

ဘုန်းကြွယ်

ကောင်းစုံ၏ထင်ရှားကျန်း

အထီးကျန်သူရဲကောင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဘုန်းကြွယ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

အထီးကျန်သူရဲကောင်း

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၃၈၃၀၂၁၀
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၂၈၀၂၁၀

၂၀၀၁၁ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ချုပ်ရေး-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဟင်၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတီရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
မိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နိဂါဏ်အရေးသုံးပါး

- ✳ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ✳ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ✳ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✳ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✳ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✳ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✳ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✳ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ✳ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ✳ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✳ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✳ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ✳ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✳ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ✳ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✳ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- ✳ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်တိုက်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ✳ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ✳ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး။

မြင်းလှည်းထဲမှအလောင်း

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် လူပြတ်လှသော တောလမ်းတစ်နေရာ၌ မြင်းခွာ
သံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် ကြယ်ရောင်လရောင်ကို အားပြု
ကာ ခရီးနှင်လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်မတော် လူပြတ်သော တောလမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်
လာကြသည်မှာ လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်
ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မှန်ပေသည်။

မြင်းစီးသမားများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ ရွှေပျံလွှား

❖ ဘုန်းကြွယ်

ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုဖြစ်သည်။

ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြား နေသော ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

အများအကျိုး ခေောင်ရွက်သော အဖြူရောင်သိုင်းဂိုဏ်း တစ်ခုအဖြစ် လက်ခံထားကြသည်။

သို့ပါလျက်...

ဂိုဏ်းမှူးသန်းယုတို့လူစုသည် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မဖြစ်စေ ဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားနေကြသဖြင့် ထူးခြားမှုရှိနေသည်မှာ သေချာ လှပေတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးသံများ မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေ၏။

တောလမ်းကလေး၏ အချိုးအကွေ့တစ်နေရာသို့ ရောက် ရှိလာသောအခါ ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အက်ခတ် လိုက်လေသည်။

“တို့တတွေ သတိထားမှဖြစ်မယ်၊ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝံပုလွေတွေ ကျက်စားနေကြတာ”

သူ၏လက်ထောက်တစ်ယောက်အား တီးတိုးမှာကြားလိုက် လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဂိုဏ်းမှူးကြီး”

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖

“မင်းက မြင်းလှည်းကိုသွားပြီး စစ်ဆေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထောက်သည် ချက်ချင်းပင် မြင်းကို နောက်လှည့်ကာ အောင်းနှင်သွားလေသည်။

မြင်းလှည်းအနီးသို့ ရောက်သွားလျှင်...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

မြင်းလှည်းသမားအား မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းသမားက...

“အားလုံးကောင်းပါတယ် ဆရာ”

လက်ထောက်က မြင်းလှည်းပြတင်းပေါက်၌ ကာရံထား သော ခန်းဆီးကို အသာလှစ်ဟကြည့်လိုက်သည်။

အူမှောင်ထု အားကောင်းနေသော်လည်း ကြယ်ရောင် လ ရောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်ထောက်၏ အတွင်းအားကောင်းမွန် သူခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ အခြေအနေကို ခွင်းလင်းထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။

ထိုလူမှာ ထိုင်လျက်လိုက်ပါလာခြင်း မဟုတ်ပါ။

လဲလျောင်းပြီး လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

မည်သူမဆို မြင်းလှည်းဖြင့် ခရီးသွားမည်ဆိုလျှင် သက်

❖ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင့်သက်သာ ထိုင်ကာလိုက်ပါသွားကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
 လဲလျောင်းလိုက်ပါသွားခြင်းက အိပ်စက်လို၍လော။
 ထိုလူက မထိုင်နိုင်၍ လဲလျောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
 အိပ်စက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။
 ထိုလူမှာ အခေါင်းတစ်လုံးအတွင်း၌ လဲလျောင်းလိုက်ပါ
 လာခြင်းဖြစ်သည်။
 မြင်းလှည်းက လူသေအလောင်းထည့်ထားသော အခေါင်း
 တစ်လုံးကို သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်လည်း...
 ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုတို့လူစုက လျှို့ဝှက်စွာ ခရီးနှင်လာ
 ကြခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၉

မကြာသေးမီက...
 ဝမ်းကျင်းက ဓားတစ်လက် ခိုးယူခဲ့သည်။
 သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ ဓားကိုင်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။
 သို့ပါလျက် ဓားတစ်လက် ခိုးယူခဲ့သည်မှာ ထူးခြားသော
 ကိစ္စဖြစ်သည်။
 ဝမ်းကျင်းက ထိုဓားကို အသုံးပြုလို၍၊ လိုချင်မက်မော၍မ
 ဟုတ်ပါ။
 ဘယ်တုန်းကမှ ဓားကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သူတစ်ယောက်သည်
 ဘယ်တော့မှလည်း စိတ်ဝင်စားလာမည် မဟုတ်ပါ။
 သို့ပါလျက်...
 ဝမ်းကျင်းက ဓားတစ်လက် ခိုးယူလိုက်သည့်ကိစ္စသည် အ
 လွန်အံ့ဩစရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။
 သူက ဓားတစ်လက် ခိုးယူလိုက်သည့်ကိစ္စကို အများသူငါ
 သိရှိသွားမှသာလျှင် အံ့ဩစရာကိစ္စဟု ဆိုကြမည်ဖြစ်ပါသည်။
 မည်သူကမျှ မသိလိုက်ကြလေသောအခါ...
 ဝမ်းကျင်းက အဘယ်ကြောင့် ဓားတစ်လက် ခိုးယူလိုက်ပါ
 သနည်း။
 သူ့အား အခြားလူတစ်ယောက်က ခိုင်းစေခဲ့ခြင်းကြောင့်
 ဖြစ်သည်။
 ဝမ်းကျင်းသည် ထိုလူအား မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ထိုလူ

စေနိုင်သည့်အတိုင်း ဓားတစ်လက်ခိုးယူပေးရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 ဓားတစ်လက် အခိုးခံရသည်အထိ အရေးကြီးဦးမည်
 တော့တ်ပါ။
 သို့သော်...
 ဝမ်းကျင်း ခိုးယူခဲ့သောဓားဖြင့် လူတစ်ယောက် သေဆုံး
 သွားသောအခါ အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။
 သိုင်းလောကအတွက် အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခု
 ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

ညက ပိုပြီးနက်ရှိုင်းလာသည်။
 တိတ်ဆိတ်မှုက ပိုသည်းလာသည်။
 ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုနှင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှ လက်ရွေးစင်
 သိုင်းသမားတစ်စုတို့မှာ လျှို့ဝှက်စွာ ခရီးနှင့်နေကြဆဲ။
 ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရှိနေသော လမ်းကွေ့တစ်နေ
 ဆာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အားလုံးသည် ပြောစရာမလိုဘဲ ပိုပြီး
 သတိထားလိုက်ကြလေသည်။
 ဤနေရာတွင် ဝံပုလွေများ သောင်းကျန်းနေသည် မဟုတ်
 သိလား။

ဝံပုလွေ...။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသော သန်းယုတို့လူစုအတွက်
 သားရဲတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ဝံပုလွေ အကောင်တစ်ကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်ရ
 ဆည်ဆိုလည်း ပြောပလောက်မည် မဟုတ်ပါ။
 သူတို့သည် 'ဝံပုလွေညီနောင်'များဟု ဘွဲ့ထူးခံယူကာ ဆိုး
 သွမ်းသောင်းကျန်းနေသော သိုင်းသမားဆိုးခြောက်ယောက်အား
 လူစိုက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
 ဝံပုလွေညီနောင်ခြောက်ဖော်...။
 သိုင်းပညာတော်သကဲ့သို့ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
 သော သိုင်းသမားဆိုး ခြောက်ယောက် ဖြစ်သည်။
 သူတို့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ အရပ်ဒေသအတွင်းသို့ ဝင်

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရောက်လာသူ မှန်သမျှ သူတို့၏လက်ချက်နှင့် လွတ်ကင်းသည် မရှိ
ခဲ့ပါ။

ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုတို့လူစုကော ဝံပုလွေခြောက်ယောက်
၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်ပါမည်လော။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

အလွန်တိုးညှင်းသော လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

လက်နက်ပုန်းလေးတစ်ခု တိတ်တဆိတ်ပျံ့လွင့်လာပြီး
ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယု၏ ရင်ဝဠံစိုက်ဝင်သွား၏။

“အင့်”

“ပုန်း”

ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုမှာ မသဲမကွဲညည်းတွားရင်း မြင်းပေါ်
မှ တလိမ့်ကောက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများကြောင့်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုသည် မြေပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီးလဲ
ကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ သတိဝင်လာကြသည်။

“ဂိုဏ်းမှူးကြီး...ဂိုဏ်းမှူးကြီး”

“သတိထား”

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖ ၁၃

အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဆူဆူညည်ညည် အသံများ ပွက်လောရိုက်သွားကြလေတော့
သည်။

* * *

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများသည် ရုတ်တရက် အလစ်တိုက်
ခံရပြီး ဂိုဏ်းမှူးကြီး သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဂိုဏ်းမှူးကြီး မရှိတော့သဖြင့် လက်ထောက်က ဦးဆောင်
လေတော့သည်။

“ခြွမ်း”

လက်ထောက်က ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးလူစုလိုက်ကြ၊ တကွတပြားစီ မဖြစ်ကြစေနဲ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများလည်း ချက်ချင်း လူစုလိုက်ကြ
သည်။

လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
ခိုက်ကြလေသည်။

နောက်ထပ် လက်နက်ပုန်း ပစ်လွင့်လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

ထို့အတူ...

ကိုက်ခိုက်လာသည့် ရန်သူ၏အရိပ်အရောင်ကိုလည်း

မတွေ့ရသေးချေ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည် ဟုဆိုနိုင်လေသည်။

လက်ထောက်သည် သည်းမခံနိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်လာ လေသည်။

ဓားကို တစ်ချက်ဝင့်ပြီး အော်ပြောလိုက်လေသည်။-

“ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်လာဖို့သတ္တိမရှိတော့ ဘူးလား”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်တွင် သူ၏အသံကျယ်လောင် စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

လူခြောက်ယောက် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်ကိုမြင်လျှင် လက်ထောက် မျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။

မိမိတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဟုလည်း နားလည်

လိုက်လေသည်။

အကြောင်းကား...

ထိုလူခြောက်ယောက်သည် အလွန်သတင်းကြီးနေသည့် ဝံပုလွေခြောက်ဖော် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုကိုယ်တိုင်က...

“သည်လမ်းက ဖြတ်သွားကြမယ်ဆိုရင် ဝံပုလွေတွေကို သတိထားရမယ်”

ဟုတဖွဖွ မှာကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယု စိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်း ဝံပုလွေများ ချွတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကာ နှောက်ယှက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝံပုလွေခြောက်ယောက်အနက် ပုပုဝဝ လူတစ်ယောက်က ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ဝံပုလွေခြောက်ဖော်၏ ခေါင်းဆောင်အမှတ်တစ် ဝံပုလွေဖြစ်လေသည်။

အမှတ်တစ်က လက်ထောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့က သတ္တိမရှိဘူး၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တယ်လို့ မင်း ပြောချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ ငါတို့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ မင်း ထက်တွေ့သိရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့လျှပ်တပြက် ခုန်ထွက်လိုက်လေ သည်။

“ဟူး”

ဗုဒ္ဓဝေဒန္တာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် လက်ထောက်အနီး သို့ ခိုင်ခနဲ ရောက်ရှိသွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သတိရှိနေသော လက်ထောက်ကလည်း ဓားဖြင့်ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

လရောင်ဖြင့် ဓားရောင်များ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

လက်ထောက်သည်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ် ပြီး သတိရှိနေပြီဖြစ်ရာ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပြင်းထန်နေပြီး လွယ် လွယ်နှင့် အနိုင်ယူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်..

ဝံပုလွေခြောက်ယောက်ကလည်း သတင်းကြီးနေသော လူဆိုးကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

“ရွမ်း”

လေထဲ၌ ကြာပွတ်ငွေ့ယမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အမှတ်ခြောက်ဝံပုလွေက ခါး၌ရစ်ပတ်ထားသော ကြာ ပွတ်ကို ဖြုတ်ယူငွေ့ယမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ ကြာပွတ်သည် မြေတစ်ကောင်ပမာ တွန့်လိမ်ကာ လက် ထောက်ထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“ဖျပ်”

လက်ထောက်၏လက်ထဲမှ ဓားကိုရစ်ပတ်ဆွဲယူသွားလေ တော့သည်။

“ဟင်”

လက်ထောက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ကဲကွာ”

အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အမှတ်တစ်က လက်ဝါးဖြင့် ခြိတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

လက်ထောက် ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရလိုက်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့ သည်။

* * *

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝံပုလွေခြောက်ယောက် မထွက်ပေါ်မီမှာပင် ဂိုဏ်းမှူးကြီး သန်းယု သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဝံပုလွေခြောက်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသောအခါ လက်ထောက်သေဆုံးသွားလေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝံပုလွေခြောက်ယောက် ဟားတိုက်လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းက ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ ဘာမှလည်း မဟုတ်ပါလား”

“သူတို့က ဘယ်လောက်ပဲ လျှို့ဝှက်ခဲ့ပါစေ၊ ကျုပ်တို့လူယုရတာ ငှက်ပျောသီးအခွံနှာစားရတာထက်တောင် လွယ်ပါသေးလားဗျာ”

ဝံပုလွေခြောက်ယောက်သည် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှ သယ်ယူလာသည့်ပစ္စည်းကို ကြားဖြတ်လူယုရန် ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အမှတ်တစ်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများအား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၁၉

“ကဲ...မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများကား ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက် ဆုံးသွားသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အမှတ်တစ်က မေးလိုက်လျှင်...

“ပြေးဟေ့...ပြေး...ပြေး”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်လျှင် ဂိုဏ်းသားများသည်လည်း ဝံပုလွေခြောက်ယောက်အား ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝံပုလွေခြောက်ယောက်သည် ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း ခြေပြေးသွားသော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများအား လိုက်လံတိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများသည် သူတို့အား ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်ဘဲ နှုတ်ပိတ်သူတ်သင်ပစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားမသိရှိကာ အကြောက်အကန် ဖြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး သိုင်းပညာထက်မြက်သော ဝံပုလွေခြောက်ယောက်ကို မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ကြပါချေ။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယု ဦးဆောင်သော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားအားလုံး သေဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အမှတ်တစ်က...

“မင်းကော..”

မြင်းလှည်းသမားအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ မြင်းလှည်းသမားက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားအားလုံး လုပ်ကြံခံလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်နေသည်။

“ကျုပ်က မြင်းလှည်းအစားလိုက်လာတာပါဗျာ၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကလူတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုနစ်ဆင်းပြီး မြေပေါ်ဒူးထောက်ကာ

ဘောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အမှတ်တစ်က...

“ကောင်းပြီ မြင်းလှည်းထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေ သယ်လာ

တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မြင်းလှည်းသမားက...

“အခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ လူသေအလောင်းတစ်လောင်းပါဗျာ”

“ဘာ”

အမှတ်တစ် အံ့ဩသွားလေသည်။

အမှတ်ခြောက်က ချက်ချင်း မြင်းရှေ့သို့သွားပြီး မြင်းလှည်း

အောက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ အခေါင်းတစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်

လေသည်။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော အမှတ်နှစ်က အခေါင်းအဖုံးကို

ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အခေါင်းထဲ၌ ဝမ်းကျင်း၏အလောင်းရှိနေသည်ကို တွေ့

ရလေသည်။

အမှတ်နှစ်က အမှတ်တစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အမှတ်တစ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းမှူးကြီးသန်းယုကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး လျှို့ဝှက်

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သယ်လာတာ၊ သည်အလောင်းက အရေးကြီးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ
လူယူသွားမယ်၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စ နောက်မှဆက်ပြီးဖြေရှင်းကြမယ်”

“ကောင်းပြီ”

အားလုံးက အမှတ်တစ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းသမားကိုပင် မြင်းလှည်းမောင်း
လိုက်လာရန် မှာကြားကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားလည်း မလွန်ဆန်ဝံ့ဘဲ အလောင်း
ထားသော မြင်းလှည်းကိုမောင်းကာ ဝံ့ပုလွေခြောက်ယောက်
သို့ လိုက်သွားရှုလေတော့သည်။

* * *

သူရဲကောင်းသုံးယောက်

သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော သိုင်းသမား အများအပြားရှိ
ကြသကဲ့သို့ သူရဲကောင်းသုံးယောက်သည်လည်း ထင်ရှားကြလေ
သည်။

ထိုသူရဲကောင်းသုံးယောက်မှာ ကျင်းလုံ၊ ရှန်းဗျီနှင့် ဖန်ဗျီ
လင်းတို့ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းလုံ၊ ရှန်းဗျီနှင့်ဖန်ဗျီလင်းတို့သည် အများအကျိုး၊ သိုင်း
လောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အား လူတိုင်းက ရုတ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။
သို့သော်...

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ၊ ဒုစရိုက်သမားများက
ရွံ့ရှုစုစုနီးတီး ကြလေသည်။

အခွင့်အရေးရသည်နှင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ကြိုးစားကြ
သည်ရှည်းဖြစ်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းတို့ကလည်း ဒုစရိုက်သမားများ၊ အနက်ရောင်
သိုင်းသမားများဆိုလျှင် ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးမ တတ်ကြလေ
သည်။

သို့ကြောင့်...

သူရဲကောင်းသုံးယောက်သည် သိုင်းလောက၏ ထူးခြား
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့မိကြသည်မှာ မဆန်းတော့
ချေ။

* * *

အမိုးကုပ်ကုပ်နှင့် အရက်ဆိုင်လေးထဲတွင် အညိုရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး ထိုင်နေ၏။

နယ်ခြားအရပ်ရှိ ကျူးရွာလေးမှာ သိုင်းသမားများ ခိုလှုံရာ
ဒေသဟူ၍နာမည်ကြီးလှသည်။

ယခု ဝတ်စုံညိုဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်မှာ သူရဲကောင်း
ကျင်းလုံဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသူပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် မြက်ခမောက်တစ်လုံးကို နဖူးဖုံးသည်အထိ
ဆောင်းထားပြီး ဝါးကျည်တောက်အတွင်းမှ အရက်ကိုတစ်ငုံချင်းမော့
ဆောက်၍ လမ်းဘက်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အမိုးကုပ်ကုပ် အရက်ဆိုင်လေးရှိရာသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး
ခောင်းနှင်လာသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူ လူ
ခြောက်ဦး ထိုင်လာသည်။

မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းလှည်းကို တုန်ခန် ရပ်လိုက်
လေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောလူ
များမှာ ဒေါသထွက်သွားကြ၏။

သူတို့အထဲမှတစ်ဦးက မြင်းလှည်းသမားကို...

“ဘာလို့ မြင်းလှည်းကို ရပ်လိုက်တာလဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် လမ်းပိတ်နေလို့”

မြင်းလှည်းသမားက ပြန်ဖြေသံကြောင့် အားလုံးမြင်းလှည်း
သူသို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လမ်းပေါ်၌ လူတစ်ဦး ပက်လက်လှန်အိပ်နေသည်။

အိပ်နေပုံက အေးဆေးနိုင်လှသည်။

လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်၍ ပက်လက်လှန်ပြီး ခြေထောက်ကို ချိတ်ထားလိုက်သေး၏။

“တောက်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးက ဒေါသထွက်၍ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဘာလို့ လမ်းပေါ်မှာ ခွေးလိုဝက်လို အိပ်နေရတာလဲ၊ ငါတို့ ဝံပုလွေခြောက်ဖော်လာတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည့် လူရွယ်မှာ ဝံပုလွေခြောက်ဖော်ဟူသောအသံကို ကြား၍ ထိတ်လန့်ရမည့်အထိ အရေးမစိုက်သလို လေကိုချွန်ကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ် အမှတ်ခြောက် ဝံပုလွေသည် ဒေါသထွက် ထိန်းထားရသည့်ဟန်ဖြင့်....

“မင်းလုပ်ပုံက တရားလွန်နေပြီနော်၊ ငါတို့ ဝံပုလွေခြောက်ဖော်ကို သက်သက် မထီလေးစားလုပ်နေတာပဲ၊ ခုချက်ချင်း တောင်ပန်လိုက်ရင် မင်းအသက်ရှည်ခွင့်ရမယ်”

အမှတ်ခြောက်ဝံပုလွေ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံကို သူ့ဖော်ငါးဦးက အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

“ညီလေးက တယ်စိတ်ရှည်တာကိုး၊ ဒီလို ပိုးကောင်နှုတ်ကောင်ဆို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်သာပစ်လိုက်ကွာ၊ ပြီးမှလှည်းနဲ့တက်ကြိတ်ပြီး မြေဖို့ခဲမယ်”

ဘယ်ညာ ပါးစုံများဖောင်းနေသည့် ဝံပုလွေခြောက်ဖော်မှ အကြီးဆုံးအမှတ်တစ် ဝံပုလွေက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အမှတ်ခြောက်ဝံပုလွေသည် သူ့ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြာပွတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်၊ ကဲကွာ”

“ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း”

ကြာပွတ်နှင့် သုံးချက်တိတ် လှဲအိပ်နေသည့် ဝတ်စုံဖြူနှင့် လူကို ရိုက်ချသည်။

သို့သော်....

သူ၏ရိုက်ချက် သုံးချက်လုံးပင် ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူကို ထိမိခြင်း မရှိပါ။

ဝံပုလွေ အမှတ်ခြောက်၏ကြာပွတ်သည် ယင်ကောင်ကိုပင် မလွတ်အောင် ရိုက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် သူ့ကြာပွတ်ကမထိချေ။

ကြည့်လိုက်တော့လည်း အိပ်နေသည့်လူမှာ ပုံပန်းမပျက် လက်နှစ်ဘက်ယှက်၍ ခေါင်းအုံးထားပြီး ခြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ် တစ်ချောင်းချိတ်လျက် အနေအထားဖြင့် ရှိနေဆဲပင်။

သို့သော် ကြာပွတ်ရိုက်ချက်ကို အသုံးပြုသည့် အမှတ်ခြောက်ကတော့ ရိပ်မိသည်။

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ့ကြာပွတ်ရိုက်ချလိုက်တိုင်း လွှဲရသည်မှာ ထိုလူသည် ပုံမ
ပျက်အနေအထားဖြင့်ပင် အလွန်လျင်မြန်စွာရွေ့လျား၍ ကြာပွတ်
နှိတ်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်၍ဟု သိရှိသွားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြာပွတ်ရိုက်ချက် တစ်ချက်ကို အသုံးပြု
ခန့်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ မင်းကြာပွတ်နဲ့ထပ်ရိုက်ရင်တော့ ရိုက်တဲ့လက်ကို
ငါကြာပွတ်မကိုင်နိုင်အောင်တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

ဝံပုလွေအမှတ်ခြောက်သည် အိပ်စက်နေသူ၏ အေးစက်
စက် စကားသံကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော မြင်းလှည်းပေါ်မှ အမှတ်ငါး
နှင့်အမှတ်လေးတို့က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး မြင်းလှည်းအောက် ရောက်သည်နှင့်ပင် သူတို့
နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လူတစ်ဦးရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုလူမှာ စောစောက မြင်းလှည်းရှေ့ သံပြင်ပေါ်တွင် အိပ်
စက်နေသည့် ဝတ်စုံဖြူပင်ဖြစ်၏။

အိပ်စက်နေရာမှ လွှားခနဲခုန်၍ မြင်းလှည်းနောက်သို့
ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦးစလုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၂၉

သို့သော် ကြာကြာအံ့အားသင့်၍ မနေနိုင်ကြပါ။

သူတို့ကျောတွင် လွယ်ထားသောဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်
တာဝတ်စုံဖြူဝတ်ထားသူကို အဆက်မပြတ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြ၏။

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

“ရွမ်း..ရွမ်း..ရွမ်း”

ဓားချက်များမှာ ပေါ့ပါးရုံသာမက လျင်မြန်ထက်မြက်လှ
သည်။

သာမန်လူတစ်ဦးသာဆိုပါက သူတို့၏ဓားချက်အောက်တွင်
ဓားနှင့်နုတ်နုတ်စင်းထားသကဲ့သို့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်သွား
လောက်သည်။

အမှတ်ငါးနှင့် အမှတ်ခြောက်တို့သည် ဓားကွက် ဆယ်ကွက်
တိတိ ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူရွယ်ကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ပြီးနောက်
ဓားများကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်း၍ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေမည့် သူတို့
၏ရန်သူကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

နှစ်ဦးသား အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း ဓားချက်တွေထိနေ

တာသိလို့ ရပ်လိုက်တာ၊ သူ့ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”
 အမှတ်ငါးက အမှတ်လေးကို ပြောလိုက်သည်။
 “ဟေ့...ဘယ်မှာလဲ၊ ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားပြီလား”
 အမှတ်သုံးက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာရင်း ပတ်ဝန်း
 ကျင်ကို ကြည့်၍မေးလိုက်သည်။
 “ကျုပ်က သည်မှာပါ”
 “ဟင်”

မြင်းလှည်းခေါင်မိုးပေါ်မှအသံကို ကြားရသောကြောင့်
 မြင်းလှည်းကိုကျောပေးထားကြသည့် အမှတ်သုံး၊ အမှတ်လေးနှင့်
 အမှတ်ငါးတို့မှာ ထိတ်လန့်စွာ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူရွယ်မှာ မြင်းလှည်းခေါင်မိုးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်
 ခွေထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် သိုင်းပညာမှာ သူ၏အတွေ့အ
 ကြုံအရ အဆင့်မြင့်မားလှကြောင်းသိရှိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ပါ အောက်သို့
 ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

ထိုလူတို့ကား ဗုဒ္ဓဝေ ဝိပုလ္လေအမှတ်တစ်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်
 ရှည်ဝိပုလ္လေ အမှတ်နှစ်တို့နှင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး မြင်းလှည်းကို ဝန်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

“ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်တို့ကိုလာပြီး အနှောက်အယှက်ပေး

တာလဲ”

အမှတ်တစ်က မြင်းလှည်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာမေးလိုက်
 သည်။

လူရွယ်က...

“ခင်ဗျားတို့ ဝိပုလ္လေခြောက်ဖော်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ထူး
 နူးဆန်းဆန်း ရှားရှားပါးပါးပစ္စည်းတွေ သယ်ဆောင်လာလို့ အခု
 ဘဝစည်းလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဟု အေးစက်စက် ပြောလိုက်သည်။

လူရွယ်၏စကားကြောင့် ဝိပုလ္လေခြောက်ဖော်တို့ တစ်ဦး
 နှုတ်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်သည်။

ဝိပုလ္လေအမှတ်တစ်က...

“ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းပါ။ ခင်ဗျားသိစ
 ဘဝလိုပါဘူး၊ သိခွင့်မရှိဘူးလို့ ကျုပ်တင်တယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်က မြင်းလှည်းပေါ်မှ လွှားခနဲ
 နှုတ်ဆင်း၍ မြင်းလှည်းအိမ်မှ မြင်းပေါ်တင်ထားသည့် ကုန်းနှီးအား

အနုနှင့်ခုတ်ဖြတ်ကာ မ၊တင်လိုက်၏။

“ဝေါ...ဝေါ”

“ဘုတ်”

မြင်းလှည်းအိမ်နောက်ဘက်မှ ခေါင်းတလားတစ်လုံး ပြုတ်

ကျလာသည်။

အနက်ရောင် ခေါင်းတလားကြီးဖြစ်၍ ပတ္တာတပ်ထားပြီး
သော့သုံးချက်ခတ်ထား၏

“ကဲ..ဘာပြင်းချင်သေးလဲ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်က ဝံပုလွေ
ခြောက်ဖော်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေခြောက်ဖော်သည် တပြိုင်နက်တည်းပင် လူရွယ်ကို
ပြေးဝင်တိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

“ထန်း”

“အား”

လူရွယ်မှာ လျင်မြန်လှသည်။

ဝံပုလွေခြောက်ဖော်တို့၏ ဓားချက်၊ ကြာပွတ်ချက်များကို
ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်လွှားရှောင်တိမ်းကာ အမှတ်တစ်၏ ကျော
ပြင်ကို လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်၏။

ကျယ်လောင်သောမြည်သံနှင့်အတူ အမှတ်တစ်မှာ သဲပြင်
ပေါ်သို့ မှောက်လျားထိုးလဲကျ၍ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ရှောင်တိမ်းနေရင်းမှ အမှတ်နှစ်နှင့်အမှတ်သုံး
တို့ကို လက်ဝါး ရိုက်ချက် တစ်ချက်စီ ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“ထန်း”

“အိုး”

ရင်ဝကို အရိုက်ခံရသော အမှတ်နှစ်မှာ ပြင်းထန်သော
ဘက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် နောက်သို့ချိန်သော ခြေလှမ်းသုံးလေး
နှုန်းမျှ ဆုတ်သွားပြီး ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးများယိုစီးကျကာ လဲကျ
သွားသည်။

အမှတ်သုံးက နေရာမှာပင် အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံကျသွားလေ
သည်။

သူတို့ အစ်ကိုကြီးသုံးယောက်ကို အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်လိုက်
သောလူရွယ်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်များကိုကြည့်၍ အမှတ်လေးက...

“ပြေး..ပြေး”

ဝံပုလွေခြောက်ဖော်တို့သည် မြင်းလှည်းအနီးမျှ လှစ်ခနဲ
ဆုတ်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ထိုခခါတွင်မှ မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ
ဆင်းလာလေသည်။

“ဆရာရုန်းချို...ကျွတ် ဘာကိုကူညီရမှာလဲ”

မြင်းလှည်းမောင်းသမားက ရိုက်ရှိုးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“လာကွာ..အကြီး မြင်းလှည်းပေါ်ပြန်တင်ပြီး ဟိုဆိုင်လဲမှာ
အိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဝင်ခေါ်မယ်၊ ပြီးတော့မှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် ခေါင်းအနက်ကြီးကို တံဘက်မှ ကူမ၊ပေးလိုက်သည်။

ရှန်းချီနှင့်မြင်းလှည်းမောင်းသမားတို့သည် ခေါင်းနက်ကြီးကို မြင်းလှည်းပေါ် ပြန်တင်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်မှ မြင်းလှည်းကို ခပ်သုတ်သုတ် အရက်ဆိုင်လေ့ ရှေ့သို့ မောင်းနှင်ကာရပ်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းနောက်တွင် ထိုင်စီးလာသော ရှန်းချီက ခုန်ခုန်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲတွင် အသင့်စောင့်နေသော ကျင်းလုံက လက်ငါးလိုက်၏။ ရှန်းချီက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ဟိုဝံပုလွေခြောက်ဖော်ကို မောင်းထုတ်နေတာ ဘာထူးလို့လဲ”

ကျင်းလုံက မေးလိုက်သည်။ ရှန်းချီက...

“ထူးပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဖန်ချီလင်းတော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီထင်တယ်”

ကျင်းလုံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှန်းချီက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“စစ်ထုံမြို့မှာ မြို့စားကြီးလုပ်ကြံခံရတယ်လို့ ပြောတယ်

“တော့ အဲဒီလုပ်ကြံမှုဟာ ဖန်ချီလင်းက လုပ်ကြံတာလို့ သတင်းထွက်နေတယ်”

“ဟာ..ဒါဆိုဒုက္ခပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ခဏနေဦး၊ ဟိုကောင်တွေဆီက ခေါင်းသေတ္တာတစ်လုံး

ယူပဲလုလာတယ်၊ ဒါကို သွားပြီးတော့ အရင်ဖွင့်ကြည့်ကြရအောင်”

ရှန်းချီ၏စကားကြောင့် ကျင်းလုံက ဆိုင်ရှင်ကိုခေါ်ကာ အ

မုတ်ဖိုးပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှန်းချီနှင့်အတူ မြင်းလှည်းပေါ်တက်၍ လိုက်ပါ

လာခဲ့လေသည်။

မြင်းလှည်းသည် ကျူးရွာ၏အနောက်ဘက် တောင်ခြေဆီ

သို့ ဦးတည်လာခဲ့ကာ တဲလေးတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်တော့၏။

သူတို့သုံးဦး ခေါင်းနက်ကြီးကို အိမ်ထဲသို့ မ၊သွင်းလိုက်ကြ

သည်။

“ကဲ..မင်းပြန်ချင်ပြန်နိုင်ပြီ၊ ရော့ မင်းအတွက် မြင်းလှည်းခ”

ဝတ်ရုံထဲမှ ရွှေတုံးတစ်တုံးကို နှိုက်ယူကာ ရှန်းချီက မြင်း

လှည်းသမားကို ပေးလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းသမားသည် သူ့မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ

တက်မောင်းထွက် သွားလေတော့သည်။

* * *

ခြင်းလှည်း ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါမှ ရှန်းချီက စကားစလိုက်သည်။

“ဒီအထဲမှာ လူအသေ၊ ဒါမှမဟုတ် လူအရှင်တစ်ယောက်
ရှိတယ်လို့ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီလူဟာ ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မယ်”

ကျင်းလုံက...

“အို...ကြာပါတယ်၊ ဖွင့်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

နှစ်ဦးသား ခေါင်းတလား အဖုံးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွဲ”

“ဟင်”

ခေါင်းနက်ကြီးထဲတွင် လူတစ်ဦး၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဟင်..စောရဝမ်းကျင်း”

ခေါင်းထဲမှလူက ဝန်ခံစကားပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က စောရဝမ်းကျင်းပါ”

မှန်ပါသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသူမှာ စောရဝမ်းကျင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ရှန်းချီက...

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ပြောပုံမယ်ဗျာ”

စောရဝမ်းကျင်းသည် ခေါင်းထဲမှထကာ အပြင်ထွက်လာ
သည်။

“ဝမ်းကျင်း...မင်းပျောက်နေတာ ကြာပြီနော်၊ အခု ဘယ်လို
ဖြစ်လာတာလဲ၊ စစ်ထုံမြို့မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ”

ကျင်းလုံက မေးလိုက်ပြန်သည်။
ဝမ်းကျင်းသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ မြို့စားကြီးလုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်
ဧညဗျာ”

ကျင်းလုံနှင့် ရှန်းချီတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
ကျင်းလုံက..

“ဒါဆို ကြားရတဲ့သတင်း မှန်နေပြီပေါ့”
ရှမ်းချီက...

“ဟုတ်တယ်”
“ဒါဖြင့် ဖန်ချီလင်းက..”

“နေဦး”
ရှန်းချီ လက်ကာပြလိုက်ပြီး ဝမ်းကျင်းကို မေးလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီး လုပ်ကြံခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စကို ပြောစမ်းပါဦး”
ဝမ်းကျင်းက...

“မြို့စားကြီးကို သူရဲကောင်း ‘ဖန်ချီလင်း’က လုပ်ကြံလိုက်
သည်။”

သူ၏စကား ဆုံးသည်နှင့်...

“မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းလုံက ထအော်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျင်း ထိတ်လန့်သွား၏။

“ကျုပ်...ကျုပ်”

ကျင်းလုံက...

“မင်း လိမ်ပြောနေတာ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ဖန်ချီလင်းဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကွ၊ မြို့စားကြီးကို ဘာမှလုပ်ကြံစရာမလိုဘူး”

ဝမ်းကျင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကျင်းလုံက...

“ပြောစမ်း၊ မြို့စားကြီးကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံလိုက်တာလဲ”

ဝမ်းကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်...ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ”

ရှန်းချီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းကျင်း...မင်းမသိဘဲနဲ့ သည်ပြဿနာထဲ ပါဝင်စရာမကြောင်း မရှိဘူး၊ မင်းမှန်မှန်ပြောရင် ကောင်းမယ်”

“ကျုပ်”

လ”

ကြောင်း

“ကျုပ်”

“မင်းက ထိန်ချန်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ ဝံပုလွေတွေကို ဆိုက်ရှာရတော့မှာပဲ”

“ဗျာ”

“အေး...ဝံပုလွေတွေလက်ထဲ မင်းကိုပြန်ထည့်ပေးလိုက်ရမှာပဲ”

“ဟာ...သည်လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဝမ်းကျင်း ထိုင်ရာမှ ခေါက်ခဲနံ့ ထလိုက်လေသည်။

ကျင်းလုံနှင့် ရှန်းချီတို့က အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြ

ထသည်။

ဝမ်းကျင်းက ထွက်ပြေးသွားလိုသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းကျင်းသည် ထွက်ပြေး၍လည်း လွတ်မည်မဟုတ်သဖြင့်

ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကျင်းလုံက...

“မင်းပြောတော့မလား”

ဝမ်းကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ပါချင်လို့ပါခဲရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို ဝင်ပါခိုင်းခဲ့တာလား”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းကျင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ကျင်းလုံနှင့်ရှန်းချိုတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
ရှန်းချိုက...။

“ဘယ်သူကြောင့်လဲ”

ဝမ်းကျင်းက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ပါဗျာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ရှန်းချိုနှင့် ကျင်းလုံတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

ဝမ်းကျင်းက...

“တစ်နေ့ပေါ့...”

သူက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြောပြ
လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အလုပ်

ဝမ်းကျင်းက စောရတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဖိုးတန်ရတနာများအကြောင်း သတင်းရလျှင်

နီးယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မည်သူမျှ တားဆီးမရသော စောရတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်

အတိုင်း ရတနာများရှိနေသော နေရာသို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့လေ
သည်။

ဝမ်းကျင်းက ရတနာများရှိနေသည်ဆိုသော အခန်းတွင်းသို့

အတားအဆီးမရှိ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ရတနာများ မတွေ့ရဘဲ လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကား ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ဖူးကျိဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိက...

“ကျုပ်က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ရတနာတွေ သည်နေရာမှာ ရှိနေတယ်လို့ သတင်းလွှင့်လိုက်တာလေ”

ဝမ်းကျင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးသလို လောဘကြီးတာကြောင့် ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်လိုက်မိတာကိုး”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိက...

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအတွက် ရွှေချောင်းအချောင်း တစ်ရာရမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“ရတနာတွေလိုချင်လို့ မင်းလာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ရွှေချောင်းတစ်ရာရမယ်ဆိုရင်လည်း မဆိုးဘူးမဟုတ်လား”

ဝမ်းကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်က ပေးမှာလား”

“ဒါပေါ့”

ဝမ်းကျင်းက...

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ငါက ဓားတစ်လက်ကို ရွှေချောင်းတစ်ရာ ဆေးပြီးဝယ်ချင်တာ”

“ဓားတစ်လက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ရွှေချောင်းတစ်ရာပေးပြီး ဝယ်ရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိ

တဲ့ဓား ရှိလို့လားဗျာ”

ဝမ်းကျင်း အံ့ဩနေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်လို ဓားများလဲဗျာ”

“သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်းရဲ့ဓားပေါ့”

“ဗျာ”

ဝမ်းကျင်း အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိက...

“ဖန်ချီလင်းက မြင်းဖြူဘုံကျောင်းမှာ ရောက်နေတယ်၊ သူ

က ဆေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့ပြီး တရားထိုင်နေတယ်၊ ဒါ

ကြောင့် သူ့ရဲ့ဓားကို ဘုံကျောင်းသီးသန့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရတယ်၊

ဒါက အသာလေးခိုးယူလိုက်ရုံပဲ၊ မခက်ပါဘူး”

သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်း၏ဓားကို မည်သူက ခိုးယူဝံ့ကြမိမည်နည်း။

ဝမ်းကျင်းက...

“သည်လောက်လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စက ရွှေချောင်းတစ်ရာ တန်ဖိုးမလားဗျာ”

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျိုက....

“မင်းက မတန်ဘူးထင်လို့လား”

ဝမ်းကျင်း ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

“သည်လိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့်”

“ကျုပ် လက်ခံပါတယ်”

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျို၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“စောရပ်ဇွာဝမ်းကျင်းဟာ စောရတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ကတိတည်တယ်ဆိုတာ အားလုံးသိနေကြတာပဲ”

ဝမ်းကျင်းက...

“ခုချိန်မှာ ကျုပ်ကတိမတည်လို့မရဘူး။ ခင်ဗျားခိုင်းတာ မလုပ်လို့လည်း မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ထားပါတယ်ဗျာ”

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျိုက...

“ကောင်းပြီလေ၊မင်းက သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်းရဲ့ဓားကို သူ့လာခဲ့ပါ။ မင်းအတွက် ရွှေချောင်းတစ်ရာရမယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျိုက ထွက်ပေါက်တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့် ညိုက်လေသည်။

* * *

ဝမ်းကျင်း၏စကား ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းလုံနှင့်ရှန်းချီတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

ကျင်းလုံက...

“ရွှေပုံလွှားဝိုင်းချုပ်က တာကြောင့်များ ဖန်ချီလင်းရဲ့ဓားကို လိုချင်တာလဲ”

ရှန်းချီက...

“သူ့ကိုပဲ မေးရမှာပေါ့”

ဝမ်းကျင်းကို မေးဆတ်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းလုံက...

“ကဲ..ပြောပါဦး”

ဝမ်းကျင်းကို မေးလိုက်သည်။ ဝမ်းကျင်းက...

“မြို့စားကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျင်းလုံက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်က မြို့စားကြီးကို ဘာကြောင့် လုပ်ကြံချင်တာလဲ”

“ဒါတော့ သူက မပြောဘူးဗျ”

ရှန်းချို ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့ သူဘယ်ပြောပါ့မလဲ”

ကျင်းလုံက....

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ အဖြူရောင်ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် အခြေအနေ သိပ်ဟန်တာ မဟုတ်ဘူး”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စေဖန်လိုက်လေသည်။

ရှန်းချိုက ဝမ်းကျင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဖန်ချီလင်းရဲ့ ဓားကို ခိုးယူခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဓားကိုရတော့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ဖူးကျို့လက်ထဲ အပ်လိုက်တာ”

“ရွှေချောင်းတွေကကော”

“သူ့ရဲ့ ကတိအတိုင်း မပေးပါဘူးဗျာ”

ဝမ်းကျင်းက အလွန်နိတ်ဖျက်သောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။ ရှမ်းချို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းရိပ်မိဖို့ကောင်းတာပေါ့”

ဝမ်းကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရိပ်မိတာပေါ့ဗျာ၊ သူက ရွှေချောင်းတွေ ချက်ချင်းမပေးသေးဘဲ ရက်ချိန်းလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို အသုံးချပြီး နှုတ်ပိတ်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ရှောင်တိမ်းမသွားဘဲ နေခဲ့တာလဲ”

“ဟာ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ကျုပ်က အဝေးဆုံးကိုပြေးဖို့ ငြိုးစားခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မရတော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတာ သူတို့သိနေကြတယ်၊ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာရှိနေတုန်း ညဘက် ဆောက်လာကြပြီး ကျုပ်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတာ၊ ပြီးတော့ သွေးကြောပိတ်ပြီး အခေါင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်ခေါ်လာကြတာ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဖန်ချီလင်းရဲ့ ဓားကို ရသွားတော့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ဘာလုပ်သလဲ၊ ပြောပါဦး”

အထွတ်အမြတ်က ကြားဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး၊ မြို့စားကြီးလုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်၊ မြို့စားကြီးရဲ့ ရင်ဝမှာ ခတ်ဝင်နေတဲ့ ဓားကတော့ သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်းရဲ့ ဓားပါပဲ”

ကျင်းလုံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သည်လောက်ရိုးစင်းတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ မြို့စားကြီးကို ဖန်ချီလင်းက လုပ်ကြံတယ်လို့ ဖန်တီးလို့ရမလား”

ရှန်းချိုက...

“တစ်ခါတစ်လေမှာ ရိုးစင်းတဲ့နည်းလမ်းတွေဟာ ဆန်းပြား တဲ့နည်းလမ်းတွေထက်တောင် ထိရောက်တာမျိုး ရှိတတ်တာပဲလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းရမှာပဲဗျ”

ရှန်းချီ လက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းလုံက...

“ကျုပ်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ သွားတွေ့မယ်ဆိုရင် ကော”

“ဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

ရှန်းချီ သဘောတူလိုက်လေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဝမ်း ကျင်းကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ဝမ်းကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က...”

ကျင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဝမ်းကျင်း မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း မငြင်းပုံပါချေ။

ရှန်းချီက....

“သွားစို့”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ထိပ်တိုက်

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း...။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသို့ သူရဲကောင်းကျင်းလုံနှင့် ရှန်းချီတို့က ဝမ်းကျင်းကိုခေါ်ကာ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ကျင်းလုံတို့ ရောက်လာသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို ကိုယ်တိုင် ကာ လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

စားသောက်ပွဲကြီးဖြင့်လည်း တည်ခင်းစဉ်ခံလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုက...

“သူရဲကောင်းမိတ်ဆွေတို့ ဘယ်ကဘယ်လို မျက်စိလည်

ထပြီး ရောက်လာကြတာလဲဗျာ”

ကျင်းလုံက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီကိုပဲ တမင်လာခဲ့ကြတာပါဗျာ”

ရှန်းချိုက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မေးစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ ဆိုပါတော့... ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လက်စသည်တော့ ကျုပ်ကို မေးစရာရှိလို့ ရောက်လာတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ...ဘာတွေများ မေးမြန်းစုံစမ်းချင်ကြသလဲဆိုတာ မပါဦးဗျာ”

ကျင်းလုံက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“မကြာခင်က စစ်ထုံမြို့စားကြီး လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ လုပ်ကြံသူဟာ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဖန်ချီလင်းဖြစ်တယ်လို့ သတင်းထွက်ပေါ်နေတယ်။ အဲဒါ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“အင်း...ဖန်ချီလင်းကိစ္စကြောင့် ရောက်လာကြတာပဲ။ မယ်လို့ ကျုပ်ထင်မိပါတယ်။ ဖန်ချီလင်းနဲ့ မြို့စားကြီးတို့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ မကြာပါဘူး၊ သူက မြို့စားကြီးကို လုပ်ကြံတာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းလုံနှင့်ရှန်းချိုတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်ကြလေသည်။

ရှန်းချိုက...

“ဖန်ချီလင်းက မြို့စားကြီးကို လုပ်ကြံလိုက်တယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စွပ်စွဲလိုက်တာလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“ကျုပ်က စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်ကိစ္စကို အားလုံးသိကြတာပဲလေ”

“သူက တကယ်လုပ်ကြံခဲ့တာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဖန်ချီလင်းနဲ့ မြို့စားကြီးတို့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း လူတိုင်းသိထားကြတာပဲ”

ကျင်းလုံက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ပြဿနာများ ဖြစ်ထားတာလဲဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“ဖန်ချီလင်းက စစ်ထုံမြို့ကို ရောက်လာတော့ ဒုစရိုက်အားတွေ ထကြွသောင်းကျန်းနေတယ်၊ သည်လိုဖြစ်ရတာ မြို့စားကြီးရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်လို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့တယ်၊ မြို့စားကြီးလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ဖန်ချီလင်းကို ဖမ်းဆီးဖမ်းချထားလိုက်တယ်လေ”

ကျင်းလုံနှင့်ရှန်းချိုတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဖန်ချီလင်းက အချုပ်အနှောင်ကနေ ထွက်ပြေး

လွတ်မြောက်သွားတယ်၊ သူက မြို့စားကြီးကို ရန်ငြိုးထားပြီး အခွင့်အရေးရတာနဲ့ လုပ်ကြံလိုက်တာပဲပေါ့”

ကျင်းလုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိ၊ ပြုံးလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မိတ်ဆွေက ဘယ်လိုပြောနိုင်တာလဲဗျာ”

ကျင်းလုံးက ဝမ်းကျင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

“သူက..”

“ဂိုဏ်းချုပ်အတွက် ဖန်ချီလင်းရဲ့ဓားကို ခိုးယူပေးခဲ့တာ သူပဲလေ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိ၊ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မိတ်ဆွေလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

ကျင်းလုံးက...

“ဝမ်းကျင်း...ခင်ဗျားပဲ ပြောပြလိုက်ပါဗျာ”

ဝမ်းကျင်းကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျင်း ထိတ်လန့်နေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်က..”

ကျင်းလုံးက...

“အမှန်တရားကို ပြောတာပါဗျာ၊ ဘာမှကြောက်နေစရာ

မလိုပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောလိုက်ပါ”

ရုန်းချီက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့လည်း ရှိနေကြတာပဲ မဟုတ်

ဘူး”

ဝမ်းကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူက ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိကို ကြည့်ပြီး..

“ကျုပ်ကို ရွှေ့ချောင်းတစ်ရာပေးမယ်လို့ မကံလုံးပေးပြီး

သူ့ကောင်းဖန်ချီလင်းရဲ့ဓားကို ခိုးယူခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်လားဗျာ”

အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ အပ်ကျသံကြားရ

ထောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည် ထင်ရလေသည်။

ဝမ်းကျင်း၏စကားဆုံးလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့

သည်။

* * *

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျို၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျိုက ရယ်မောရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ကျင်းလုံ၊ ဝမ်းကျင်းနှင့် ရှန်းချီတို့က မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျိုက ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကိုမီကာ ရပ်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရယ်မောခြင်း မပြုတော့ပါ။
တခဏကြာတော့မှ ကျင်းလုံတို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

ကျင်းလုံတို့အား အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်က သူ့ရဲကောင်းတွေလို ထင်နေတာ၊ စုတော့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့လူတွေဆိုတာ သိလိုက်ရတာပဲဟု ပြောလေသည်။

ကျင်းလုံ ဒေါပွသွားလေသည်။

“ဝိုင်းချုပ်ကြီး...ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျ”
ဝိုင်းချုပ်ဖူးကျိုက...

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၅၅

“ကျုပ်ကို မတရားစွပ်စွဲတာကိုကော ဘယ်လိုပြောမသဲ”

“ကျုပ်”

“ကျုပ်တို့ ရွှေပျံလွှားဝိုင်းဟာ ဘယ်လိုဝိုင်းမျိုးဆိုတာလောကမှာ ခုံစမ်းကြည့်လို့ရပါတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ စောရဲယောက်ရဲ့စကားနဲ့ ကျုပ်ကိုလာပြီး စွပ်စွဲတာကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့ ကစီဝိုင်းလုံးကို စော်ကားလိုက်တာပဲ၊ ကျုပ်က သည်ကိစ္စကို သည်းခံနေမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျင်းလုံနှင့် ရှန်းချီတို့လည်း ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ကလည်း ဖန်ချီလင်း မတရားစွပ်စွဲခံရတဲ့ကိစ္စကို အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း အောင်ဖြေရှင်းသွားမှာပါ”

အခြေအနေမှာ ချက်ချင်း တင်းမာသွားလေတော့သည်။
ရွှေပျံလွှားဝိုင်းချုပ်က...

“စောရဲတစ်ယောက်ရဲ့စကားနဲ့ ကျုပ်ကို မတရားလာပြီး စွဲတာကို ကျုပ်ကလည်း သည်းမခံနိုင်ပါဘူး”

ကျင်းလုံက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မြို့စားဂေဟာက ကျုပ်တို့ပြန်လာမှပဲ ပြီးဖြေရှင်းကြတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေ

သည်။ ရှမ်းချီနှင့်ဝမ်းကျင်းတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။
ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်က ဟန်တားခြင်းမပြုဘဲ လက်ဝဲ
ကြည့်နေလေတော့သည်။

* * *

ရှမ်းချီတို့သည် မြို့စားဂေဟာသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့
လေသည်။

ကျင်းလုံက...

“သူက ဘာကြောင့် မြို့စားကြီးကို လုပ်ကြံချင်တာလဲ
ရှမ်းချီက ဝမ်းကျင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ အများ
မှာ အဖြူရောင်ဂိုဏ်းဖြစ်ပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာတော့ အနက်
ရောင်ဂိုဏ်းပါပဲဗျာ”

ကျင်းလုံက...

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီး မြို့စားကြီးဟာ သူတို့
ကောင်းမှုတွေကို သိသွားလို့လုပ်ကြံလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းကျင်းက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနခွဲတစ်ခုဟာ ဘာလို့တော်တွေ

လုယက်ခဲ့ကြတယ်၊ သည်ကိစ္စကို မြို့စားကြီးသိသွားပြီး ဖမ်းဆီးအ
ရေးယူခဲ့လို့ အသည်ဌာနခွဲတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားခဲ့တယ်။ ရွှေပျံလွှား
ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ အသည်ဌာနခွဲရဲ့ ခေါင်းဆောင်က သူ့သဘောနဲ့သူ
လုပ်ခဲ့တာဆိုပြီး ခေါင်းရှောင်ခဲ့တယ်”

ကျင်းလုံက...

“မြို့စားကြီးက ဘာမှမပြောဘူးလား”

ဝမ်းကျင်းက...

“မြို့စားကြီးဟာ ဆက်လက်စုံစမ်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ သည်အ
ချိန်မှာ သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်း ရောက်လာခဲ့တာ”

သူရဲကောင်းသုံးယောက်တွင် ဖန်ချီလင်းသည် တတိယနေ
ရာရှိပြီး ကျင်းလုံးတို့နှင့်စာလျှင် အတွေ့အကြုံနည်းပါးသူ ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့အပြင် ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်သဘောထားရှိသည်။

သူတပါးအား ကြင်နာသနားတတ်၍လည်း ထိပ်တန်းသိုင်း
ပညာရှိသည့်တိုင်အောင် အလှည့်စားခံရကာ ဘေးအန္တရာယ်များနှင့်
မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။

ကျင်းလုံနှင့်ရှမ်းချီတို့က သူ့အား ညီလေးတစ်ယောက်ပမာ
သဘောထားကာ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ရလေသည်။

ရှမ်းချီက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းက မြို့စားကြီးကို အကောက်ကြံနေချိန်မှာ

ဖန်ချီလင်း ရောက်လာတော့ ရှုပ်ထွေးသွားတော့တာပေါ့”

ကျင်းလုံက...

“ရှုပ်ထွေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် သဘောကျသွားတာ”

ရှန်းချီက...

“ဖန်ချီလင်းက တစ်ခါတစ်လေ မအူမလည်ဖြစ်တတ်တာကို သိထားလို့ အသုံးချဖို့ အကြိုက်တွေ့သွားတာလား”

“ဒါပေါ့ သူတို့က မြို့စားကြီးကို လုပ်ကြံလိုက်တယ်၊ ပြီး တော့ ဖန်ချီလင်းခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်တာပေါ့”

ကျင်းလုံက ဝမ်းကျင်းကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသာ ဖန်ချီလင်းရဲ့ဓားကို ခိုးယူမပေးဘူးဆိုရင် သူ ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းကျင်းက...

“ကျုပ်အမှားအတွက် ကျုပ်ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပို့မယ်ဗျာ”

ကျင်းလုံက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပေးဆပ်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဝမ်းကျင်းက...

“ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းချုပ်က ကျုပ်ကို မဟုတ်တာ လုပ်ခိုင်းက တံည်းက သဘောမကျလို့ သူ့အကြံကိုသိရအောင် စုံစမ်းနဲ့ပါတယ် ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကိစ္စဟာ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်

သက်နေတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ”

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းဟူသောစကားကြောင့် ကျင်းလုံတို့ ရင် ဆိတ်သွားကြလေသည်။

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ် လေသည်။

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အနက်ရောင် သိုင်းထိပ် သီးသုံးဦး ဦးဆောင်လေသည်။

ဓားနက်ထွန်ကျွန်း။

မဟူရာလက်ရန်ကျားဝူ။

ဘီလူးမည်းရှကွေတို့ ဖြစ်လေသည်။

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းသည် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကာ အဖြူရောင်သိုင်းဂိုဏ်းများအား ဖြိုခွဲနုကြ၏။

သိုင်းလောကသားများသည် တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းအား ချေ နှင်းလိုကြပါသော်လည်း အလွန်လျှို့ဝှက်သဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းပင် မရှိဘဲ လက်လျော့ခဲ့ရလေသည်။

ကျင်းလုံတို့ကလည်း တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းအား ဖော်ထုတ်လိုက် ကြလေသည်။

ဝမ်းကျင်းက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနဲ့ပေါင်းပြီး ဘဏ္ဍာ ဆော်တွေကို လုယက်ခဲ့တာ နောက်ပိုင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကိစ္စက ရသ

မျှ ရွှေချောင်းတွေကို အကုန်အပိုင်စီးလိုက်ပြီး တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်တယ်”

ကျင်းလုံက...

“ဒါဆို တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းက ဘယ်ကျေနပ်ပျံမလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း မကြာခင် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြမှာ သေချာတယ်”

ရှန်းချို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က ဖန်ချိုလင်းကို အသုံးချပြီး လူတွေကို အာရုံပြောင်းပေးလိုက်တယ်”

ကျင်းလုံက ဝမ်းကျင်းအား မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ကို ရင်မဆိုင်နဲ့ ကြဘူးလား”

ဝမ်းကျင်းက...

“သူတို့အကျင့်က တစ်မျိုးမျိုး၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲတော့ မယ်ဆိုရင် အောက်ခြေကစပြီး အမြစ်ပါမကျန် လှန်ပစ်ကြမှာ”

ကျင်းလုံက...

“ဌာနခွဲလေးတွေကို အရင်ဆုံး စပြီးချေမှုန်းမယ့် သဘော လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချေမှုန်းသွားမှာ နောက်

ဆုံးဂိုဏ်းဌာနချုပ်အထိပေါ့ဗျာ”

ရှန်းချိုက ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဖန်ချိုလင်းက သည်သတင်းကိုကြားမိလို့ ရောက်လာတာ မဖြစ်မယ်”

ကျင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ဖြူ စားကြီးဟာ တော်တော်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ် သွေတွေပဲ”

ရှန်းချိုက...

“ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဝမ်းကျင်းပါလာတာတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ဖူး ကျို့က အမှုမထားဘူးဆိုတော့..”

သူ၏စကား မဆုံးမီ...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“ဖန်ချီလင်းက အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့လို့ ကံကောင်း သွားတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်က သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ပြီဦးပြီ”

ဖန်ချီလင်း သေဆုံးသွားမည်ဆိုပါလျှင် မြို့စားကြီးလုပ်ကြံ ခံရသည့်ကိစ္စ ဖြေရှင်း၍ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်လက်က မလွတ်နိုင် တော့ပါဘူး”

ကျင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ကြောက်နေမယ်ထင်လို့လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“မင်းတို့ရဲ့သိုင်းပကညာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ယှဉ်နိုင်မယ်လို့ မချော့လင့်ပါနဲ့လေ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျင်းလုံ ခံပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေတာကိုး”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“မင်းမယုံရင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လေ”

“ကောင်းပြီ...ခင်ဗျား သတိထားပေးတော့”

ကျင်းလုံက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အခိတ်

ရယ်မောသံများနှင့်အတူ လူတစ်စု ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျင်း လုံတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းလုံ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတွေပဲ”

ရှုန်းချီက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့ကကော ဂရုစိုက်ရမှာလား”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ ဂိုဏ်း ချုပ်ဖူးကျို့ဖြစ်လေသည်။

“ယား”

ဩဝါဒပေးသံများနှင့်အတူ ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားများ ရှေ့တိုးလာကြပြီးလျှင် ကျင်းလုံကို တားဆီးလိုက်ကြလေသည်။

ရှန်းချီက...

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

အော်ပြောရင်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျင်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ရှန်းချီတို့နှင့်အတူ လက်တွဲတိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

* * *

ကျင်းလုံနှင့်ရှန်းချီတို့မှာ လူသိများသော သူရဲကောင်းများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏သိုင်းပညာလည်း ထက်မြက်မှုရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားများမှာ မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားကြလေတော့သည်။

“ဂုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲ

သွားကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး”

လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ ရှေ့တိုးလာ၏။

ကျင်းလုံ၊ ရှန်းချီနှင့်ဝမ်းကျင်းတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

သုံးယောက်သား ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က နောက်ပစ်ထားသောလက်နှစ်ဘက်ကို သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

ရွှေရောင်အလင်းတန်းများ ထွက်ပေါ်လာကာ ဝန်းကျင်

အလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“အွန်”

ကျင်းလုံတို့သုံးယောက် မြေပေါ်လဲကျသွားကြလေသည်။

* * *

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
ကျင်းလုံတို့သုံးယောက် မြေပေါ်လဲကျနေကြ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က ဟားတိုက်ရယ်ဖောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ ဘာကတင်နိုင်ကြသေးလဲ”

ကျင်းလုံက ညည်းတွားရင်း လူးလိမ့်ထလာသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့နေ၏။

ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားနေရကြောင်း ထင်ပေါ်လွင်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်ရင်း-

“ခင်ဗျားဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လုပ်ပြီး အဆိပ်အသုံးပြုတယ် အတော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့က...

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းကိုပဲ အသုံးပြုသည်ဖြစ်စေ အနိုင်အဓိကပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေသွားကြတာ

ဆိုတာ ဘယ်သူမှသိနိုင်မှာမဟုတ်တော့ ကျုပ်ကို အပြစ်တင်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးလေ”

ကျင်းလုံက...

“လက်စသတ်တော့ ကျုပ်တို့အလောင်းတွေကိုပါ ဖျောက်

အုတ်ပစ်ဦးမှာပေါ့လေ”

“ဒါ အမှန်ပဲ”

ကျင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့်ပျောက်ဆုံးသွားကြတယ်ဆိုတာကို

နို့လင်းက စုံစမ်းဖော်ထုတ်သွားမှာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဖန်ချီလင်းကိုယ်တိုင်တောင် ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းနေရ

သူဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ကျင်းလုံက...

“သူတတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မကြာခင် ခင်ဗျားသိရပါလိမ့်

မယ်ဗျာ”

ပြောရင်း သွေးမည်းများ ဝေ့ခနဲအန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

လုံးဝ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အင်း..တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အပြင် ဖန်ချီလင်းက လွတ်မြောက်နေသေးတယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

တဖန်...

“ဖန်ချီလင်းနဲ့ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းကို ရန်တိုက်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ထို့နောက်...

“သည်အလောင်းတွေကို သယ်သွားပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြဟေ့”

ကျန်ရှိနေသော ဂိုဏ်းသားများအား အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

* * *

သူရဲကောင်းကျင်းလုံ။

သူရဲကောင်းရှန်းချို။

စောရဝိဇ္ဇာဝမ်းကျင်း။

လူသိများ ထင်ရှားသူသုံးယောက်မှာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းအဖွဲ့မှူးကျို၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုသည် အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်အ

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၆၉

လေးများ အသုံးပြုကာ လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်အပဲလေးများကို ကျွမ်း

ကျွမ်း အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း သိသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျင်းလုံတို့ အငိုက်မိကာ အသက်ပေး

ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းလုံတို့ မည်သည့်နေရာရောက်ရှိသွားသည်ကို မည်

သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

ဖန်ချီလင်း လွတ်မြောက်နေသေး၏။

ဖန်ချီလင်း မည်သည့်နေရာ ရောက်နေပါသနည်း။

ဖန်ချီလင်းက ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခု၌ ရောက်ရှိနေပေ

* * *

ထိုလူများသည် ဖန်ချီလင်းကို စိန်ခေါ်လာကြလေသည်။
သို့သော်...

ဖန်ချီလင်းက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုအတွက် ယှဉ်ပြိုင်ကြ
သည် အဓိပ္ပါယ်မရှိသောကိစ္စဟု သဘောထားကာ လက်မခံဘဲ
ရှားခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူ့အား ယှဉ်ပြိုင်လိုသူတစ်ဦးက သဲကြီးမဲကြီးဖြစ်လာလေ
အခါ ဖန်ချီလင်း မလွဲမရှောင်သာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခါ...

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရကာ အသက်ဘေးနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး
ဆရာနှင့်တွေ့ဆုံရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့တော့သည်။

ဖန်ချီလင်းအား သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူမှ ကျူး
ကျေးရွာသခင်လေး ကျူးစိန်ဖြစ်လေသည်။

* * *

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။
အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦးက မြင်းညှိကြီး

ပြိုင်ဘက်

ဖန်ချီလင်းက ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခု၌ ရောက်ရှိနေ
သည်။

ထိုဘုံကျောင်းလေး၌ ဆေးဆရာအဘိုးဘိုတစ်ဦး နေထိုင်
လျက်ရှိသည်။

ထိုဆေးဆရာသည် ဖန်ချီလင်း၏ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးပင် ဖြစ်
လေသည်။

ဆေးဆရာကသာ ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ခြင်းမရှိလျှင် ဖန်
ချီလင်း သေဆုံးသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်လေသည်။

သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်းဟူ၍ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်
ကြားလာသောအခါ သူနှင့်သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်လိုသူများ ရှိလာကြ
လေသည်။

တစ်ကောင်ကိုစီးနင်းကာ တောလမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်လာလေသည်။
ထိုလူရွယ်ကား သိုင်းလောက၌ ဘဟုန်ထိုးကျော်ကြားလာ
သည့် သူရဲကောင်းလေး ဖန်ချီလင်းဖြစ်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းသည် မြင်းတစ်စီး ဓားတစ်လက်ဖြင့် သိုင်းလော
ကတခွင်လှည့်လည်ကာ အများအကျိုး သည်ရိုးဆောင်ရွက်နေသူ
ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ယွမ်ဒေသ၌ လူဆိုး ဓားပြများ ထကြွသောင်းကျန်း
နေသည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ဆုံးမနှိမ်နင်းရန် တောလမ်းတစ်ခု
မှ ဖြတ်သန်း ခရီးနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ယွမ်ဒေသသို့ အမြန်ဆုံး အရောက်သွားလိုပါမှ ဖန်ချီ
လင်းအတွက် အနှောက်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ရုတ်တရက်...

လူတစ်စုသည် သစ်ပင်ခုံပုတ်များကြားမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး
ဟန်တားလိုက်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူစုက လမ်းပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ဖန်ချီလင်း ရှေ့ဆက်
မသွားနိုင်တော့ပါချေ။

“ဟေး”

မြင်းငေါက်ကာ အရှိန်သပ် ရပ်တန့်လိုက်ရတော့သည်။

ဖန်ချီလင်းသည် မြင်းပေါ်မှမဆင်းသေးဘဲ လမ်းပိတ်ထား
သူများအား အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွပ်ကို ဘာကြောင့်လမ်းပိတ်
ထားကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လမ်းပိတ်ထားသူများအား ဦးဆောင်လာသူက ရှေ့သို့
ညှမ်းထွက်လာသည်။

“သူရဲကောင်းလေးကို သည်လမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆက်မသွား
အချင်လို့ပါဗျာ”

ဦးညွတ်ရင်း လေးလေးစားစား ပြောလာလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ဘာကြောင့် သည်လမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆက်မသွားစေချင်ရ
လဲဆိုတာကော မပြောနိုင်ဘူးလားဗျ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။ ထိုလူက...

“သည်လမ်းအတိုင်း မသွားစေချင်တာ တခြားလမ်းက
သွားစေချင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ”

ဖန်ချီလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွပ်ကို ဘယ်လမ်းက သွားစေချင်တာလဲ၊ ပြောပါဦးဗျာ”

ထိုလူက ဝဲဘက်တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်လမ်းအတိုင်း သွားစေချင်တာပါ”

ဖန်ချီလင်းက....

“အဲသည်လမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်ကိုရောက်မလဲ”

ထိုလူက...

“သွားကြည့်ရင် သိရပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

ဖန်ချီလင်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ထိုလူ ညွှန်ပြသည့် ဝဲဘက်လမ်းအတိုင်း မြင်းကိုစီးနင်းသွားလိုက်လေ တော့သည်။

ဖန်ချီလင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သူဟု အများက ဆိုကြလေသည်။

ယခုလည်း ဖန်ချီလင်း၏လုပ်ရပ်သည် အူကြောင်ကြောင် နိုင်လှသော လုပ်ရပ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

* * *

ဖန်ချီလင်းက ဝဲဘက်လမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆက်လာခဲ့လေ သည်။

အတန်ကြာ သွားပြီးသောအခါ လူတစ်စုရှိနေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရပြန်လေသည်။

ထိုလူစုကလည်း လမ်းပိတ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကကော ကျုပ်ကို သည်လမ်းအတိုင်း မသွားစေ

အဘူး ဟုတ်လား”

ထိုလူစုမှ တစ်ယောက်က...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ဘယ်လမ်းက သွားရမလဲ”

ထိုလူက အရှေ့ဘက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အရှေ့ဘက်ကို သွားပါ”

ဖန်ချီလင်းက...

“အနောက်ဘက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ရွှေတွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့လူစုက

အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

ထိုလူ ဘာမှမပြောချေ။

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားမပြောလည်း ခင်ဗျားတို့ အတူတူပဲဆိုတာ ကျုပ်

သိမိပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူ ဝန်ခံလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကလဲဆိုတာ

ပြောပါ”

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူက...

“အရှေ့ဘက်ကိုသွားရင် သိရမှာပါ”

“ကောင်းပြီ”

ဖန်ချီလင်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေတော့ဘဲ မြင်းကို အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

သို့ဖြင့်...

လမ်းတလျှောက်တွင် တားဆီးပြီး လမ်းလွှဲပေးသည့်လူလေးစုနှင့်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုလူများ ညွှန်ပြသည့်လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး အလွန်သာယာလှပသည့် ရေကန်ကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

* * *

ရေကန်က ကြီးမားကျယ်ဝန်းပြီး ကန်ရေက ကြည်စိမ်းနေ၏။ ရေကန်ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်ပန်းမာန်များဖြင့် စိုပြည်စိမ်းလန်းနေသည်။

ကျေးငှက်သာရကာလေးများကလည်း ဘာသာဘာဝသွတ်ဖြူးနေကြလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက ထိုသာယာလှပသော ရေကန်ကြီးထက် အထွတ်အမြတ်ရသလို ရပ်နေသူကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

ထိုလူမှာ လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မင်းညိုမင်းသားတစ်ပါးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ခား

တစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဖန်ချီလင်းကို ကျောခိုင်းထားပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုနေ

သည်။ ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ “သခင်လေးကျူးစိန်ကိုး”

ကျူးကျားကျေးရွာမှ သခင်လေးကျူးစိန်မှာ သူ့အားယှဉ်ခြင်းလိုသူများတွင် ရှေ့ဆုံးမှပါဝင်နေသူဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်သည် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်လိုသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်ချီလင်းက သခင်လေးကျူးစိန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမပြုလိုပါချေ။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်မတွေ့ရလေအောင် သတိထားပြီး ရှောင်ရှားခဲ့သည်။

ယခုတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှောင်ရှား၍မရတော့ဘဲ သခင်လေးကျူးစိန်၏ ကဗျာရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသွား၏။
ဖန်ချီလင်းဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

ဖန်ချီလင်းက....

“ရှောင်ယွမ်းဒေသမှာ လူဆိုးစားပြုတွေ တော်ကိုယ်ကြသောင်းကျန်းနေကြတာ”

သခင်လေးကျူးစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စကို ခင်ဗျား စိတ်ပူစရာမလိုတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား အလုပ်မရှုပ်ရအောင် ကျုပ်လူတွေက နှိမ်နင်းထိလိုက်ပါပြီ”

“ဪ”

သခင်လေးကျူးစိန်သည် မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ နေ၍မရအောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖန်ချီလင်းက....

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဖန်ချီလင်း၏ အပြုအမူမှာ အကြောင်ကြောင်ကြောင်လှပေတော့သည်။ သခင်လေးကျူးစိန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ သွားတော့မလို့လား”

“ကျုပ်”

“မသွားသင့်သေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

ဖန်ချီလင်း ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလားဗျာ၊ ဥပမာ ကျုပ်တို့ စိတ်ဆွေဖွဲ့ကြမယ်၊ အရက်သောက်ကြမယ်၊ သီချင်းအတူတူဆိုကြမယ်”

သခင်လေးကျူးစိန်က....

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဖြစ်လာဖို့ အရင်ဆုံးလုပ်ချောက”

“ယှဉ်ပြိုင်ဖို့နည်းလမ်းပဲ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်က လက်မခံဘူးဆိုရင်ကော”

သခင်လေးကျူးစိန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အတင်းယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ခန္ဓာကိုယ် မြေပေါ်ကြွတက်လာပြီး ဖန်ချီ

လင်းအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ဓားတစ်လက်ဆွဲကိုင်ထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ရင်ဝကို သတိထားပါ”

သခင်လေးကျူးစိန်က သတိပေးရင်း အမှန်တကယ်ပင် ဖန်ချီလင်း၏ရင်ဝကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်လည်ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ဖန်ချီလင်းနှင့် သခင်လေးကျူးစိန်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

ဖန်ချီလင်းနှင့် သခင်လေးကျူးစိန်တို့သိုင်းကွက်သုံးရာ ဘက်အထိ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်လက်ချက်ဖြင့် ဖန်ချီလင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာငါးချက်ရခဲ့လေသည်။

ဖန်ချီလင်းကမူ သခင်လေးကျူးစိန်အား ဒဏ်ရာသုံးချက် ရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဖန်ချီလင်းရရှိသော ဒဏ်ရာငါးချက်အနက် တစ်ခုသာ သေကွင်းသေကွက်ထိပြီး ပြင်းထန်ခဲ့သည်။

သခင်လေးကျူးစိန်ရခဲ့သော ဒဏ်ရာသုံးချက်အနက် နှစ်ခုသာ အလွန်ပြင်းထန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြိုင်ပွဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဖန်ချီလင်း အနိုင်ရခဲ့လေသည်။

* * *

ဆေးဆရာ၏အကြံ

ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဖန်ချီလင်းက သခင်လေးကျူးစိန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရုံမျှ

ပြန်လည်တွေးတောနေသည်ကို ဆေးဆရာက အသာလေးစား
ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ဖန်ချီလင်း လှုပ်ရှားလာတော့

“မင်းဟာ သေလုမော့ပါးဒဏ်ရာကြီးနဲ့ လမ်းဘေးမှာလဲ

တုန်း ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဆေးဆရာက...

“သည်တစ်ခါတော့ မင်း ဘာဒဏ်ရာမှမရဘဲ ရောက်

တာ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်က ထွက်ပြေးလာတာပါ”

ဆေးဆရာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖန်ချီလင်း...မင်းကို လူတွေက အင်မတန် အူကြောင်

နိုင်တယ်လို့ ပြောပေမယ့် ငါတော့မယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“မင်းက သိပ်ပြီးပါးနပ်တော့ အကြောင်းမသိရင် အူကြောင်

နိုင်တယ် ထင်ရတာပေါ့”

“ဟာ...မဟုတ်တာဗျာ”

“ငါ့ဆီကို မင်းရောက်လာတယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း တရား

တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ဓားကို စောရပ်ဇွာဝမ်းကျင်းက ခိုးယူ

နိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ဖန်ချီလင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ဆေးဆရာက...

“ဝမ်းကျင်းက မင်းရဲ့ဓားကို ခိုးယူပြီး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ

သိချင်လို့ တမင်သည်လိုလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုတလော သိုင်းလောကအခြေအနေ

မှာ ချုပ်ထွေးနေတယ်၊ ဘဏ္ဍာတော်တွေ လုယက်ခံရတယ်၊ တစ္ဆေ

တိုင်းဆိုတာပေါ်လာတယ်၊ ဒါ့အပြင် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကလည်း

ချွမ်းပဲ”

“သည်ကိစ္စတွေနဲ့ မင်းက ဓားကိုတမင် အခိုးခံလိုက်တဲ့ကိစ္စ ဘာဆိုလို့လဲ”

ဖန်ချီလင်းက...

“စောရပ်ဇွာကို လူတစ်စုက သဲကြီးမဲကြီးရှာနေတယ်လို့ အတင်းရခဲတယ်၊ မကြာပါဘူး၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနခွဲတစ်ခုဟာ ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတွေ လုယက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို မြို့စားကြီးက ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းလိုက်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့မြို့စားကြီးက အင်မတန်ရင်းနှီးသမိတ်ဆွေတွေပါ၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာအတွက် မြို့စားကြီးနဲ့ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်..”

ဆေးဆရာက...

“မင်းရဲ့ ဓားကို ခိုးယူပြီး မင်းရဲ့ ခေါင်းပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်တာပေါ့”

ဖန်ချီလင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခေါင်းပေါ် အပြစ်ပုံချခံရတဲ့ကိစ္စဟာ အင်မတန်ဆိုးတာတယ်ထင်ရပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ သည်လိုကိစ္စမျိုးဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ကျုပ်နားလည်ထားပါတယ်”

“ဟာ..မင်းက အူကြောင်ကြောင်နိုင်..”

“အူကြောင်ကြောင်နိုင်တာလည်း ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း”

ဖန်ချီလင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်ပြောဆိုက်လေသည်။

“ဘဏ္ဍာတော်တွေကို ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းနဲ့တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း ပူးပေါင်းပြီး လုယက်ခဲ့ကြတာလို့ ကျုပ်သတင်းရထားပြီးပါပြီ၊ ဘဏ္ဍာတွေချောင်းတွေကို ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းက အပိုင်စီးထားလိုက်လို့ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာမှာပဲ၊ ကျုပ်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း အသုံးချတာကို ခံခဲ့ရပြီးပြီ”

ဆေးဆရာက...

“မင်းက သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှာလား”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခုတော့ အချိန်မရသေးပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်မှာ တခြားအလုပ်တစ်ခု ရှိသေးလို့ပါ”

“ဘာအလုပ်များလဲ”

“တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းရဲ့ အသုံးချတာကို ခံယူဖို့ပါဗျာ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ဆေးဆရာက တဟားဟား ရယ်လိုက်လေတော့သည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ကျိန်းသေဒုက္ခပေး

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က မအူမလည်ဆိုတော့ အခွင့်ကြီးတာနဲ့ ကျုပ်
ဒုက္ခရောက်အောင် ကျုပ်ခေါင်းပေါ် အပြစ်ပုံချမယ်၊ ရွှေပျံလွှားဆို
ကို လှည့်စားကြမယ်၊ ကျုပ်ကို အသုံးချလို့ရနိုင်မယ်လို့ သူတို့
ကြည်လိုက်တာနဲ့ သူတို့နှစ်ဂိုဏ်းစလုံးကို ကျုပ်က ချေမှုန်းနိုင်ပြီ
ဗျာ”

ဆေးဆရာက...

“မင်း သည်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ သူတို့ ရိပ်မိသွားရင်တော့
ဖန်ချီလင်းက...

“သည်ကိစ္စကို ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ သိတာပဲလေ”
ဆေးဆရာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းပြောသလိုပဲ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း
စပြီးတိုက်ခိုက်နေပြီ၊ သူတို့လှုပ်ရှားနေတဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့
ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အခွင့်ကြီးရင် သူက မင်းကိုကူညီပေး
မယ်”

ဆေးဆရာကြီးမှာ ယခင်က အဖြူရောင်သိုင်းသမား
အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသူဖြစ်လေသည်
ဒုစရိုက်သမားများနှင့် သိုင်းသမားဆိုးများအား ဆုံး
ပါမှ အများပြည်သူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်မည်ကို နားလည်
သဖြင့် ဖန်ချီလင်းအား တတ်စွမ်းသည့်ဘက်မှ ကူညီနေခြင်းဖြစ်
သည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖ ၈၇

ဆေးဆရာက တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနှင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းပြဿနာ
နား ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အရပ်ဒေသနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေအကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက....

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သတင်းပါပဲဗျာ၊ ကျုပ် အဲသည်ကို
ချစ်ချင်းသွားလိုက်ပါ့မယ်”

ဆေးဆရာက...

“မင်းက တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းကိုသွားပြီး အူကြောင်ကြောင်လုပ်
ပြတော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

* * *

နောက်ကွယ်တွင် ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်နေသည့် ရွှေပျံများကို ချုပ်ဖမ်းပြီး ကျွဲကဲ့သို့ လူစားမျိုးများနှင့်လည်း မဟာမိတ်ဖွဲ့ကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိသည် တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနှင့်လက်တွဲပြီး ဘဏ္ဍာတော်ရွှေချောင်းများ လုယက်ခဲ့ပြီး ဝေစုခွဲမပေးဘဲ အပိုင်စီးတိုက်သောအခါ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်သုံးဦးက သူတို့အားထားရသော မှင်စာညီအစ်မအား အခြားအနက်ရောင်သိုင်းသမားများကို ဦးဆောင်၍ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း၏ အားထားရသော ဌာနခွဲများအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် တာဝန်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

မှင်စာညီအစ်မသည် တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်သုံးယောက် ချုပ်ကိုင်ထားသော အနက်ရောင်သိုင်းသမားအချို့အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်ကြသည်။

မှင်စာညီအစ်မအား အမှောင်လောကသားများက မှင်စာမယ်ဟုလည်း ခေါ်ကြလေသည်။

မှင်စာမယ်သည် ဘာမှမသိနားမလည်ဟန်ဆောင်ထားသော ဖန်ချီလင်းကို တွေ့ရသောအခါ အသုံးချရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။

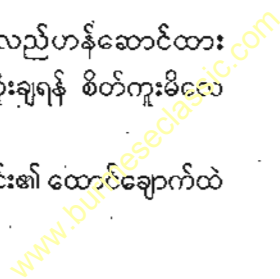
ထိုသို့ စိတ်ကူးမိခြင်းကပင် ဖန်ချီလင်း၏ ထောင်ချောက်ထဲ

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားဆိုးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပြီး သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားနေသည့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းအား ဓားနက်ယွန်ကျန်း၊ မဟူရာလက်ရံကျားဂူနှင့် ဘီလူးမည်းရှကွေတို့က ဦးဆောင်ကြသည်။

ဘီလူးမည်းရှကွေတို့ သုံးယောက်သည် နည်းလမ်းအစုံမျိုး အသုံးပြုကာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး အဖြူရောင်သိုင်းသမားများအား တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း ကောင်း၊ ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်ရာ၌လည်းကောင်း ခိုင်းစေခဲ့ကြလေသည်။

ကျရောက်ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

ဖန်ချီလင်းသည် သူ့အပေါ် အဖြစ်ပုံချသည့်ကိစ္စများကို စိတ်ပျက်မိသော်လည်း စိတ်ရှည်သည်းခံကာ မသိချင်ဟန်ဆောင်ခြင်းဖြင့် မှင်စာမယ်တို့အား ပြန်လည်ဆုံးမရန် အခွင့်အရေးရရှိခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ဖန်ချီလင်းသည် မြင်းတစ်စီးဖြင့် မြို့ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ရသဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း ဝိုက်ထဲဆာလောင်နေသည် မဟုတ်ပါ။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သဖြင့် သူ၏မြင်းက မောပန်းနေရာကြောင့် အနားပေးရန်နှင့် သတင်းစုံစမ်းလိုခြင်းကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်နားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလာ၏။

“ဆရာလေး ဘာများသုံးဆောင်မလဲ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဖန်ချီလင်းက...

“မြက်ခြောက်နဲ့ ရေတစ်ပုံးလောက်ပေးပါ”

“ဗျာ”

“ဟေ့ ငါစားဖို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ မြင်းကျွေးဖို့ကွ”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းပဲ ငါ့မြင်းကို ရေတိုက်ပြီး အစာကျွေးလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဖန်ချီလင်းက ငွေတုံးကလေးတစ်တုံး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဆိုင်ထဲမဝင်ဘဲ အပြင်ဘက်၌ရပ်ကာ ဆိုင်လုလင်က မြင်း

ကိုအစာရေစာ ကျွေးမွေးနေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်မှာ ငွေတုံးကလေးမျက်နှာကြောင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိနေပါတော့သည်။

“ဆရာလေးက ရုပ်ဝေးကလာခဲ့တာထင်တယ်”

ဖန်ချီလင်းက...

“ဟုတ်တယ်..ကျန်းနန်ကို သွားမလို့ ကွ”

“ဟား..အဝေးကြီးပါလား”

“ဒါပေါ့”

“ဆရာလေး ကျန်းနန်ဆိုတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့ ရောက်နိုင်တဲ့နေရာမှမဟုတ်တာ၊ သည်မှာ အနားယူပြီးမှ ခရီးဆက်တာပဲ ကောင်းမယ်”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်အမြန်နင်း
သွားရမှာ”

ဆိုလေလင်က...

“ဒါဆို သည်မှာမနားဖြစ်ရင်လည်း ရှေ့ဆက်သွား
နောက်တစ်နေ့နေ့မွန်းတည့်လောက်မှာ ရောက်နိုင်မယ်၊ မြို့ကထော
တွေ့ရင် အဲသည်မှာ အနားယူတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဖန်ချီလင်းသည် ရှေ့ခရီးဆက်လိုသဖြင့် ဆိုင်လှလင်
စကားကို အမှုမထားတော့ချေ။

“ကျုပ်က”

“မဟုတ်သေးဘူး ဆရာလေး”

ဆိုလေလင်က ရှေ့လမ်းခရီးတလျှောက်အကြောင်းကို
တနာထားကာ ပြောပြနေ၏။

ဖန်ချီလင်း နားထောင်နေသော်လည်း တကယ်တမ်း ဂရု
စိုက်ခဲ့ချေ။

သူ၏မြင်းမှာ အစာရေစာဝဝလင်လင် စားပြီး အမော
သွားပြီဟု ယူဆလျှင်...

“ငါ့မြင်းကို ဂရုစိုက်လို့ မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကံ
သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဆိုလေလင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီးမောင်
နှင့်သွားလိုက်လေတော့သည်။

ပွဲဦးထွက်

ဖန်ချီလင်းက မြင်းညိုကြီးကို ခပ်သွက်သွက်ပြေးလွှားသွား
မောင်းနှင်လိုက်သည်။

မကြာမီ မိုးချုပ်တော့မည်ဖြစ်ရာ နားခိုစရာနေရာတစ်ခုခု
အရောက်သွားနိုင်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းညိုကြီး ကဆုန်ပေါက်ပြေးသွား၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဖန်ချီလင်းမှာ အတော်ကလေး ခရီးပေါက်လာပြီဖြစ်သော်
လည်း တစ်ညတာ နားခိုစရာနေရာ ရှာမတွေ့သေးချေ။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် လုံးလုံးလျားလျား ငုပ်လှီး
ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထုက
အစားထိုး နေရာယူတော့သည်။

အမှောင်ထု တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များသာ လှမ်းမိုးနေ၏။
ဖန်ချီလင်းမှာ နားခိုစရာနေရာရှာရင်း နောက်ဆုံးခရီးတစ်ထောက်
နားစဉ်က စားသောက်ဆိုင်မှ ဆိုင်လုလင်၏မြှောစကားများကို ပြန်
လည်ကြားယောင်လာသည်။

“ဆရာလေး ရှေ့ခရီးဆက်မယ်ဆိုရင် မနက်စောစော ထ
သွားတာကောင်းမယ်၊ အခု မွန်းတည့်နေပြီဆိုတော့ နေမဝင်ခင်
နားခိုစရာနေရာတစ်ခုရောက်အောင် သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တော
ထဲမှာပဲ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်၊ လမ်းခရီးမှာ လူဆိုးခားပြောတွေ ကျက်စား
နေကြတယ်ခင်ဗျ”

ဖန်ချီလင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်၏စကားကို နားထောင်လျှင် ယခုလို ဒုက္ခ
ရောက်မည် မဟုတ်ပါချေ။

“အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောထဲတောင်ထဲမှာပဲ တစ်ညအိပ်
တော့မှာပဲ”

ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လမထွက်မီ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် မလွယ်ချေ။

တောအုပ်ထဲဝယ် နားခိုပြီး လထွက်ချိန်မှလည်း ခရီးမဆက်
တော့ချေ။

အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် သင့်တော်မည့်နေရာကို
ရွေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟင်..ဟိုမှာ မီးရောင်တစ်ခုပါလား”

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် မီးရောင်မလင်းတစ်လှည့်
တစ်လှည့် ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဖန်ချီလင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မီးရောင်ရှိရင် လူရှိမှာပဲ၊ တစ်ညတည်းခိုခွင့်တော့ ပြု
တောင်းပါရဲ့”

တွေးတောပြီး မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ
တောက်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မီးရောင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် သိပ်မဝေးလှဟု ထင်မိ
သော်လည်း သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကြားမှ အတန်ကြာဖြတ်သွားပြီး

ညှို့တိုင် မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့် နေရာဆီသို့ မရောက်နိုင်
သေးပါချေ။

ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထုက ပို၍အားကောင်းလာပြီဖြစ်
သည်။

လမထွက်မီ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေရကား ပို၍ခရီး
တွင်နိုင် ဖြစ်ရတော့သည်။

သို့တိုင်...

ဖန်ချီလင်း စိတ်မပျက်ဘဲ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့်
ရာသို့ ဦးတည်သွားသည်။

သစ်ပင်ကြီးများအား ကွေ့ပတ်ကျော်ဖြတ်ကာ နောက်ထပ်
အချိန်အတန်ကြာသွားပြီးမှ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့်နေရာဆီသို့
ရောက်ရှိလာသည်။

မီးရောင်သည် ပြိုကျပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော အဆောက်အ
ဦးပျက်တစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်

တောတောင်ထဲတွင် အဆောက်အဦးပျက်တစ်ခုနှင့် မီး
ရောင်တွေ့မြင်ရသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှပေသည်။

“အဆောက်အဦးပျက်ကြီး တစ်ခုပါလား၊ ဘယ်လိုလူစား
မျိုးက ဒီမှာလာပြီး အဆောက်အဦးဆောက်လုပ်ခဲ့တာပါလိမ့်”

ဖန်ချီလင်း တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေတော့ အထဲမှာလူရှိမှာ သေချာ
တယ်၊ ဒီလူက လူတောင်းလား လူဆိုးလား”

ဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။

ရှေ့တိုးရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသလို နောက်ဆုတ်၍လည်း မဖြစ်
နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။

မတတ်သာသည့်နောက်ဆုံး...

“အခြေအနေ သွားကြည့်တာ မမှားပါဘူး၊ ငါက ဘယ်သူ
ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း ဒုက္ခပေးကြမယ် မထင်ပါ

ထိုသို့တွေးပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားတွင် မြင်းကိုဝှက်ထားလိုက်ပြီး
အောက်ကလေးကို ကျောပိုးကာ အဆောက်အဦးပျက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်
သည်။

အဆောက်အဦးမှာ တစ်ချိန်က လွန်စွာမှပင် ခန့်သားထည်
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စုလစ်မွန်းချွန်များ၊ ပန်းကနုတ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား
အဆောက်အဦးဘေးတွင် ရေကန်၊ တောင်အတုနှင့်ကျောက်ပြား
ထားသော လမ်းကလေးရှိသည်။

သို့သော်...

စုလစ်မွန်းချွန်များ ကနုတ်ပန်းများ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေပြီဖြစ်
သည်။

ရေကန်မှာ ရေခန်းခြောက်ကာ မြက်ပင်ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံး
သည်။

လူသူစွန့်ခွာသွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်
ခြင်းသိနိုင်ပေသည်။

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူသူစွန့်ပစ်ထားသည့် အဆောက်အဦးပျက်အတွင်းဝယ်
အဘယ်ကြောင့် မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေပါသနည်း။

ဖန်ချိုလင်းရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။

လူငယ်ပီပီ စူးစမ်းလိုသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အဆောက်အဦးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး တံခါး
ရွက်တွဲကျနေသည့် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ချောင်
ကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်းဘက်မှ မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရတော့သည်။

အကြောင်းကား...

အတွင်းဘက်တွင် လွန်စွာမှပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ပြင်
ဆင်ထားပြီး လူတစ်စုရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်
ပေသည်။

* * *

မှင်စာမယ်

အဆောက်အဦးပျက်...။

အဆောက်အဦးပျက်၏ အတွင်းဘက်ကား အပြင်ဘက်နှင့်

လားမျှမဆိုင်အောင် ခမ်းနားထည်ဝါနေ၏။

အခန်းတွင်းဝယ် အမှိုက်သရိုက်ဟူ၍ မြူမှုန်မျှပင်မရှိ
လှဲကျင်းထားရာ ကြမ်းပြင်မှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်း
နေသည်။

ကျွန်းထည်အကောင်းစား အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ အစီ
ခင်းကျင်းထား၏။

အခန်းထောင့်တစ်ရောတွင် မီးလင်းဖိုကြီး တစ်ခုရှိနေပြီး
နားထည့်ထားရာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ မီးစွဲလောင်နေသည်။

မီးလင်းဖိုမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်သည် ဆောက်အည်းအတွင်းဝယ် နေ့ဘက်နှင့်မခြားအောင် လင်းထိန်နေတော့သည်။

အခန်းအလယ်တွင် စားပွဲရှည်တစ်ခု ခင်းကျင်းထားပြီး ယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လူတစ်စုစီတန်းထိုင်နေကြ၏။

ဖန်ချီလင်း ရေတွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုလူစုမှာ တဆယ့်နှစ်ယောက်တိတိ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝဲဘက်ခြမ်း၌ ထိုင်နေသူခြောက်ယောက်သည် အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ယာဘက်၌ ထိုင်နေသူခြောက်ယောက်မှာမူ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့အားလုံး ဓားကိုယ်စီ ကျောပိုးထားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“တောထဲတောင်ထဲ လူမရှိတဲ့ အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှာ လူတွေဘာလာလုပ်နေကြတာလိမ့်”

သူက ထပ်မံအကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြောက်ယောက်အနက် ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိသေးသည့် လူငယ်နှစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကျန်သုံးယောက်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူကြီးများ

ဖြစ်ကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများမှာမူ လူငယ်လူရွယ် ခြောက်ယောက် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်စီ စောင့်မျှော်နေကြပုံရသည်ဟု တွေးမိလေသည်။

“သူတို့ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှား စောင့်နေကြတာလဲ၊ အင်း သူတို့လူစုဟာ တစ်ဖွဲ့ထဲတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အုပ်စုနှစ်စု ဖြစ်ရမယ်”

သူတွေ့တော့နေစဉ်မှာပင် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြောက်ယောက်အနက် ထိပ်ဆုံးမှထိုင်နေသူက ပြတင်းပေါက်ဘက်

သို့ အော်ဟစ်လာကာ...

“မိတ်ဆွေ..ခင်ဗျားဝင်လာဖို့ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်တို့စောင့်ကြည့်ပါတယ်”

ဟုကြည့်လင်ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် လှမ်းပြောလာလေသည်။

ဖန်ချီလင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါရောက်နေတာ သူတို့သိသွားကြပြီကိုး”

သိသွားမှ မထူးတော့ဘူးဟုတွေးကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ဝင်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ခစ်...ခစ်”

မျိုလွင်သာယာသော ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းနုပန်းကြီးလွှားသည်။

ရယ်သံရှင်ကို ရှာဖွေလိုက်စဉ်...

ရုတ်တရက် သူနှင့်မနီးမဝေးတစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုနေရာ၌တံခါးရွက်မရှိတော့သည့် ဟာလာဟင်းလင်းပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိနေပါသည်။

လူရိပ်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ အတွင်းဘက် ခုန်ဝင်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုလူရိပ်သာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိလျှင် အိမ်ထဲသို့ သူ့အသွားမိမည် ဖြစ်၏။

ယခုတော့ အတွင်းဘက်မှလူများက သူ့အားဝင်လာစေခေါ်သည်လော။

သို့တည်းမဟုတ် သူ့ထက်ဦးအောင် ခုန်ဝင်သွားသူအစေခေါ်သည်လော ဝေခွဲမရသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

မီးရောင်အောက်တွင် ခုန်ဝင်သွားသူကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

ထိုလူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောအသွင် ရှိ၏။

သူမ၏မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်ရာ အမာရွတ်များပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျောက်ပေါက်ရာ အမာရွတ်များသာမရှိလျှင် အလွန်ချောအောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယခုတော့ ကျောက်ပေါက်ရာများက သူမ၏အလှကို ဖျက်ဆီးပစ်သလို ရှိနေပေတော့သည်။

အကျည်းတန်မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိစဉ်...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အပြာရောင်ပတ်ဆင်ထားသူများ၏ ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးထိုင်နေသူက မေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျန်ငါးယောက်လည်း ပြိုင်ဘက်ထရပ်လိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်ပတ်ဆင်ထားသူများကား ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြဆဲ။

သူတို့သည် အကျည်းတန်မိန်းကလေးကို မျက်တောင်
ခတ်ကြည့်နေကြ၏။

အကျည်းတန်မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မနာမည် ‘မှင်စာမယ်’ လို့ ခေါ်တယ်ရှင့်”

“ဘာ”

‘မှင်စာမယ်’ ဆိုသော အမည်ကြားလျှင် အပြာရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသူများက ဟအုံတင်၍ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအနက် ဝဲဘက်အစွန်ဆုံး
ထိုင်နေသောလူမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်
ရှိလေသည်။

ထိုလူက...

“မှင်စာမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ကို ဒီနေရာမှာခို
လိုက်တာ ခင်ဗျားပေါ့”

မှင်စာမယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့ဟာ ငွေဖားပျံလို့ကျော်ကြား
နေကြတော့လည်း အဆောက်အအုံအတွင်းဘက်ကို နန်းတော်ကြီး
လိုကြီးကျယ်သွားအောင် ကျွန်မ ဖန်တီးလိုက်ရတာပေါ့၊ ဒါမှရှင်
ရောက်လာတဲ့အခါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ညှိခံနိုင်မယ် မဟုတ်
လားရှင့်”

အပြာရောင်ဝတ်ခေါင်းဆောင်က...

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ချိန်းလိုက်ရ
တယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ဟု မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

မှင်စာမယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြောပျံ့မယ်ရှင်”

ပြောမည်ဆိုသော်လည်း မပြောသေးဘဲ အနက်ရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသူဘက်လှည့်ကာ...

“ရှင်တို့ကလည်း ‘မြွေဆိုး’ လို့ ကျော်ကြားနေကြတာပဲ၊

ကျွန်မ အခုပြင်ဆင်ထားတဲ့အခန်းကို သဘောမကျကြဘူးလားရှင်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြောက်ယောက်အနက်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက ထရပ်လိုက်သည်။

မှင်စာမယ်ကို ကြည့်ကာ...

“အပိုတွေပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေမယ့်အစား ဘာကြောင့်
ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

မှင်စာမယ်က...

“ကျွန်မ အပိုပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့အတွက် ဒီ
အခန်းရဲ့အပြင်အဆင်က အရေးပါလို့ ပြောနေတာပါရှင်”

“ကျုပ်တို့အတွက် အရေးပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သိုင်းလောကမှာ မြွေဆိုးတွေဆိုရင် လူတိုင်းကကြောက်ရွံ့သွားတတ်ကြတာပဲ။ ဖားပျံတွေရဲ့အမည်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ထက်စာရင် ကျွန်မနာမည်က ပိုပြီး ကျော်ကြားတယ်ရှင့်”

သူမ၏စကားကြားလျှင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မှင်စာမယ်ဆိုတဲ့နာမည် ကျော်ကြားတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်လက်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားက ဂုဏ်ချင်းဖြိုင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် ကောင်းမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်သွားရုံပဲ ရှိတယ်ဗျ”

မှင်စာမယ် လက်ကပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ရှင်က လာလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သွားလို့မရဘူး၊ ကျွန်မခွင့်ပြုမှ သွားလို့ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့နေရာလေ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို မလိမ့်တစ်ဖတ် မျှားခေါ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် တားဆီးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အချိန်ကုန်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားထံ ရှောင်မသွားဘူး”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကျွန်အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်

ထားသူ ငါးယောက်လည်း ‘ဝုန်း’ခနဲ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

အခြေအနေမှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားသည်။

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

မှင်စာမယ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်မည့်ဟန် လုံးဝမပြတ် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။

မှင်စာမယ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီးမှ...

“ကောင်းပြီ...နောက်မှ တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့၊ အခုတော့ ရှင်တို့ကို ဘာကြောင့်ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ ရှင်တို့ ဘာကြောင့် ဒီနယ်ကိုလာခဲ့ကြတာလဲ၊ ဒီနယ်မြေဟာ ကျွန်မရဲ့နယ်မြေဆိုတာ မသိကြဘူးလား”

သူမ၏စကားကြားလျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မှင်စာမယ်က အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများဘက်လှည့်

တာ...

“ရှင်တို့ကကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုလူစုအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက...

“ကျုပ်တို့မှာ ဘာကိစ္စရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရိပ်မိမှာ ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်တဲ့လူက ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိသူကလည်း..

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့လူကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်”

မှင်စာမယ်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ..ရှင်တို့ကို ကျွန်မ စကားနားထောင်ရမယ်လို့ကော အမိန့်ပေးလိုက်ဘူးလား”

“ဒီလိုတော့ မပြောလိုက်ဘူးဗျ”

ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်စလုံးက တညီတညွတ်တညီ ပြောလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မှင်စာမယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါတော့ ရှင်တို့ကိုလွှတ်လိုက်တဲ့လူ ညံ့ဖျင်းတာပဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မက အားကိုးလောက်တဲ့လူတွေ လိုချင်တာ၊ ရှင်တို့တစ်ပါးတည်း အမိန့်ပေးလိုက်မယ်ထင်နေတာ၊ ကျွန်မ ဘာကြောင့်ဖိတ်ခေါ်ရလိုက်ရလဲလို့ မေးနေတော့ အံ့ဩမိသေးတယ်”

မြွေဆိုးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က...

“ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်တစ်ခုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ အိပ်အမြက် ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောပြမယ်လို့မှာလိုက်ပါတယ်”

ဖားပျံအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်ကလည်း သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တော့မည့်အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးမှ ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြပြန်သည်။

မှင်စာမယ်က...

“ထားပါတော့လေ၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမှန် ဒါပေမယ့် ရှင်တို့က ကျွန်မစကား နားထောင်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြွေဆိုးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မကျေမနပ် မေးလိုက်လေသည်။ မှင်စာမယ်က...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေမင်းသုံးဖော်က ကျွန်မကို ခေါင်းဆောင်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးခဲ့လို့ပဲရှင့်၊ ကျွန်မရဲ့အမိန့်ကို မနာခံတဲ့လူရှိရင် သုတ်သင်ဝစ်ရမယ်လို့လည်း မှာခဲ့တယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများသာ အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများပါ မျက်နှာပျက်သွားကြလေသည်။

မှင်စာမယ်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...ရှင်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ ကျွန်မ စကားနားထောင်မလား... ဒါမှမဟုတ် အသေခံမလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများနှင့် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး စဉ်းစားနေလိုက်ကြလေသည်။

မှင်စာမယ်က သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အတော်လေးကြာမှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်က...

“ကျုပ် သဘောတူပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ကျုပ်လည်း သဘောတူပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် မှင်စာမယ်အား သဘောမကျသော်လည်း သေမင်းသုံးဖော်အား ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် သဘောတူလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရောင်းကြည့်နေသည့် ဖန်ချီလင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

မှင်စာမယ်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ရှင်၊ ဒါမှလည်း ရှင်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ရကျိုးနပ်တော့

မပေါ့”

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

အနက်ရောင်ဝတ်ခေါင်းဆောင်က မေးလိုက်လေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများကလည်း မှင်စာမယ်ပြောသည့်စကားကို နားစွင့်နေကြလေသည်။

မှင်စာမယ်က...

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီနေ့အရှေ့ဘက် ဆယ်မိုင်လောက်အကွာမှာ မြို့ကလေးတစ်မြို့တယ်၊ အဲဒီမြို့ကလေးကို ရှင်တို့ ရောက်ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား”

အားလုံးက ရောက်ဖူးကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြ၏။

မှင်စာမယ်က ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီမြို့ကလေးမှာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှာ ရွှေပျံလွှားဌာနခွဲကို မြေပေါ်ပြားပြားဝပ်သွား

အောင် ချေမှုန်းပစ်ဖို့ပဲ”

ဖန်ချီလင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

မမျှော်လင့်ပဲ သိုင်းလောက အရှုပ်အရှင်းတစ်ခုနှင့် တွေ့နေပြန်လေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှ ဌာနခွဲတစ်ခု ဖျက်ခီးချေမှုန်းခြင်းခံရ

သည့်ဘေးအန္တရာယ်ကို သိရချေပြီ။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲသို့သွားပြီး သတင်းပေးလျှင် သ
လျှော်လေမည်လော။

ဖန်ချီလဇီး တွေးတောစဉ်းစားရင်း မည်သို့မျှ ဆုံးဖြတ်
မရဘဲ ငိုနေမိလေသည်။

ထိုစဉ်...

မှင်စာမယ်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

“မနက်ဖြန်ညသန်းခေါင်ချိန် ရှင်တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါ
ကျွန်မ အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရှင်တို့ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြရလိမ့်မယ်
တစ်ယောက်မကျန် ချေမှုန်းပစ်ရမယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်က...

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ည ကျုပ်တို့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာ
နခွဲအနီးတဝိုက်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေမယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုအချက်
မယ်ဆိုတာပဲပြောပါ”

“လွယ်ပါတယ်၊ အချက်ပေးသံသုံးချက်တိတိ ကြားရင် တ
ခါတည်း ဝင်တိုက်ကြပေတော့၊ ဒီကိစ္စဟာ သေမင်းသုံးဖော် စီ
တဲကိစ္စဆိုတာ ပေါက်ကြားသွားရင် သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ
ကိုလည်း သတိထားကြဦး”

“ဖိတ်ချစမ်းပါဗျာ”

“ကဲ...ရှင်တို့ ဒီမှာဟစ်ညဟည်းခိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်

မနက်ဖြန်ညသန်းခေါင်ချိန် ရှင်တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါ
ကျွန်မ အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရှင်တို့ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြရလိမ့်မယ်
တစ်ယောက်မကျန် ချေမှုန်းပစ်ရမယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်က...

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ည ကျုပ်တို့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာ
နခွဲအနီးတဝိုက်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေမယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုအချက်
မယ်ဆိုတာပဲပြောပါ”

“လွယ်ပါတယ်၊ အချက်ပေးသံသုံးချက်တိတိ ကြားရင် တ
ခါတည်း ဝင်တိုက်ကြပေတော့၊ ဒီကိစ္စဟာ သေမင်းသုံးဖော် စီ
တဲကိစ္စဆိုတာ ပေါက်ကြားသွားရင် သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ
ကိုလည်း သတိထားကြဦး”

ဝန်ယူစီစဉ်ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သွားချင်တယ်ဆိုရင်..”
သူမသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်ကာ အားလုံးကို ဝေ
ကြည့်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်က...

“ကျုပ်တို့ သွားမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်ကလည်း

“ကျုပ်တို့လည်း သွားမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ မှင်စာမယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...ရှင်တို့သွားကြမယ်ဆိုရင်လည်း သွားကြပေ

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
နားတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများလည်း ထွက်သွားကြ

ဖန်ချီလင်းမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ထိုလူများသည် သူ၏နံဘေးမှဖြတ်ကာ အမှောင်ရိပ်ထဲ

သင်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

ထိုလူများ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ဖန်ချီလင်းက အတွင်းဘက်

သို့ရောက်လာခဲ့ကြည့်လိုက်၏။

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွဲကြောင့် မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

ယောင်ယမ်းပြီး မအော်မိရလေအောင် မနည်းချုပ်တည်း ထားလိုက်ရ၏။

အကြောင်းကား...

အခန်းတွင်းဝယ် မှင်စာမယ်နှင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် သည့် နောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေသည့် တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဖန်ချီလင်းက မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီး ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

သူ၏အမြင် မမှားပါ။ အမှန်တကယ် မှင်စာမယ် ယောက် ရှိနေလေတော့သည်။

* * *

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြမည်သည့်မိန်းကလေးက အရင်ရောက်ခဲ့ပြီး မည်သည့်ကလေးက နောက်မှရောက်လာသည်ကို မသိနိုင်ပါချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆံပင်မှစ၍ ခြေဖျားအထိ သဝေမတိမ်း တူညီနေကြလေသည်။

ဖန်ချီလင်း မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ကိုယ်ပွားထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါဘူး။

ဖန်ချီလင်း ငေးကြည့်နေစဉ် ဝဲဘက်၌ရပ်နေသည့် မိန်းကလေး(ဝါ) မှင်စာမယ်ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သူတို့ကို စိတ်ချရပါ့မလား”

ကျွန်တစ်ယောက်က...

“စိတ်မချနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဖားပျံခြောက်ယောက်ရဲ့ခေါင်းဆောင် ငွေဖားပျံဟာ သေမင်းသုံးဖော်ရဲ့ချုပ်ကိုင်မှုကို ခံနေရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ငွေဖားပျံရဲ့အမိန့်ကို လွန်ဆန်ဝံ့ကြမှာမုတ်ဘူး၊ မြေဆိုးတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူတို့ဟာ ဆင်းမ လက်မည်းရဲ့အမိန့်ကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ဝံ့ဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့် စကားကြားလျှင် ယာဘက်၌ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးမှာ ထွက်သွားကြသူများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဝဲဘက်၌ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးမှာ နောက်မှရောက်လာသူဖြစ်ကြောင်း ဖန်ချီလင်း တွက်ဆမိလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူကပုန်းအောင်း နား

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထောင်နေသည်ကို သိရှိသွားပါလျှင် ကျိန်းသေဒုက္ခပေးလာမည် နားလည်ထား၏။

ပထမ မိန်းကလေးက...

“ကိစ္စပြီးတာနဲ့ သူတို့ကို ရှင်းပစ်ရမှာပဲ၊ နှမြောဖို့ထေ အကောင်းသား၊ သူတို့တွေအားလုံး ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ် သူတို့လို လူစားမျိုး အလွယ်တကူ မရနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှေ့ဆက်အသုံးချဖို့ရအောင် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ ထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ တို့ရဲ့ကိစ္စ ခြေရာလက်ရာ မကျန်ဖို့ကပိုပြီး အရေးကြီးတယ်၊ သူတို့နောက်လိုက်သွားပြီး အခြေအနေကြည့် မယ်”

“ဘာမဆို သတိမပြတ်ရှိနေဖို့ လိုတယ်”

ဒုတိယမိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

စကားဆုံးလျှင် အပြင်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားကြသည်။ ဖန်ချီလင်းမှာ သူမတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှ ထွက်ပေါ်လာသော အရှိန်ကြောင့် ရင်ထဲအေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သတိပြုကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ အမှောင်ထုထဲ တိုးစင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

အရှုပ်အထွေး

“အောက်...အိ...အိ...အွတ်”

ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အရှေ့ဘက်ဆီတွင် ရောင်နီများ ပျို့အန်လာပြီဖြစ်လေ

အမှောင်ထုမှာ လျင်မြန်စွာ နောက်ဆုတ်သွားနေ၏။

မကြာမီ နေ့သစ်တစ်နေ့ စတင်ပေတော့မည်။

တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူခဲ့သော မြို့ကလေးမှာ သက်

လှုပ်ရှားစ ပြုလာပြီဖြစ်လေသည်။

နံနက်မိုးစင်စင်လင်းချိန်တွင် မြို့၏အရှေ့ဘက်တံခါးမှ ဖြင်း

လင်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟိုလူမှာ ဖန်ချီလင်းဖြစ်၏။

ဖန်ချီလင်းသည် တောအုပ်ထဲ၌ပင် တစ်ညအိပ်စက်ခဲ့သေးသည်။

သို့နောက်...

မိုးလင်းလူလူအချိန်တွင် ရှေ့ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မိုးလင်းသူလျှင် မြို့ကလေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြို့ကလေး၏လမ်းများပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေမှုများကို တွေ့မြင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်းက လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်ထံတွင် စမ်းမေးမြန်းလိုက်ရာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲရှိနေသည့်နေရာကို သိလိုက်ရလေသည်။

မှင်စာမယ်အကြောင်း ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲ၌ သွားပြောပြရန် သင့်မသင့်ကား ဝေခွဲမရသေးပါချေ။

မှင်စာမယ်တို့လူစုသည် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲအား နှစ်ပေးမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ဖန်ချီလင်းသည် အတန်ကြာတွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲသို့ မသွားတော့ဘဲ ဖွင့်လှစ်ကာစ စားသောက်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းရစ်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်လုလင်များက ဝှားစွာ ကြိုဆိုလာကြသည်။

ဖန်ချီလင်းက စားသောက်ဖွယ်ရာအချို့ မှာကြားလိုက်၏။ ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေလေသည်။

ဖန်ချီလင်း မှာကြားလိုက်သော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဖတ်ချင်းရောက်ရှိလာလေသည်။

ဖန်ချီလင်းမှာ အစားအစာများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေသည်။

အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်အား စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် စုတ်တံတစ်ချောင်းယူပေးရန် အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်ယူလာလျှင် စာတစ်စောင် ခပ်သွက်သွက် ရေးလိုက်၏။

တစ်ဖန် ဆိုင်လုလင်ကိုပင် ဆုငွေပေးကာ စာကို ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာန ခွဲသို့ သွားပို့ပေးရန် ဖော်ပြလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်ထွက်သွားမှ ဖန်ချီလင်း နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။

သူက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းခွဲအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်အသိပေးနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူက ဆိုင်လုလင်အား ပေးခိုင်းလိုက်သည့်စာထဲတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟုသာ ဖော်ပြပြီး သူ၏အမည်ကို မဖော်ပြခဲ့ပါ။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းခွဲမှ လူများက မည်သူမည်ဝါ သတ်ပေး

သည်ကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစားမိပြီး ကျေနပ်သွား၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အားရပါးရစားသောက်လိုက်လေသည်။

သူစားသောက်ပြီးစီးသွားသည့်အချိန်တွင် ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူစားမနေခိုင်းလိုက်သည့် ဆိုင်လုလင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး သူ့နောက်တွင် လူတစ်စုလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဖန်ချီလင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ယခုမှ ဆိုင်လုလင်အား စာပေးခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားရန် လိုကြောင်း သတိရလာလေသည်။

သူ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်လုလင်က သူ့အားညွှန်ပြရင်း...

“စာပေးခိုင်းတဲ့လူဟာ သူပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်နောက်မှ လိုက်လာကြသူများသည် ချက်ချင်းပင် ဖန်ချီလင်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဓားကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထား

သူတို့ လူစုနှစ်ယောက်က ဖန်ချီလင်းအား မသိမသာဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသည့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ဖန်ချီလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေခဲ့၏။

ဖန်ချီလင်းက သူတို့အား တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ညည်တည်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ရှောင်လွှဲ၍မရတော့ကြောင်း သူကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ညွှန်သည့်ရုပ်သွင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထိုလူက ဖန်ချီလင်းအား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းရဲ့ အမှတ်ဆယ့်ငါးဌာနခွဲက သက်ထောက်ဌာနမှူးရန်းချီပါ။ မိတ်ဆွေလေးက ကျုပ်တို့ဆီကို သင်္ဃာပေးစာပို့ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အရင်ဆုံး ပြောပါရစေဗျာ”

ဟု စကားစလိုက်၏။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာအောင်ပြုပြင်ကာ-
“ထိုင်ပါလားဗျာ”

ဟု ထိုင်ခုံအား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

ရန်းချိုက ဖန်ချီလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်
ပြီးမှ ဖန်ချီလင်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး..

“စာထဲမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်
မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရဘူးလားဗျာ”

ဟု မေးလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်နာမည် ဖန်ချီလင်းလို့ခေါ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခရီးသွားဟာ
လွဲ သတင်းကြားခဲ့တာမို့ မိတ်ဆွေတို့အတွက် အရေးပါမယ်လို့ ယူ-

ပြီး သတင်းပို့လိုက်တာပါ”

ရန်းချိုက ဖန်ချီလင်းကိုကြည့်ကာ မှုပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းပြချက်ဟာ အတော်ကို လိုက်ဖက်
ပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ္တိမတန်တာတွေဖြစ်နေ-

ယုံရခက်နေတယ်ဗျာ”

“ဘာ..ဘယ်လို ယုတ္တိမတန်ဘူး ဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်း အံ့ဩသွားသည်။

ရန်းချို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစာထဲမှာပါတဲ့ မြေဆိုးခြောက်ယောက်၊ ဖ-

ခြောက်ဖော်နဲ့ မှင်စာမယ်ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို ကျုပ်တို့ မကြားဖူး
ဘူးလဲ”

“ဗျာ”

ဖန်ချီလင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြောက်ယောက်၊ အပြာ
အောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြောက်ယောက်နှင့် မှင်စာမယ်ဆိုသည့် မိန်း

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

သေသေချာချာ မြင်တွေ့ကြားခဲ့ရသည်ကို ပြောပြခြင်းဖြစ်
သည်ကို မယုံနိုင်ဘဲရှိနေကြသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

ဖန်ချီလင်း ငိုငံနေစဉ် ရန်းချိုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့အဖွဲ့အ
စည်းတစ်ခုပါ။ တစ်ပြည်လုံးမှာ ဌာနခွဲပေါင်းသုံးဆယ့်ခြောက်ခု

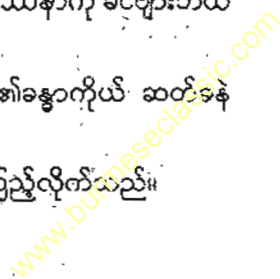
ခွဲလှစ်ထားပါတယ်၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးစုံပါဘူး
ဗျာ”

ဖန်ချီလင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် စစ်ထုံမြို့မှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာကို ခင်ဗျားဘယ်
လိုပြောမလဲ”

သူ၏စကားကြားသည်နှင့် ရန်းချို၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ
တုန်ခါသွားလေသည်။

ဖန်ချီလင်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်..ခင်ဗျား”

“ဘာလဲ..ကျုပ် အပြောမှားနေလို့လား”

ရန်းချီ၏အမူအရာကြောင့် နံဘေး၌ရပ်နေသူများ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်လာကြသည်။

ရန်းချီက ချက်ချင်းလူ့ခြေဆည်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဖန်ချီလင်းအား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး

လျှင်..

“မိတ်ဆွေ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်တို့ဌာနခွဲကို လိုက်ခဲ့ဖို့ စိတ် ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလက်သည်။

ဖန်ချီလင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရွှေပျံလွှားပိုင်းနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရမည်ဆိုမှ ပတ် သက်စရာဖြစ်ပေါ်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရင်ထိတ်သွားပြီး ချက်ချင်းငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် မလိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အပေါ် မိတ်ဆွေလို သဘောထား တယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်”

ရန်းချီ၏စကားက ပြတ်သားလှသည်။

ဖန်ချီလင်းလည်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ရန်းချီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အတွက် စေတနာနဲ့ သတိပေးခဲ့တာပါ။

ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရန်းချီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီတဲ့လူကို

ညှိဝတ်ကျေအောင် ပြုစုရမယ့်ဝတ္တရားရှိလို့ပါဗျာ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်မှာ သွားစရာရှိသေးတယ်ဗျ”

ရန်းချီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဌာနခွဲကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ရုံနဲ့ မိတ်ဆွေအ

တွက် ထူးခြားသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူငြင်းဆန်လိုက်သည်နှင့် ရန်းချီတို့လူစုက အကြမ်းဖက် သာကြတော့မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ဖန်ချီလင်း စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ခရီးသွားဟန်လဲ့ သတင်းတစ်ခုကြားခဲ့ရတယ်။

အကန့်သ သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ လူတစ်စုက ခင်ဗျားတို့ကို တိုက် နှိတ်ချေမှုန်းကြလိမ့်မယ်၊ ဒါ အမှန်ပဲဗျ”

ရန်းချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုလို ပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဌာနခွဲကိုလိုက်လာပြီး ဌာနခွဲမှူးလီထင်းကို ကိုယ်တိုင်ပြောပြတာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျုပ်ယူဆပါတယ်”

“ကျုပ်က ငြင်းမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ဇွတ်အတင်းခေါ်သွားမှာပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့စကားတွေကိုလည်း အယုံအကြည်ကင်းမဲ့သွားကြမှာဖြစ်ပါတယ်”

ဖန်ချီလင်း မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ရွှေဖျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲသို့ လိုက်သွားပြီး ရှင်းပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က...”

သူ၏စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြုန်းကျယ်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက် ဇောတင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေပေသည်။

ရန်းချီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဖန်ချီလင်း၏ အမူအရာ ထူးခြားစွာပြောင်းလဲသွားကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဆိုင်ရှေ့မှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူငယ်သုံးဦးဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရန်းချီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ဖန်ချီလင်းကိုကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာ..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဖန်ချီလင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူငယ်သုံးဦးအား ညွှန်ပြရင်း...

“ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားတို့ကို တိုက်ခိုက်မယ့် ဖားပျံခြောက်ယောက်ထဲမှာ အဲဒီလူသုံးယောက်လည်း ပါတယ်ဗျ”

“ဘာ”

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရန်းချီ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

သို့သော်...

သူ၏တုန့်ပြန်မှုကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်လွန်းလှသည်။

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

သူ၏လူ ခုနစ်ယောက်ကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်သွားကြသည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက် ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်း သွားသည့် လူသုံးယောက်အား ပိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

နံနက်စောစောအချိန်ဖြစ်သည့်အလျောက် လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ ရှိသော်လည်း ရှုပ်ထွေးများပြားလှအောင် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ဆိုင်ရှေ့မှ လူငယ်သုံးယောက် ဖြတ်သွားချိန်ဝယ် လူရှင်းနေသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် တခဏအတွင်း ရှုပ်ထွေးသွားရသည့်အဖြစ် ဖော်ပေါက်လာသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ရုန်းချီတို့လူစု ခုန့်ထွက်လာပြီး လူငယ်သုံးယောက်အား ဟန့်တားလိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်သုံးယောက် ချွတ်ချင်း ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။ သူတို့၏မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းနေသည့်အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ရုန်းချီက လူငယ်သုံးယောက်အား သေသေချာချာ အဝတ်

ကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်များ၏ အံ့ဩထိတ်လန့်နေမှု လက်နက်ဟူ၍ စိုးစဉ်းအောင်မထားမှုတို့သည် သူ့အတွက် အားတုန်အားနာဖြစ်လာလေသည်။

ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်ကာ အနီးသို့ရောက်လာသည့် ဖန်ချီလင်းကိုကြည့်ရင်း..

“ခင်ဗျားပြောတာ သူတို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏လေသံ အနည်းငယ် တင်းမာနေ၏။

ဖန်ချီလင်းက လူငယ်သုံးယောက်အား သေသေစာချာအဝတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူငယ်သုံးယောက်မှာ တောအုပ်အတွင်းရှိ အဆောက်အအုံပျက်ထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသော လူငယ်များဖြစ်ကြပေသည်။

အဝတ်အစား ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်နက်ဆောင်ထားခြင်းသာလျှင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူက ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်လှသော ဖြစ်ရပ်နှင့် အမှတ်မထင်ကြိုက်မိခဲ့ရကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မေ့သွားမည် မဟုတ်ပါ။

ဖန်ချီလင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး..

“ဟုတ်တယ်..သူတို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရန်းချီက လူငယ်များကိုမကြည့်ဘဲ ဖန်ချီလင်းကိုသာကြည့်ကာ...

“ဖားပျံခြောက်ယောက်ဆိုတာ သူတို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကနေညလာမယ်ဆိုတာ သူတို့ပေါ့ဗျ”

ဖန်ချီလင်းက တိတိကျကျ ပြောနေခြင်းကြောင့် ရန်းချီလင်း

ရှုပ်သွားလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက သေချာလျှင် လူငယ်သုံးဦးမှာ မည်သို့ရှိနေ

နည်း။

လူငယ်သုံးဦးအား လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

လူငယ်သုံးဦးက သဘောကျစွာ ပြုံးနေကြသည်ကိုမြင်

လျှင် အံ့ဩသွားရလေသည်။

“ခင်..ခင်များတို့က..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လူငယ်တစ်ဦးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်များတို့ ဘာကြောင့်လမ်းပိတ်ထားရတာလဲ၊ တွေ

တော်တို့ကို လမ်းဖယ်ပေးပါ”

“ဟုတ်တယ် ဘယ်လိုလူတွေလည်းမသိဘူး၊ တို့ကို ဖမ်း

တွေတဲ့ ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဒီလိုပြောမှန်းတောင် မသိဘူး”

ဒုတိယလူငယ် စကားအဆုံးတွင် တတိယလူငယ်က...

“ကျုပ်တို့ကိုတွေ့ချင်ရင် လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပိတ်ထားလေ

မလိုပါဘူး၊ မိန်းမထိန်းယွမ်းဆီကိုကြွခဲ့ကြပါ၊ ကျုပ်တို့က အဲသည်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

ပြောပြီး ဝိုင်းရံထားသည်ကို အရေးမစိုက်ဘဲ ရှေ့သို့လှမ်း သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏စကားများအနက် မိန်းမထိန်းယွမ်းဆိုသည့်အမည် မိလာခြင်းကြောင့် ရန်းချီမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

မိန်းမထိန်းယွမ်းဆိုသည်ကား ဤမြို့ကလေးတွင် အပျော် အဟာ တည်ထောင်ထားသူ မဟုတ်ပါလား။

မိန်းမထိန်းယွမ်း၏ဂေဟာတွင် ညနေပိုင်းရောက်သည်နှင့် သူ စည်ကားနေလေ့ရှိပေသည်။

ရန်းချီ ဒေါပွသွားလေသည်။

“ဟေ့..လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြစမ်း”

သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူ၏လူများက ချက်ချင်း လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

လူငယ်သုံးယောက်က ထွက်သွားကြသည်။

ဖန်ချီလင်း အံ့ဩသွားပြီး..

“ဟေ့လူ..ဘာကြောင့် သူတို့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရတာလဲ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ရန်းချီ ဒေါပွနေပါသည်။

ဖန်ချီလင်းအား မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် နိုးကြည့်

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်ပြီး...

“သူတို့ဟာ မိန်းမထိန်းယွမ်းရဲ့ ဂေဟာက အပျော်မယ်တွေ ထိန်းတဲ့လူတွေဗျ”

“ဗျာ”

ဖန်ချီလင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေသည်။ ရန်းချီက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို တမင်သက်သက် အရှက်ရအောင် လုပ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့် ချောက်တွန်းချင်ရတယ်၊ တာ ဆရာလီထင်းရှေ့မှာ ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြမှဖြစ်မယ်”

“ဟာ...ကျုပ်က”

“ကျုပ်တို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ”

ဖန်ချီလင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ဖားပျံဆိုသည့် လူငယ်များကို တွေ့နေရပါလျှက် လွှတ်ပေးလိုက်သည်ကို မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။

ထိုလူများနောက်သို့ လိုက်သွားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်လိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုကြောင့်...

“ကျုပ်က သူတို့ကို သွားခေါ်ခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဖြစ်ရဲ့ မှာ သူတို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစေရမယ်”

ပြောပြီး လူငယ်များနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြ

တတ်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ရန်းချီက ဟန့်တားလိုက်၏။

သူ၏လူများလည်း ချက်ချင်းပင် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ

ဖန်ချီလင်းအား ဝိုင်းရံဖို့စွဲလို့ကြလေသည်။

ဖန်ချီလင်း တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။

ရန်းချီအား နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဟန့်တားနေတာလဲ၊ သူ

ဟာ”

ရန်းချီက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဒါတွေထားလိုက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဆရာလီထင်းကိုလိုက်

အောင် တွေ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“ကျုပ်”

“ကဲ..သွားရအောင်”

ရန်းချီ၏လေသံမှာ အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အသွင် ဆောင်

၏။

ဖန်ချီလင်း ဒေါ်ပွသွားသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ညံ့တဲ့လူတွေပဲ၊ သူတို့ဟာ..”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောရဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့်

တုန်သွားရပြန်သည်။

အကြောင်းမှာ...

“ဘေးကို...ဘေးကို”

ကျယ်လောင်သော အော်သံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီးဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းနှင်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ မြင်းဇက်ကြိုး ရှိမနေပါချေ။

မြင်းလှည်းမောင်းသူနေရာတွင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ထိုင်ရင်း မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျမသွားရလေအောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းနေရ၏။

မြင်းကို ထိန်းမရနိုင်တော့ဘဲ လွတ်ပေးလိုက်ရပုံရှိသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများ ဒုက္ခမရောက်စေရန် အော်ဟစ်သတိပေးနေသည်။

မြင်းလှည်းမှာ လမ်းပေါ်ရှိလူအားလုံးကို တိုက်ချသွားတော့မည့်နှယ်။

ရန်ချီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘေးကို ရှောင်လိုက်ကြဟေ့”

အော်ပြောကာ ဝဲဘက်လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်လေသည်။

သူ၏လူများလည်း လျင်မြန်စွာ ခုန်ရှောင်သွားကြသည်။ ဖန်ချီလင်းတစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူ သတိဝင်လာသည်အခါမြင်းလှည်းမှာ သူ၏အနီးသို့ပင် ထပ်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရန်ချီ၏ အထိတ်တလန့်အော်ပြောလိုက်သံကို ကြားရ၏။ ဖန်ချီလင်းမှာ ဘာဆိုတာမှ ရမမစိုက်အားပါတော့ချေ။

မြင်းလှည်းနှင့်မတိုက်မိအောင် ရှောင်တိမ်းဖို့ အရေးအကြီးဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့ ရှောင်ထွက်သွားရန်လည်း မနိုင်တော့ပါ။

ဖန်ချီလင်းက စွန့်စားမှုတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက်...

မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ မြင်းလှည်းပေါ်ခုန်တက်လိုက် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ အပေါ်သို့ ထိုးထွားပြီး မြင်းလှည်းပေါ်ကျသွားလေ၏။

မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် ဒုန်းစိုင်းပြေးနေ မြင်းတို့၏ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။ ဖန်ချီလင်းမှာ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း

မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပြန်လည်ခုန်ဆင်းရန် စိတ်မကူးတော့ပါ။

အကြောင်းမှာ...

ပြန်လည်ခုန်ဆင်းလိုက်လျှင် ရန်းချိုတို့လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်ရင်းနေရဦးမည်ကို သိထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရန်းချိုတို့လူစု ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။ သို့သော် တဇဏအတွင်းမှာပင် သတိဝင်လာကြသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ဟိုမှာ ထွက်ပြေးသွားပြီ လိုက်ကြစမ်း”

ရန်းချိုက အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ၏လူများလည်း ချက်ချင်း ငြာသံပေးကာ မြင်းလှည်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

မြင်းလှည်း ရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်းကလည်းကောင်း၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှ အဘိုးအိုက

လည်းကောင်း မြင်းလှည်းရပ်တန့်စေရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။

မြင်းလှည်းဆွဲ မြင်းမှာ မောပန်းကာ ရပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြင်းလှည်းရပ်တန့်သွားသောအခါ မြို့စွန်တစ်နေရာသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရန်းချိုတို့လူစုလက်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျေနပ်နေမိလေသည်။

မြင်းလှည်းရပ်သွားသည်နှင့် အောက်သို့ခုန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသည့် အဘိုးအိုက...

“ဟေ့..သူငယ် နေပါဦးကွ”

ဟန့်တားလာသည်။

ဖန်ချီလင်းက ပြုံးပြလိုက်ပြီး..

“ဦး...တာပြောမလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ပါကွာ၊ မင်းသာမြင်းလှည်းပေါ် ရောက်မလာရင် ငါတော့ ဒုက္ခပဲ”

မှန်ပေသည်။

ဖန်ချီလင်းသည် မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် အဘိုးအို ပြုတ်ကျမသွားရလေအောင် ပေးမထိန်းသိမ်းရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဖန်ချီလင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဦးရဲ့မြင်းလှည်းကြောင့် ဟိုလူတွေ ငခက်ထဲက ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာကြောင့် ဦးကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

အဘိုးအိုက...

“အို...ငါက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ မင်းကို အရက်တစ်ခွက် လောက် တိုက်ပါရစေလား”

“ဟာ..မဟုတ်တာ”

“လာပါကွာ”

အဘိုးအိုက အတင်းလက်ဆွဲခေါ်နေခြင်းကြောင့် ဖန်ချီလင်း မတတ်သာတော့ပါချေ။

အားတုန့်အားနာဖြင့် အဘိုးအိုခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်သွား ရလေသည်။

အမှန်တော့ သူ့တွင် အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေပါသည်။

သူ၏မြင်းမှာ ရန်းချီတို့လူစုနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့် စားသောက် ဆိုင်အဖြင်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှေ့ခရီးဆက်ရန် မြင်းတစ်ကောင် လိုအပ်နေ၏။

ဤမြို့ကလေးတွင် အသိမိတ်ဆွေ မရှိပါ။

အဘိုးအိုသည် သူ၏မြင်းလှည်းဆွဲ မြင်းကို စိတ်ကုန်နေပုံ

အဘိုးအိုထံမှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်ဟု တွေးမိထားခြင်း ဖြစ် သာသည်။

အဘိုးအိုသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော အရက်ဆိုင် လေးဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဖန်ချီလင်းလည်း ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လိုက်သွား သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲရောက်သွားသည့်အခါ အဘိုးအို ထံ ဦးဆောင်၍ အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလိုက်

သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် လူရှင်းနေ၏။

သူတို့မှာလိုက်သော အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှစ်ချင်း ရောက်ရှိလာသည်။

အဘိုးအိုက...

“ကဲ..စားလိုက်ပါဦးကွာ၊ မင်းလည်း အတော်မောသွားမှာ

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက မိတ်ဆွေအဖြစ် အရက်တစ်ခွက် သောက်
လိုက်ပြီး...

“ဦးဟာ ဒီမြို့ကပဲလားခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းမှားပြီကွ၊ ငါက ဒီမြို့ကို အခု
ရောက်ဖူးတာ”

“ခင်ဗျာ”

“ငါက နယ်လှည့်ပြီး ဆေးရောင်းတဲ့ဆေးဆရာလေကွာ”

“ဪ...ဦးက ဆေးဆရာကိုး”

အဘိုးအို လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဆေးဆရာဆိုပြီး အထင်ကြီးမနေနဲ့ဦး၊ ငါက သမားတော်
မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပရဆေးပင်တွေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို နားလည်တာတော်
ခုပဲရှိတယ်၊ ဘယ်ရောဂါဖြစ်ရင် ဘယ်လိုဆေးမြစ်ဆေးရွက် သောက်
ရင် ပျောက်နိုင်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိတာကွ”

အဘိုးအိုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်မောပြောဆိုနေသဖြင့်
ဖန်ချီလင်း၏ရင်ထဲ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းကကော ဒီမြို့ကလေးကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျန်းနန်နယ်ကို

သည်အပတ်သွားမလို့ပါ”

“ဪ...ကျန်းနန်နယ်ကို သွားမှာကိုး၊ ငါလည်း မကြာခင်
အိဒီဘက်ကို ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“ဦးလည်း သွားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူသွား
ဦး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ လမ်းတလျှောက်မှာ ဆေး
ဘက်ဝင်တဲ့ သစ်ပင်တွေအကြောင်း ငါက ရှင်းပြနိုင်သေးတာပဲ၊ မင်း
အထောင်မိတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားမယ်”

ဖန်ချီလင်း သဘောကျသွားသည်။

အဘိုးအိုနှင့် မိတ်ဖွဲ့လိုက်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဟု
သူဆင်မိ၏။

ဖန်ချီလင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်နာမည် ဖန်ချီလင်းလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဦးနာမည်
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြပါလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဆေးဆရာလို့ပဲခေါ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းဘယ်တော့ ခရီး
ထွက်ချင်သလဲ၊ ပြောပါ”

“ခဏနားပြီး သွားကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ”

“လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ ဒီဒြို့က ချက်ချင်းထွက်သွားချင်နေတာကိုး၊ နေပါဦး၊ လမ်းပေါ်မှာ မင်းကိုလူတစ်စု ဝိုင်းထားတော့တယ်၊ ဘာများဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့က..”

ဖန်ချီလင်း စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

အကြောင်းမှာ ကျယ်လောင်သောခြေသံများ ထွက်လာပြီး လူတစ်စုက ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လှမ်းဝင်လာသူများအား ဦးဆောင်လာသူသည် ရန်နန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရန်နန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကဗျာကယာ မျက်နှာထွေးလိုက်၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်နန်းသည် သူ့အားတွေ့မြင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ် ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းက ဒီမှာရောက်နေတာကိုး၊ မြင်းလှည်းကိုတွေ့တာနဲ့ မင်းဒီအနီးအနားမှာရှိနေရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ၊ ကျုပ်တို့လက်က ပြေးဖို့ဆိုတာမလွယ်ဘူး၊ ကဲ ကျွန်တော်ကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း စိတ်ပျက်သွား၏။

ရန်နန်းချီတို့လူစုလက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့မလွယ်မှန်းလည်းရိပ်ယိုက်လေသည်။

ရန်နန်းချီနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်း မပြုလိုပါ။

ဖန်ချီလင်း ဝိုင်းနေစဉ် ရန်နန်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကို ကြားဖို့ကိရလေသည်။

“အဘိုးကြီး..ခင်ဗျားပါလိုက်နဲ့၊ ခင်ဗျားက ထွက်ပြေးလို့ရအောင် တမင်ကူညီခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တစ်ချိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ဖြစ်ရမယ်”

ဖန်ချီလင်း ဒေါပွသွားသည်။

ရန်နန်းချီဘက် ချာခနဲလှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

အဘိုးအို၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

“ဟေ့ တို့က တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ဟုတ်လား၊ ဒါဘာတွေလာပြီး စွပ်စွဲနေတာလဲ၊ ငါ ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက မင်းတို့ရှောင်ပြေးသွားတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လေးက စွန့်စွန့်အေးစား ခုန်တက်လာပြီး ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့လို့ ငါသက်သာသွားတာ၊ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်လို့ ကျွေးမွေးညှိခံတာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ရန်နန်းချီ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

သို့သော်...

အဘိုးအို၏ဟန်မူရာနှင့် စကားသံကို တွေ့မြင်ကြားသံခြင်းဖြင့် ဖန်ချီလင်းနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိဟု နားလည်သွား၏။
ထို့ကြောင့် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ
“အဘိုးကြီးကို မင်းစောင့်ကြည့်နေခဲ့၊ ငါက ဟိုကောင်ကို
သွားမယ်၊ အဘိုးကြီးတစ်ခုခု မဟုတ်မဟတ်လုပ်ဖို့ကြိုရင် တင်းတည်း ရှင်းပစ်လိုက်”

ဟု ဗီးတိုးအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖန်ချီလင်းဘက် ပြန်လှည့်ကာ..

“မင်းက အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ်
စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရုပ်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ နဲ့

ကြည့်လိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရုန်းချီတို့လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလိုပါချေ
ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် အဘိုးအိုဘက်လှည့်ကာ...

“ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ လိုက်သွားဦးမယ်၊ ကျွန်
နယ်ရောက်မှ ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့တွေဟာ ဘဝခရီးသွားတွေပဲ၊ တွေ့
ဆုံကွဲဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ တကယ်တော့ မဆန်းပါဘူး၊ ကျန်းနန်
မှာ မင်းနဲ့ပြန်တွေ့နိုင်သေးတာပဲ၊ ကဲ ကဲ သွားပေတော့”

ဖန်ချီလင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ရုန်းချီ ဝမ်းသာသွားသည်။

ဖန်ချီလင်း လွတ်မြောက်သွားခြင်းကြောင့် ခေါင်းနပန်းကြီးခဲ့
သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ ဖန်ချီလင်းသည် သူ၏လက်တွင်းသို့ ပြန်လည်
သော်ရှိလာချေပြီ။

“ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့”

ပြောပြီး ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဖန်ချီလင်းက နောက်မှလိုက်သွားသည်။

အဘိုးအိုသည် သူတို့အား ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
တော့သည်။

* * *

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆိုင်ကလေးမှာ အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဖန်ချီလင်းသည် ဆေးဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။

ဆေးဆရာက သူ့အတွက် စိတ်ပူနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆ
လည်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့ကြောင့် မဆီမဆိုင် ဆေးဆရာအ
ရောက်မသွားစေလိုပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ရန်းချီခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ အေးဆေး
ဆေးဆေးလို့က်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းကြားလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်မိသည်။
ဖန်ချီလင်းက ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ရန်းချီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး..

“မင်းက ဘာသဘောလဲ”

ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

“ဒီစကားက ကျုပ်မေးရမယ့် စကားပါ”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသဘောလဲ၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့သတိ
နဲ့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးချင်နေကြတာ ကောင်း
လား”

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၁၄၇

ရန်းချီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့သတိပေး
တာဟာ ထူးခြားနေတာမို့ ခင်ဗျားကို ဆရာလီထင်းရှေ့မှာက
တတ်အောင်ခေါ်သွားဖို့ အရေးကြီးနေတယ်လေ”

“ကျုပ်က မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ကျုပ်..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“ခစ်..ခစ်..ခစ်”

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
ဖန်ချီလင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ခါ မှင်စာမယ်ပဲ”

လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်
ကြသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာရှိ လမ်းဘေးသစ်ပင်တစ်
အောက်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျောစိုရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ မှင်စာမယ် ဖြစ်လေသည်။

မှင်စာမယ်က ရယ်မောနေ၏။

ရန်းချို ရင်ထိတ်သွားသည်။

မှင်စာမယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ ဖန်ချီလင်းဘက်သို့

လှည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဌာနခွဲကို ဖျက်ဆီးဖို့ ဦးဆောင် စီစဉ်

နေတာသူပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရန်းချိုက...

“သူက..”

“သူက မှင်စာမယ်”

ရန်းချို ရယ်မောလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် မလိမ့်တပတ် လုပ်ချင်နေရတာလဲ

ဗျာ၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးဖို့ ခင်ဗျားတို့ တစ်ကျိတ်တည်း

တစ်ဉာဏ်တည်း ကြိုးစားလာကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“တောက်”

ဖန်ချီလင်း တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ရန်းချိုက ယခုတိုင် သူ့အပေါ် အယုံအကြည်မရှိသည်ကို

ထည်း ခံပြင်းနေမိလေတော့သည်။

ရန်းချို၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း တင်းမာသွားသည်။

“ဖန်ချီလင်း ခင်ဗျားလူတွေ နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်ဆို

ခါထုတ်လိုက်ပါ”

ဟုလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ဖန်ချီလင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းဗျ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး

ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် သူတို့နဲ့ရှင်းပေတော့”

ပြောပြီး ဘေးဖယ်နေလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ကာ ရန်းချို အံ့သြသွား၏။

ဖန်ချီလင်းက ရန်မူလိုသည့် အရိပ်အရောင် လုံးဝမရှိ

ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မှင်စာမယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ရှင်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းက လက်ထောက်ဌာနခွဲမှူးရန်းချို

မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ရန်းချို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ကျွန်မက မှင်စာမယ်ပါ”

“မှင်စာမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

၁၅၀ * ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မသိပါလား၊ ဘာကြောင့် ရွှေပျံလွှား
ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

မှင်စာမယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း နေဝင်ချိန်ရောက်နေလို့ပေါ့ရှင်”

“ဘာဗျ”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတော
အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်
အခုပြာပုံ ဖြစ်သွားစေဖို့ပါပဲရှင်”

ရန်းချို မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ခြိမ်းခြောက်တိုင်း ကျုပ်တို့ကြောက်လန့် သွား
လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ သိသွား
ပြေးစရာမြေရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြေးရမှာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့တတွေပဲ”

ရန်းချိုက ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသောစားကို အသင့်ဆွဲထုတ်
ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်လေသည်။

မှင်စာမယ်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ရှင်တို့က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်
သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ခွင့်ပြုလိုက်မယ်၊ မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်
ပေတော့”

သူမ စကားကြားလျှင် ရန်းချို စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖ ၁၅၁

လက်ဝေယမ်းပြကာ...

“ဟေ့..သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်မှာ မှင်စာမယ်၏
စကားများ ကြားကတည်းက တိုက်ခိုက်လိုစိတ် ပြင်းပျနေကြပေ
သည်။

တိုက်ခိုက်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

ရန်းချို တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့်...

“ယား”

ဩသံပေးကာ မှင်စာမယ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြ
လေသည်။

မှင်စာမယ်မှာ သစ်ပင်ကိုကျောခိုကာ လက်ဖိုက်ရပ်နေ၏။
ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြလျှင်
လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူမ၏လက်များ ဆန့်ထုတ်လိုက်မှ လက်ချောင်းကလေး
များတွင် ရှည်လျားသော လက်သည်းများရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
သူမ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်...

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရွှေပျံလွှားဝိုင်းသားနှစ်ယောက်မှာ မြေပေါ် ဝုန်းခနဲ
ကျသွားလေတော့သည်။

ကျန်ငါးယောက်မှာ ထိတ်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ
၏။

ရန်းချိုမှာ အခြေအနေမဟန်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်
ထို့ကြောင့် ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း မှင်စာမယ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

မှင်စာမယ်က မွဲပြုံးပြုံးကာ...

“ရွှေပျံလွှားကလူတွေ ဘာများအရည်အချင်း ရှိလို့လဲ”

ပြောပြီး လက်တစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်ကာ ရန်းချို၏ခါးကို ဖမ်း
ဆွဲလိုက်လေသည်။

သူမ၏ကျန်လက်တစ်ဘက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်...

“အား”

ရန်းချို စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှစားသည် မှင်စာမယ်၏လက်ထဲ ပါသွား၏။

မှင်စာမယ် လက်သည်းရှည်များက ရန်းချို၏ပါးပြင်ဝယ်

အစင်းကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာစေလေသည်။

ရန်းချို အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၁၅၃

သူ၏ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

လက်ဝါးတွင် ချက်ချင်း စေးထန်းထန်းသွေးများပေကျသွား

သည်။

“ဟာ”

ရန်းချို လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏လက်တွင် ပေကျနေသော သွေးများ

သည် မိုရဲမနေဘဲ ညှိပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အဆိပ်”

ရန်းချို လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

“ခစ်..ခစ်..ခစ်”

မှင်စာမယ်၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရန်းချို ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွား၏။

“မင်း..မင်း အဆိပ်ကို အသုံးပြုတယ် ဟုတ်လား”

ဒေါသတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

မှင်စာမယ်က...

“ကျွန်မလား ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ရှင်လည်း ကျွန်မအဆိပ်မိ

သွားပြီဆိုတော့ အင်း ရှင် ဘာကြောင့် အခုအချိန်အထိ မတ်တတ်ရပ်

နိုင်သေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် ရန်းချိုမှာ မြေပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျ

သွားလေသည်။

မြေပေါ်တွင် တစ်ချက်နှစ်ချက် လူးလွန်လှုပ်ရှားပြီး ငြိမ့်သက်သွား၏။

ကျန်နေသေးသည့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ငါးယောက် ထိပ်လန်သွားကြ၏။

သူတို့အား မရဏအပြုံးဖြင့် ဝေကြည့်လိုက်၏။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ငါးယောက်မှာ မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ တစ်ကျိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း မှင်စာမယ်က လိုက်သွားခြင်းမပြုချေ။

ယခုမှ ဖန်ချီလင်း သတိဝင်လာသည်။

သူက ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သွေးထွက်သံယို တိုက်ခိုက်သည့်ပွဲကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

မှင်တက်မိကာ ကြည့်နေမိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သတိဝင်လာသည့်အခါ တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဖန်ချီလင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ မှင်စာမယ်က ရန်းချီလူစုအား သွေးအေးအေးဖြင့် သုတ်သင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား

ဖန်ချီလင်း အံ့ကြိတ်ကွာ...

“ခင်ဗျား..”

သူ၏စကား မဆုံးမိ...

“အား”

“အမယ်လေး”

“အို”

လမ်းကြားအပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖန်ချီလင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

မှင်စာမယ်က...

“ထွက်ပြေးတဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတွေလေ၊ ကျွန်မလူတွေက အပြင်ဘက်မှာ စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်ရှင့်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဖန်ချီလင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”

“ဟင်...ဟင်...ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကလူတွေအတွက်တော့ ရှင်ကြိုက်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ရှင်ပြောတာလည်း သဘာဝကျနေတာတို့”

“ဘာဗျ”

“ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးဘူးလေ၊ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသည့် ရန်းချီနှင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သားနှစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက..”

“သူတို့သေသွားကြပြီး ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောတ
မှာ တော်တော်အရှိန်အဝါကြီးပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် သူတို့သေဆုံး
သွားရတဲ့ကိစ္စကို ရှင့်ခေါင်းပေါ် ပုံချမယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထား
တယ်”

“တာဗျ”

ဖန်ချီလင်း၏စကားသံ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

မှင်စာမယ်က ရယ်မောရင်း...

“ကျွန်မတို့ကိစ္စမှာ ရှင်က ဝင်ရှုပ်တာကိုး၊ ရှင့်ကိုအသက်
ချမ်းသာပေးလိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါဦး”

ဖန်ချီလင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြောက်မယ် ထင်သလား”

အော်ပြောရင်း မှင်စာမယ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

သူသည် ပထမအကြိမ်အဖြစ် မိုးထိတောင်၌ သင်ကြား
လာခဲ့သည့် သိုင်းပညာရပ်ကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

မှင်စာမယ်အား မုန်းတီး၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခြင်း

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖ ၁၅၇

သည်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏တိုက်ကွက် ထုတ်ဖော်လာသည်နှင့် မှင်စာမယ် မျက်
မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ရှင်က ကျွန်မထင်တာထက်တောင် သိုင်းပညာပိုတော်နေ
သေးတာကိုး၊ ရှင့်ကို ဆုံးမချင်ပေမယ့် လောလောဆယ် ကျွန်မအ
တွက် အသုံးဝင်နေသေးလို့ ရှင့်ကို ချမ်းသာပေးထားလိုက်ဦးမယ်”
စကားဆုံးလျှင် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ သစ်ပင်ပေါ်ခုန်
တက်သွား၏။

သစ်ကိုင်းများမှတစ်ဆင့် အနီးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခုန်တက်
တက်ပြန်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် အနီးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ် ခုန်တက်လိုက်
အနောက်ဘက် ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

တကဏအတွင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
ဖန်ချီလင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူ သတိရချိန်တွင်...

“မပြေးနဲ့”

ဟုအော်ပြောလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။
မှင်စာမယ်မှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်

သည်။

ဖန်ချီလင်း ဒေါပွသွားသည်။

မှင်စာမယ်နောက်သို့ လိုက်သွားလိုသော်လည်း မမိန့်တော့ကြောင်း နားလည်မိသည်။

မကျေမနပ်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရန်းချီတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မကြာသေးမီကပင် စကားစမြည် ပြောဆိုနေခဲ့သေးသော ရန်းချီမှာ ယခုတော့ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေချေပြီ။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီလူယုတ်မာတွေရဲ့ အကြံအစည်ကို အသက်လဲပြီး ဖော်ထုတ်ပါမယ်ဗျာ”

ဟု တီးတိုးကတိပြု လိုက်သည်။

ထိုအချိန် လမ်းကြားဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ..ဒီမှာ လူသေအလောင်းတွေပါလား”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားတွေပဲဟေ့”

“လူသတ်သမားက ဘယ်မှာလဲဟေ့”

“ဟေ့..လမ်းကြားထဲကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

စကားသံများနှင့်အတူ လူတစ်စု လမ်းကြားထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဖန်ချီလင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

လမ်းကြားထဲတွင် အလောင်းများနှင့်အတူ ရှိနေသည့်သူ

အား တွေ့မြင်သွားလျှင် မည်သို့သဘောထားကြမည်နည်း။

သူ တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်...

“လူသတ်သမား လမ်းကြားထဲမှာ ရှိနေတယ်ဟေ့”

“ဝိုင်းထားကြ”

“လူသတ်သမားကို မိအောင်ဖမ်းကြ”

အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဖန်ချီလင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မမျှော်လင့်သော အခြေအနေပေါ်ပေါက်လာချေပြီ။

လူအုပ်ကြီးသည် သူ့အားဖမ်းဆီးရန် လမ်းကြားအတွင်းသို့

မပြေးဝင်လာကြ၏။

ဖန်ချီလင်းက လက်ကာပြရင်း..

“ကျုပ်က လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး”

ဟု တအားအော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏စကားကို မည်သူမျှ လက်မခံကြပါချေ။

သူ့အား ဖမ်းဆီးရန် ပြေးလာကြဆဲ။

အခြေအနေ မဟန်မှန်း ဖန်ချီလင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

သူ့အတွက် ရှင်းပြခွင့်မရှိတော့ပါ။

ဖန်ချီလင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်

ခုန်ဆက်လိုက်၏။

ထို့နောက် မှင်စာမယ် ထွက်ပြေးသွားသည့် လမ်းကြောင်း

အတိုင်း ပြေးထွက်သွားသည်။

“ပြေးပြီဟေ့..ပြေးပြီ”

“မလွတ်စေနဲ့ လိုက်ကြ”

လူအုပ်ကြီး၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တုတ်များ၊ ခဲများ ပလူပျံကာ ဖန်ချီလင်းနောက်သို့ လိုက်ပါလာ၏။

ဖန်ချီလင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ လူသတ်သမားအဖြစ် စွပ်စွဲခံလိုက်ရသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်ကြီးအား ရှင်းပြရန် အချိန်မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် အားကုန်ပြေးသွားပြီး အခြားတစ်ဘက်ကို ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

တစ်ဘက်တွင် လမ်းကျဉ်းတစ်ခု ရှိနေသည်။

လမ်းကျဉ်းအတိုင်း ပြေးသွားရာ မကြာပါချေ။

လမ်းတစ်ဘက်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

လမ်းတစ်ဘက်ထိပ်တွင် အဆောက်အဦးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထိုအဆောက်အဦး အဝင်ဝတွင်...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း အမှတ်တစ်ဆယ့်ငါးဌာနခွဲ”

ဟုရေးသားထားသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို

တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

* * *

ဖန်ချီလင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများဆူပွက်လာသည်ဟု သေးလိုက်ရလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းအား ရန်သူများ ဒုက္ခပေး ခဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် မနေနိုင်ဘဲ ကူညီရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချလာချေပြီ။

ကျန်းနန်နယ်သို့သွားမည့် ခရီးစဉ်ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်

ကြောင်း အလိုလို နားလည်လာလေသည်။

ထို့အပြင် ရှုပ်ထွေးလှသော ပြဿနာတစ်ခုတွင် ပါဝင်ပတ်

က်မိပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ရိပ်မိလာလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့အပေါ်ပုံကျနေသော စွပ်စွဲချက်ကို ရှင်း

မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရန်းချီကား သူ၏စကားကို မယုံကြည်သဖြင့် ဒုက္ခရောက်

ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

အမှတ်တစ်ဆယ့်ငါးဌာနခွဲတွင် ရှိနေဦးမည့် ဌာနမှူးလီထင်း

သူ့အားယုံကြည်နိုင်ပါမည်လော။

ဖန်ချီလင်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ အမှတ်

တစ်ဆယ့်ငါးဌာနခွဲသို့ ဦးတည်ပြေးသွားလေသည်။

လတ်တလော ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်ကိစ္စကြောင့် မှားသည်သည် စဉ်းစားမနေအားပါချေ။

အဆောက်အဦးရှေ့တွင် လူသူကင်းရှင်းနေ၏။

အဆောက်အဦးရှေ့သို့ရောက်မှ မှင်စာမယ်ကလည်း လမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးထွက်သွားသည်ကို သတိရလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ သူက ငါ့ထက်အရင်သွားပြီး ဒုက္ခပေးနေပြီ”

တယ်”

ထိုသို့တွေးမိလျှင် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားလေသည်။

ထိုအတွေးကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိမပြုနိုင်မိ ဆောက်အဦးတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အဆောက်အဦးတံခါး ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေသည်

ဖန်ချီလင်းက...

“မိတ်ဆွေတို့... မိတ်ဆွေတို့”

ဟုခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဘယ်သူလဲ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မှားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ထိုလူကို မြင်ရုံဖြင့် ရွှေယုံလွှားဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သိနိုင်ပေသည်။

ဖန်ချီလင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မှင်စာမယ်က လာရောက်နှောက်ယှက် ပြေးသွားကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ဌာနမှူးလီထင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြိုတ်သွားလေသည်။

ဖန်ချီလင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ

”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်နာမည် ဖန်ချီလင်းပါ၊ ဌာနမှူးလီထင်းအတွက်

ကြီးတဲ့သတင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့ပါ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခဏစောင့်ပါ။ ဆရာလီထင်းက ဧည့်သည်တစ်

ယောက်နဲ့စကားပြောနေပါတယ်။ ဧည့်သည်ပြန်သွားတာနဲ့ ခင်...
ဝင်တွေ့နိုင်အောင် ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်မစောင့်နိုင်ဘူး၊ သေရေးရှင်ရေး အ...
ကြီးတဲ့ကိစ္စဗျ”

“ဗျာ..သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးတယ် ဟုတ်လား၊ အ...
လိုကိစ္စမျိုးလည်း ပြောပါဗျာ”

ထိုလူက တအံ့တဩမေးလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“လီထင်းနဲ့တွေ့ဖို့ အမြန်စီစဉ်ပေးပါ၊ ရန်းချီတော့ သေ...
ပြီဗျ”

“ဘာ”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ပါးစပ်အဟောင်းသား...
သွားလေသည်။

ထူးထူးခြားခြား အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း...
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မပြု...
ဘဲ...

“ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ဟုပြောကာ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဖန်ချီလင်းက နောက်မှလိုက်သွား၏။

ထူးခြားသည်ကား ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခန်း...
သော်လည်း လူရိပ်လူခြည် မတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသည် လွန်စွာမှပင် အင်အားတောင့်တင်း...
ကျော်ကြားပေသည်။

ယခု အဘယ်ကြောင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများသည် စည်...
တားကားရှိသည်ကို မတွေ့ရပါသနည်း။

ဖန်ချီလင်း ကြာကြာအံ့သြဖို့ အချိန်မရချေ။

လမ်းပြခေါ်ဆောင်သူနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွား...
ကြောပါချေ။

အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက တံခါးခေါက်လိုက်ပြီး...

“ဆရာလီ အပြင်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”
ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင်...

“အထဲကို လွှတ်လိုက်”

အတွင်းဘက်မှ ခပ်သြသြစကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာ...
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်”

မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွားလေသည်။
ထိုလူက...

“အထဲကို ဝင်သွားပါဗျာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဖန်ချီလင်းလည်း လီထင်းနှင့်တွေ့လိုနေသည်ဖြစ်ရာ
အတွင်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်၏။

အတွင်းဘက်တွင် စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးရှိနေပြီး လူနှစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အသက်ငယ်
ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူဖြစ်၏။

အဖြူရောင် ရွှေနားကွပ်အဝတ်ဝတ်ထား၏။

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ရွှေပျံလွှားဂိုထံ
ဌာနမှူးလီထင်းဖြစ်ရမည်ဟု ဖန်ချီလင်း တွက်မိလေသည်။

လီထင်းရှေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဖန်ချီလင်းဘက်သို့ ကျောပေး ထားပြီး

ကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။

ဖန်ချီလင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ မှင်စာမယ်ပင် ဖြစ်နေသည်လော။

မှင်စာမယ်အား လီထင်းက လက်ခံစကားပြောနေ

မထင်ပါ။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး လီထင်းနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုသူက သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကျုပ်က လီထင်းပါ။ မိတ်ဆွေလေးက ကျုပ်ကိုဘာကိစ္စ

ကြောင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပါမိင်ဗျာ၊ ရွှေပျံလွှားဂိုထံဌာန

ဆာမာသူတစ်စုက တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ သူ
တို့ဟာ ရန်းချီကို လုပ်ကြံလိုက်ကြပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီထင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရန်းချီ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုမှင်စာမယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်

ယောက်က လုပ်ကြံလိုက်ပါတယ်”

လီထင်းက....

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနိုင်

လဲဆိုတာ ကျုပ်ကို အရင်ဆုံးရှင်းပြပါ”

ဖန်ချီလင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ မသင်္ကာသောလေသံဖြင့်

လှည့်လိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းကလည်း ခရီးထွက်လာရင်း တောအုပ်ထဲ၌ ရောင်တွေ့၍ နားခိုစရာနေရာမရမည်အထင်နှင့် သွားခဲ့သည်မှ အခြေကား ယခုအချိန်အထိ တွေ့ခဲ့ရသမျှ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

လီထင်း အံ့ဩသွား၏။

ဖန်ချီလင်းက...
“သူတို့ သေသေချာချာ စီစဉ်ထားကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မကြာခင် လာပြီးတိုက်ခိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဦးအနေနဲ့”

သူက စကားမဆုံးမီ အမျိုးသမီးက သူ့ဘက်လှည့်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ဖန်ချီလင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“မှင်စာမယ်”

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လီထင်းက...

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဖန်ချီလင်းက အမျိုးသမီးကိုညွှန်ပြရင်း...

“ကျုပ်..ကျုပ်ပြောတဲ့ မှင်စာမယ်ဆိုတာ သူပါပဲ”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။

လီထင်းက အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

လီထင်းက...

“မင်းက”

သူ၏စကားမဆုံးမီ မှင်စာမယ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ရှင်က အခုမှတွေ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ကြည်ပြီး ကျွန်မကို အပြစ်တင်တော့မလို့လား”

သူမ၏စကားဆုံးလျှင် မှင်စာမယ်လည်း လီထင်းနှင့်ရင်းနှီးနှီးရှိခဲ့သည်ဟု ဖန်ချီလင်း တွေးမိလိုက်၏။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲလိုသူများတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးမိတ်ဆွေများပါဝင်နေသည်ကို ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ သိသောအခါမှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

လီထင်းက ဖန်ချီလင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး..

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မင်းမှာ သက်သေအထက်အထား ဘာရှိသလဲ၊ ပြောစမ်း”

ဟုခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း စိတ်ပျက်သွား၏။

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ မယုံကြည်ဘဲ ရှိနေသည် မဟုတ်ဘူး။

လီထင်းက...

“မနက်တ စာပို့လိုက်တာလည်း မင်းပဲကိုး၊ ကောင်းပြီ မင်း”

ပြောတဲ့အတိုင်းမှန်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်အောင် မင်းကို
တိုင်မှင်စာမယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို ဖမ်းပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖန်ချီလင်းက မှင်စာမယ်ကို ညွှန်ပြရင်း..

“ခင်ဗျားရှေ့မှာထိုင်နေတာ မှင်စာမယ်ပဲ”

“ဟား..ဟား..ဟား”

လီထင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကိုမည်သို့မျှ မယုံကြည်နိုင်သည့် သဘောကြ

သည်။

ဖန်ချီလင်း ဒေါပွသွားသည်။

သူက စေတနာနှင့် သတိပေးသော်လည်း မယုံဘဲဖြစ်

ကြ၍ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သော် လက်ပိုက်ကြည့်နေ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

မှင်စာမယ်က အပြစ်ဟူသရွေ့ကို သူ၏ခေါင်းပုံချလိမ့်မည်

ဟုတ်ပါလား။

ဖန်ချီလင်းက မှင်စာမယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဤတွင် မှင်စာမယ်၏လက်ထဲ၌ ခားတစ်လက်ပါလာ

လီထင်း၏ရင်ဝကို လျှပ်တပြက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်ကို တွေ့

လိုက်ရလေတော့သည်။

ဖန်ချီလင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သတိထား...သူက”

သူက ဟု အော်ပြောလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားချေ

လီထင်း၏ရယ်မောသံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွား

သည်။

မှင်စာမယ်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

“မင်း..မင်း”

မှင်စာမယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူပြောတာ အမှန်ပဲရှင့်”

“မင်း..မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း လောကမှာ ရှိနေတာကို မကြည့်ချင်လို့

ရှင်”

“ဘာ”

လီထင်းသည် မှင်စာမယ်အား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်

မှင်စာမယ်က မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။

လီထင်းမှာ ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်

တုန်ခါသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွား၏။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မှင်စာမယ်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား

လိုက်ရလေသည်။

“ရှင် သတ္တိကောင်းသားပဲ၊ ဒီအထိ လိုက်လာရမယ်လို့ ကျွန်
မ မထင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခုတော့ ကျွန်မအကြံအစည်
အောင်မြင်သွားပါပြီ”

ဟု ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း အံကြိတ်လိုက်ပြီး..

“သည်တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားထွက်ပြေးလို့ရမယ်မထင်နဲ့၊ ဌာ
မှူးလီထင်း သေသွားပေမယ့် အပြင်ဘက်မှာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား
တွေ ရှိနေသေးတယ်ဗျ”

မှင်စာမယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို လုံးဝအရေးမစိုက်သည့်
အလားပင်ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတွေကို အော်ခေါ်လိုက်ရင်
ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ”

“ကျွန်မ မပြေးပါဘူး၊ ရှင်အော်ခေါ်လိုက်ပါလား”

“ဘာ”

“ရှင် အော်ခေါ်မယ်ဆို”

ဖန်ချီလင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများအား အော်ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်လိုင်

လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တစ်နက် ထွက်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

* * *

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာ၏။
“ဝုန်း...ဝုန်း...ခိုင်း...ခိုင်း... အသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာ၏...
သို့သော်...”

တခဏအတွင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ဖျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

ဖန်ချီလင်းတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။

အသက်ပင် မရှူဝှံအောင် ဖြစ်သွား၏။

အတော်ကလေးကြာသည်အထိ နောက်ထပ်အသံဗလံများ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိမှ မှင်စာမယ်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

မှင်စာမယ်က ပြုံးနေသည်။

ဖန်ချီလင်းမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

မှင်စာမယ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားက သေသေချာချာ အကွက်ချပြီး စီစဉ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဌာနခွဲကို ချေမှုန်းဖို့ ကျွန်
အကောင်းဆုံး စီစဉ်ထားတာပါ။ မရှောင်လင့်ဘဲ ရှင်ပါဝင်လာတော့
ကျွန်မရဲ့အစီအစဉ် ဝိုက်ကောင်းသွားတယ်၊ ပိုပြီးပြည့်စုံသွားတယ်ဆိုရ
မှာပေါ့ရှင်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ်အပြစ်ပုံချမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားကကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့တာဆိုရင် ကျုပ်မပါဘဲမဖြစ်
သွားလားဗျ”

မှင်စာမယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ပါလာတာ ဝိုက်ကောင်းပါ
သေး”

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲဖို့ ကျွန်မတို့ သေသေချာချာ
အကွက်ချစီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ အဖွဲ့တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်
ဖို့”

“သည်လိုဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်လို့ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘယ်
အကျိုးထူးမှာမို့လဲ”

“အကျိုးမထူးဘဲ ဘယ်သူကလုပ်မှာလဲရှင်၊ အကျိုးရှိလို့
သေတာပေါ့၊ ဘယ်လိုအကျိုးရှိမယ်ဆိုတာတော့ မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်မ
ပြန်နိုင်ဘူးရှင်”

ဖန်ချီလင်း ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုဖမ်းပြီး အာဏာသားတွေလက်ထဲ
ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ကော”

သူက ပြောပြီး ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မှင်စာမယ်က လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“ပြောရင်းပြောရင်း ရှင်က ရန်မူချင်လာပြီကိုး၊ ရှင်ကိုကွန်-
လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ ကျွန်မကိုလည်း ဒုက္ခပေးဖို့ မကြိုးစာ-
ပါနဲ့ရှင်”

“ဪ..ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ် အပြစ်ပုံချတာကိုတော့
ထည့်မပြောတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ မလွဲမရှောင်သာလို့လုပ်ရတာပဲ သဘောထား
လိုက်ပါရှင်”

“ကောင်းပြီ..ကျုပ်ကလည်း မလွဲမရှောင်သာလို့ ခင်ဗျားထံ
တိုက်ခိုက်ရတာပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဖန်ချီလင်းက မှင်စာမယ်ထံ ခုန်ဝင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မှင်စာမယ်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ နောက်သို့
လျင်မြန်စွာ ဆုတ်သွားလေသည်။

သူမသည် အခန်းတံခါးပေါက် အနီးသို့ ဆုတ်သွားပြီး အပြင်
ဘက်သို့ လျှပ်တပြက် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“မပြေးနဲ့”

ဖန်ချီလင်းက အော်ငေါက်ရင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ဝုန်း”

မှင်စာမယ်က အပြင်ဘက်မှ တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ဖန်ချီလင်း ရပ်တန့်သွားရလေသည်။
သို့သော်...

မှင်စာမယ် လွတ်မြောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ တံခါးကို
ထိသံစောင်းတိုက်ဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ကျယ်လောင်သော မြည်သံကြီးနှင့်အတူ အခန်းတံခါးဖွင့်
ပြီး အပြင်ဘက် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် မှင်စာမယ်၏ အလစ်ချောင်းတိုက်
ခံမှု မခံရလေအောင် သတိကြီးစွာထားရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်

အဆင့်မြင်ထားလိုက်လေသည်။
အပြင်ဘက်တွင် မှင်စာမယ်ကို မတွေ့ရပါ။

သူ့မျှော်လင့်ထားသလို တိုက်ခိုက်မှုလည်း မခံရပါ။
သူ့တွေ့လိုက်ရသည်ကား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အတုန်းအရုံး

ထွေနေသည့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်လေသည်။
မှင်စာမယ်သည် သူမ၏အစီအစဉ်အတိုင်း ရွှေပျံလွှား ဂိုဏ်း

နှင့် အမှတ်တစ်ဆယ့်ငါးအား လုံးဝချေမှုန်းလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။
ဖန်ချီလင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ထိုစဉ်...

“ဟာ...သည်မှာလည်း အလောင်းတွေပါလား၊ လူသတ်သ
မက သည်ရောက်လာတာကိုး”
“သတိထားကြဟေ့ သည်အထဲမှာ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်”

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အဆောက်အဦးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြ”

“လူသတ်သမားကို မလွတ်စေနဲ့”

အပြင်ဘက်မှ ဆူညံစွာ ပြောဆိုလိုက်ကြသည့်စကားသံမှာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖန်ချီလင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လမ်းကြားထဲ၌ တွေ့ရသော လူအုပ်ကြီးရောက်လာပြန်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ လူတွေက ငါ့ကိုမြင်ရင် လူသတ်သမားလို့ ထင်သွားကြတော့မှာပဲ”

တွေးရင်း လူအုပ်ကြီးနှင့်မဆုံမိစေရန် အနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဆောက်အဦးအတွင်း လဲကျသေဆုံးနေသော ရွှေပျံလွှားပိုက်သားများကို နေရာအနှံ့အပြား၌ တွေ့မြင်နေရ၏။

ဖန်ချီလင်း၏ရင်ထဲ မကျေမနပ်မှု၊ ခံပြင်းမှုများ ပြည့်နှက်နေသည်။

မှင်စာမယ်ကို လက်ရဖမ်းဆီးရန်လည်း စိတ်ဝိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး အုတ်တံတိုင်းကို ခုခံကျော်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရွှေပျံလွှားဌာနခွဲ အဆောက်အဦးနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက် သွားလေတော့သည်။

* * *

ဖိတ်ခေါ်ခြင်း

ဖန်ချီလင်း ခံပြင်းဒေါသထွက်နေသည်။

“သည်တစ်ခါ ငါ့အကြောင်ကြောင်လုပ်လိုက်တာ အတော်ပဲပျက်ရတာပဲ”

မှင်စာမယ်က သူ့အား ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးသွားသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“သည်အတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားလို့ကတော့ ငါ့ကိုလှည့်ကွက်သွားတယ်ဆိုတာ လူတွေက လက်ခံကြမှာမဟုတ်ဘဲ ငါ့ကိုသာယုံ လူသတ်သမားတစ်ယောက်လို့ ထင်သွားကြတော့မှာပဲ”

မှင်စာမယ်နှင့် ပြတ်ပြတ်သာသား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသွားရန် ဖိတ်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ်...

“ရှင် တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

ချိုလွင်သောစကားသံနှင့်အတူ မိန်းမချောလေး
ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မှင်စာမယ်”

ဖန်ချီလင်း လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မက ရှင်ဒုက္ခရောက်နေတာကို

ရက်လို့လာခဲ့တာရှင်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“ရှင်ကို ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်က ချောက်ချခဲ့လို့ မြို့စား

ကိုသတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲခံရပြီး ထွက်ပြေးနေရတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုးရဲ့ မကောင်းတဲ့

ရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်သွားမှာပါဗျာ”

မှင်စာမယ်က...

“ရှင် သည်လို ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာသာသိရင် ကျွန်

ထပ်ပြီးဒုက္ခမပေးပါဘူးရှင်”

“ဪ”

“ရှင်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်

တော့ရှင် သည်အတိုင်းနေမယ့်အစား ကျွန်မတို့နဲ့လက်တွဲဆောင်ရွက်

တတ်တုန်းချင်ပါတယ်ရှင်”

ဖန်ချီလင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မင်းတို့နဲ့ လက်တွဲရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“နေပါဦး မင်းက ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင်

ဘာကောင်းနေရတာလဲ၊ မင်းတို့ခိုင်းတဲ့ မကောင်းမှုတွေ ကျုပ်

ထပ်များ ထင်နေလို့လား”

မှင်စာမယ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ကို မကောင်းတာ လုပ်ခိုင်းမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့်”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းရာမှာ ကျွန်မတို့နဲ့လက်တွဲ

ဆောင်ရွက်စေချင်တာပါ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲနဲ့ သည်ကိစ္စကို မတတ်နိုင်ဘူးများ

နေလို့လား”

မှင်စာမယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကတော့ မတတ်နိုင်ခဲ့ကြဘူးရှင်”

“မင်းဆိုလိုတာက”

“ရှင်မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျင်းလုံနဲ့ရှန်းချိုတို့ ငွေပျံ

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားကြပြီလေ၊ စောရ

ဝိဇ္ဇာဝမ်းကျင်းတောင် အဆစ်ပါသွားသေးတယ်”
ဖန်ချီလင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
သို့သော်...

“သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျင်စားနေတယ်ဆိုရင်
ဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး သေဆုံးသွား
ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးလေ
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မှင်စာမယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကလည်း ရှင်စိတ်ထိခိုက်သွားမယ်ထင်လို့ ပြောလိုက်
တာပါရှင်၊ တာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ကို ရှင်ဆုံးမမယ်ဆို
ကျွန်မတို့ လက်တွဲလို့ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျို့ကို ဆုံးမမှာပါ၊ ဒါပေမယ့်
တို့နဲ့တော့ လက်တွဲသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

မှင်စာမယ်က...

“လက်မခံရင် ရှင်ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ
မတွေးမိဘူးလားရှင်”

“ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဖန်ချီလင်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အသက်သေရမယ်ဆိုတာတောင် ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်
ဒုက္ခရောက်တာလောက်များ ကျုပ်က စိတ်ကူးထဲထည့်ပို့မ

မှင်စာမယ်က...

“ရှင် တကယ်ပဲ ဂရုမစိုက်ဘူးလား”

“ကျုပ် လိမ်ပြောရမှာလားဗျာ”

“ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာကို အားကိုးပြီး ကျွန်မတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး

မှင်စာမယ် ရှင်မှားသွားမယ်”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်က သိုင်းပညာကို အားကိုးနေတာ လည်း မဟုတ်ပါ

ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က..”

“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကြောင့်ပါဗျာ”

မှင်စာမယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ရှင်မိတ်ဆွေ ကျင်းလုံတို့က သေသွားကြပြီရှင်”

ဖန်ချီလင်း ဘာမှမပြောပါ။

ရုတ်တရက် မှင်စာမယ် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားလေ

သည်။

ကျောပြင်တလျှောက် အေးစိမ့်သွားလေသည်။

သူမ ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေ၏။
မင်းသားလေးတစ်ပါးကဲ့သို့ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

မှင်စာမယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ရှင်က ကျူးကျားကျေးရွာသခင်လေး ကျူးစိန်မဟုတ်လား”

လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

သခင်လေးကျူးစိန်သည် ဖန်ချီလင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနေနိမ့်သွားခဲ့လေသည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျူးကျားကျေးရွာသို့ ပြန်သွားပြီး ဆေးကုသခံယူခဲ့လေသည်။

ဒဏ်ရာများ သက်သာသွားသောအခါ သိုင်းလောကသို့ မထွက်တော့ဘဲ ကျူးကျားကျေးရွာ၌ပင် နေထိုင်ကာ သိုင်းပညာကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်ခဲ့လေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်မှာ ဖန်ချီလင်းအား ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူရန်

အလှဲပြီး အခြားဘာကိုမှ အမှုမထားတော့ချေ။

မှင်စာမယ်က...

“ရှင်က သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေလား”

ဖန်ချီလင်းကို ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူဟာ ကျုပ်ကြည်ညိုလေးစားရတဲ့

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

မှင်စာမယ်က...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်

ကျွန်မ ကြားမိတာပဲ”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ဒါ ကျုပ်တို့ကိစ္စပါ”

ဖန်ချီလင်း သဘောကျသွားလေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်က ဖန်ချီလင်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်

ယှဉ်ပြိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ အမှန်ပါပဲ”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တပြက် လှုပ်ရှားကာ မှင်စာမယ်ထံသို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

မှင်စာမယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ကယျာကယာ ရှောင်တိမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သခင်လေးကျူးစိန်၏ လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်စွာ

သဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ဒါ ဘာသဘောလဲ”

မှင်စာမယ်က သခင်လေးကျူးစိန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“သူက အဆိပ်ကို အသုံးပြုတတ်တယ် သတိထားပါဗျာ” ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ကျုပ်က ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးကိုမှ မကြောက်ဘူးဆိုတာ သူ မသိသေးပါဘူးဗျာ”

သိုင်းလောကတွင် အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

အဆိပ်မကြောက်သည့် နေရာ၌မူ ကျူးကျားကျေးရွာထဲ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖ ၁၈၇

မှင်စာမယ်က လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုကာ ပြင်းပြင်း သန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်ကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး မရေးမဆင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာကာ မှင်စာမယ် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

မှင်စာမယ် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးများသည် လေထဲပြန့်ကျဲသွားပြီး သခင်လေးကျူးစိန်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်လေးကျူးစိန် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အဆိပ်မကြောက်ဘူးလို့ ပြောတာကို မယုံဘဲကဲ့” ဟု ကျုပ်ကို ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ပစ်လွန်လာသော အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးများကို အင်္ဂလိပ်လက်ဖြင့်လိပ်ကာ ဖမ်းယူသိမ်းဆည်း ထားလိုက်လေသည်။

မှင်စာမယ်မှာ အလွန်ပါးနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်ချီလင်းနှင့် သခင်လေးကျူးစိန်တို့အား မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သွားပြီး ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားရန် ကြိုးစားလိုက်လေတော့သည်။

သို့သော်...

“မင်း ပြေးလို့ရမလား”

သခင်လေးကျူးစိန်က လျှပ်တပြက် ခုန်ဝင်သွားပြီး မှင်စာမယ်အား သွေးကြောပိတ်ဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အလွန်ညာဏ်များပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော မှင်စာမယ်မှာ သခင်လေးကျူးစိန်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံလိုက်ရတော့သည်။

“ကျွန်မကို ခုချက်ချင်းလွှတ်ပေး”

သွေးကြောပိတ် ခံနေရသည့်တိုင်အောင် စကားပြောနိုင်သေးသော မှင်စာမယ်က အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“မင်းတို့လူတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်ဆိုရင် မင်းကိုလွှတ်ပေးမယ်”

မှင်စာမယ်က...

“ကျွန်မတို့လူတွေကို ရှင်က ရင်ဆိုင်ဝံ့လို့လား”

သခင်လေးကျူးစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့လူတွေကို သိပ်ပြီးအားကိုးတယ်ဆိုရင် ခေါ်လိုက်မခံပါ”

မှင်စာမယ်က...

“စိတ်ချ..သူတို့ရောက်နေကြပါပြီရှင်”

သူမ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

* * *

ဖားပျံခြောက်ယောက်နှင့် မြွေဆိုးခြောက်ယောက် ရောက် ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် မှင်စာမယ် အဖမ်းခံနေရသည်ကိုတွေ့လျှင် ဧကျမနပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မှင်စာမယ်က...

“ရှင်တို့ ဘာငေးနေကြတာလဲ”

သူမ၏စကား ကြားသည်နှင့် ဖားပျံလူငယ်သုံးယောက်က ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာကြလေသည်။

သို့သော်...

သူတို့သည် သခင်လေးကျူးစိန်ထံသို့ အရောက်မသွား နိုင်အောင် ဖန်ချီလင်းက ကြားဖြတ်ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဖားပျံလူငယ်သုံး ယောက် မြေပေါ်လဲကျသွားကြတော့သည်။

မြွေဆိုးနှင့်ဖားပျံများသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ များဖြစ်ကြောင်း သိထား၍ ဖန်ချီလင်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးမ လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဖားပျံအတိုးအိုသုံးယောက်နှင့် မြွေဆိုးခြောက်ယောက် ဦးတိလန့်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

မှင်စာမယ်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရှင်းရှင့်ရဲ့သိုင်းပညာက”

ဖန်ချီလင်းသည် သူရဲကောင်းသုံးယောက်တွင် ဝါစဉ်အဖေ နှင့်အတူ အကြံအနည်းဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ၏သိုင်းပညာအဆင့် အမြင့်မားဆုံးဖြစ်သည်ကို နားလုံနှင့်ရုန်းချီတို့မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ သိကြလိမ့်မည် မဟုတ် ချေ။

ဖန်ချီလင်းက လက်ချောင်းကလေးများကို အသုံးပြုတိုက် ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုရွှေလက်ချောင်းသိုင်းပညာသည် သူ၏အထက်မြက်ဆုံး ပညာဖြစ်ပါသည်။

ဖန်ချီလင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရှေ့ဆက် ရင်ဆိုင်သွားစရာ ရန်သူတွေ အများ ခြံရံနေသေးတော့ သည်နေရာမှာ အချိန်ဖြုန်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

စကားဆုံးလျှင် ဖားပျံအတိုးအိုသုံးယောက်နှင့် မြွေဆိုး ခြောက်ယောက်အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖားပျံအတိုးအိုတို့ အားလုံးစုစည်းကာ ခုခံလိုက်ကြလေ

တော့သည်။ သို့သော်...

ဖန်ချီလင်းအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ယခု..

ဖားပျံခြောက်ယောက်နှင့် မြေဆိုးခြောက်ယောက်
ပေါ်လဲကျနေကြ၏။

သူတို့ ဘယ်တော့မှ ထပ်မံ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနိုင်စေ
မည်မဟုတ်ပါ။

မှင်စာမယ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေ
သခင်လေးကျူးစိန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာဟာ တကယ့်ကို အံ့ဩချီးကျူးစေ
ကောင်းပါတယ်”

အမှန်တော့ ဖန်ချီလင်းက သူ့အား ပညာပြလိုက်ခြင်းဖြင့်
ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့စဉ်က ဖန်ချီလင်းသည် ရွှေလေး
ချောင်းသိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ကျုပ်တို့ ပထမတစ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်စာတည်းက သည်
ညာကို ခင်ဗျား ထုတ်သုံးသင့်တာ”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ရန်သူနဲ့တွေ့မှ သည်ပညာကို ထုတ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒါဟာ လူသတ်ပညာဖြစ်နေလို့ပါ”

သခင်လေးကျူးစိန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက မှင်စာမယ်ကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ခေါင်းဆောင် သုံးယောက်ကကော”

မှင်စာမယ်က...

“ရှင်က သူတို့ကိုတွေ့ချင်ရင် ငွေဖားပျံနဲ့ ကင်းမလက်မည်း
ကျော်ဖြတ်နိုင်မှဖြစ်မယ်”

ဖန်ချီလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုထိ ကျုပ်ကို မယုံသေးဘူးလား”

မှင်စာမယ် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ဖန်ချီလင်းက...

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

မှင်စာမယ် အရှုံးပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ပ) ❖ ၁၉၅

သခင်လေးကျူးစိန်က ပြောလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်းက....

“ဒါဟာ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီ

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ကျုပ်ကလည်း သည်လိုပညာမျိုးကိုမှ လေ့လာချင်တာ”

ဖန်ချီလင်းက အကြံပေးလိုက်သည်။

“တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ကင်းမလက်မည်းနဲ့ငွေဖားပျံနှစ်

သောက် ရှိနေကြတယ်၊ ခင်ဗျားက ကြိုက်တဲ့လူကို ရွေးပါ”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ကျုပ်က ကင်းမလက်မည်းကိုရွေးမယ်”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကောင်းပြီ..ကျုပ်က ငွေဖားပျံကိုယူမယ်၊ သူတို့နှစ်

သောက်ကို ဘယ်သူက အရှင်ဆုံးအနိုင်ယူနိုင်မယ်ဆိုတာ ယှဉ်ပြိုင်

ပြိုင်မယ် မကောင်းဘူးလား”

သခင်လေးကျူးစိန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ညာဏ်များတာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ၊ ယှဉ်

ပြိုင်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား စကားတဖြောင့်ဖြောင့်ဖြင့် တောင်ကုန်း

သွားပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး သူတို့အား အကဲခတ်နေသူနှစ်

ငရဲလမ်း

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ရောင်စုံပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေကြသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ သွားရာလမ်းမှာလည်း ညီညာ ဖြောင့်တန်းနေ၏။

ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း လူနှစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ သွားနေကြ၏။

ဖန်ချီလင်းနှင့် သခင်လေးကျူးစိန်တို့ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ဦးတည်ရင်း-

“တစ်နေ့ကျရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ရွှေလက်ချောင်းပညာကို ကျုပ်စမ်းသပ်ကြည့်မှာပါ”

ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ငွေဖားပျံနှင့် ကင်းမလက်မည်းတို့က သူတို့၏ရှေ့သို့ ရောက်လာသော ဖန်ချီလင်းတို့အား မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်နေကြ၏။

ဖန်ချီလင်းက ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ငွေဖားပျံလား”

အဘိုးအိုက...

“ဟုတ်တယ်..မင်းကကော”

“ဖန်ချီလင်းပါ”

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ဖန်ချီလင်းကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွပ်က ခင်ဗျားတို့ထက်ပိုပြီး သေမင်းသုံးဖော်နဲ့တွေ့ချင်တာပါ”

ငွေဖားပျံက မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏အကြည့်က ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ သေမင်းသုံးဖော် ရှိနေသည်ဟူသော သဘောဆောင်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက သိုင်းလောကို ကျောခိုင်းလိုက်ယ်ဆိုရင် ကျွပ် ဘာမှဆက်ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး”

ငွေဖားပျံက...

“ဒါ လွယ်ပါတယ်၊ ကျွပ်ကို အနိုင်ယူလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျားရှုံးသွားရင် သိုင်းလောကက နှုတ်ထွက်လိုက်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါ အမှန်ပဲ”

ထိုအချိန်တွင် သခင်လေးကျူးစိန်နှင့် ကင်းမလက်မည်းတို့ နှိတ်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သခင်လေးကျူးစိန် သာမီး ရသွားလေသည်။

ဆက်၍တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ မကြာမီ...

“ဝုန်း”

“အား”

ကင်းမလက်မည်း လဲကျသွားလေသည်။

သခင်လေးကျူးစိန် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဖန်ချီလင်းတို့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ငွေဖားပျံမှာ မြေပေါ်လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်လေတော့သည်။

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သခင်လေးကျူးစိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“သရေပွဲပဲအူ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလက်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ကျုပ်တို့ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာလား”

ဖန်ချီလင်းက...

“ဟိုဘက်တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် တစ္ဆေဂိုဏ်းက သေမင်းတမန်သုံးဖော်တို့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေကြပြီ။ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်က ဝေစုခွဲမပေးဘဲ ရွှေချောင်းများ အပိုင်စီးခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စကို မကျေနပ်သော တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှဌာနခွဲများအား တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

ထို့ပြင် နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းဆောင်များ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းက သေမင်းသုံးဖော်နဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်တို့ဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူစားမျိုးတွေပဲ။ သခင်လေးကျူးစိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကို ကျုပ်လက်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၁) ❖ ၁၉၉

ဩဇာလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ကျုပ်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်သွားကြမယ်၊ ပြန်ဆင်းတာနိုင်တဲ့လူဟာ အနိုင်ပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်လေးကျူးစိန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

* * *

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်
လေပြည်ထဲတွင် ပန်းရနံ့များအစား သွေးညှိနံ့များ သင်
ပျံ့လာလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီနှင့် တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း၏ခေါင်
ဆောင်သုံးယောက်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းမှ သေမင်းသုံးဖော်သည် အလွန်ကြောက်
စရာကောင်းသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်၏ သိုင်းပညာချင်း မတူညီကြပါ။

ယွန်ကျန်းက ဓားနက်ပညာတွင် ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိလေ
သည်။

ရန်ကျားဂူ၏ အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားသောလက်များက
လည်း ကြောက်စရာကောင်းလေသည်။

ရှကျေ(ဝါ) ဘီလူးမည်း၏အတွင်းအားက ပြိုင်စံရှားသည်။

အနက်ရောင်ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးသုံးဦး စုပေါင်းတိုက်
ခိုက်ကြသည်ကို ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်သည် သိုင်းလောကဝါစဉ်အရ ဒုတိယ
တန်းစားဂိုဏ်းတစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဟုသာ ပြောရမည်
ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီသည် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် သိုင်း
ပညာထက်မြက်သူ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဖန်ချီလင်းက တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း-

“ဘယ်သူအနိုင်ရမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

သခင်လေးကျူးစိန်ကို မေးလိုက်သည်။

သခင်လေးကျူးစိန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော”

ဖန်ချီလင်းက...

“ယှဉ်ပြိုင်နေကြတာ သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“သေမင်းသုံးဖော် အနိုင်ရသွားမယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုလိုချင်
တာလား”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့က သုံးယောက်ဆိုပေမယ့် ဂိုဏ်း

ချုပ်ဖူးကျီရဲ့ပညာက သူတို့ထက်သာနေတော့ နောက်ဆုံးဂိုဏ်းချုပ်
ဖူးကျီပဲ အနိုင်ရသွားမှာပါ”

သခင်လေးကျူးစိန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

“ဂုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာပြီး သေမင်းသုံးဖော်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

သေမင်းသုံးဖော် မြေပေါ်လဲကျနေ၏။

သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်ဟု ဖုဆခွဲကြသည်။

ယခု...

သူတို့၏ အယူအဆမှားယွင်းသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“တကယ်ဆိုရင် သေမင်းသုံးဖော်ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုကို လွယ်လွယ်နဲ့ မရှုံးနိုင်ပါဘူး”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“အခု သူတို့ရုံးသွားရတာဟာ အဆိပ်ကြောင့် မဟုတ်လား”
ဖန်ချီလင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုဟာ တိုက်ခိုက်နေရင် မသိမသာ အဆိပ်ကို အသုံးပြုလိုက်တာကြောင့် သူတို့ ရုံးသွားရတာပါ”

သခင်လေးကျူးစိန်က...

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျိုရဲ့ သိုင်းပညာက အည်လောက်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ အဆိပ်ပညာက ကြောက်စရာကောင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့က သိုင်းပညာအရ သူ့ကိုယှဉ်ကောင်းယှဉ်နိုင်မယ် ဒါပေမယ့်”

“သူ့ရဲ့ အဆိပ်ပညာကိုတော့ ယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ခင်အားဆိုလိုချင်တာပေါ့၊ ကျုပ်က အဆိပ်မကြောက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ပြောထားတာပဲဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် သခင်လေးကျူးစိန်သည် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ထံသို့ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လည်း ချီပါသေးတယ်ဗျာ”

ဖန်ချီလင်းကလည်း ခုန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်အား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်လော။

* * *

သူရဲကောင်းဖန်ချီလင်းနှင့် သခင်လေးကျူးစိန်တို့သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော လူငယ်သိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ပင် သူတို့ လောက် ကျော်ကြားခြင်းမရှိပါချေ။

သို့သော် လက်တွေ့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြသောအခါ ဖန်ချီလင်း တို့က နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည့်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ် ဖူးကျီသည် သိုင်းပညာထက်မြက်သည့်အပြင် အဆိပ်ပါရဂူတစ် ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည့် မဟုတ်ပါလား။

အခြေအနေ မဟာန်မှန်း နားလည်ထားကြသော်လည်း ဖန် ချီလင်းနှင့် သခင်လေးကျူးစိန်တို့က နောက်မဆုတ်စတမ်း တိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

နောက်ဆုံးတွင် ဖန်ချီလင်းတို့ အနိုင်ရသွားကြလေတော့

သည်။

* * *

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် သေမင်းသုံးဖော်သည် ရွှေပျံ ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီအား အရေးနိမ့်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့အတူ...

ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီသည်လည်း ဖန်ချီလင်းနှင့်အတူ သခင် ကျူးစိန်အား ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောက၏ အန္တရာယ်ဆိုးများအား ဖန်ချီလင်းတို့က ဆီးဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ဖန်ချီလင်း ဝမ်းမသာနိုင်ခဲ့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ သခင်လေးကျူးစိန်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် အဆိပ်မိသွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အဆိပ်မကြောက်သော သခင်လေးကျူးစိန်သည် ဘာကိုမှ ထားဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ သခင်လေးကျူးစိန်သည်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ဖူးကျီ၏ အဆိပ်

ကို မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

သခင်လေးကျူးစိန်က ရှေ့မှ အကာအကွယ်ပေးထားသလို ရှိခဲ့သဖြင့် ဖန်ချီလင်းကကောင်းပြီး အဆိပ်ဒဏ်က လွတ်မြောက် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဝိုင်းရံသူများကို သေဆုံး သွားခဲ့သည်။

သခင်လေးကျူးစိန်လည်း အသက်စွန့်ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

ဖန်ချီလင်းသည် သခင်လေးကျူးစိန်အား ဘယ်သောအခါ မှ မေ့သွားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ရဲကောင်းများသည် အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရင်း အ သက်စွန့်ကြရလေ့ရှိသည်။

ထိုသဘောတရားကို ဖန်ချီလင်း ကောင်းစွာနားလည် ထား ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းလုံနှင့် ရှမ်းချီတို့လည်း အသက်စွန့်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ် ပါလား။

သိုင်းလောကသားများက သူတို့အား သူ့ရဲကောင်းသုံးထောင် ဟု တင်စားခဲ့ကြသည်။

ဖန်ချီလင်းတစ်ယောက်သာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခါ..

ဖန်ချီလင်းသည် အထီးကျန်သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်နေပြီမဟုတ် ပါလား။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသွားရန် ဟန်ပြင်နေသော ဖန်ချီ လင်းမှာ ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

တစ္ဆေကန်ဝိုင်းခေါင်းဆောင် သေမင်းသုံးဖော်အား လှမ်း ဩည့်လိုက်မိသည်။

မြေပေါ်တွင် အလောင်းနှစ်လောင်းသာ ရှိတော့သည်။ ဓားနက်ယွန်ကျန်းနှင့် မဟာရာလက်ရန်ကျားဂူတို့ဖြစ်သည်။

ဘီလူးမည်းရှကွေကား ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ဆုံးနေ၏။ “သည်လူ တော်တော်အသက်ဖြင်းပါလား”

ဖန်ချီလင်း ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဘီလူးမည်းရှကွေမှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်

လေသည်။ ရှကွေသည် ဒဏ်ရာများရရှိခဲ့သော်လည်း အဆိပ်မိခဲ့ဟန် မတူပါ။

အဆိပ်မိကာ သေချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့ပြီး အလစ်တွင် ထွက် ခြင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

“သူ့လွတ်မြောက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သိုင်းလောကကို

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ၊ တွေ့အောင်ရှာပြီး သုတ်သင်ဖော်
ရလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချကာ ဖန်ချိုလင်းလည်း တောင်ကုန်းလေး
ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများက သိုင်းလောကသို့ ဦးတည်နေ၏။

သူရဲကောင်း၏စရိုး မဆုံးသေးပါ။

လွတ်မြောက်သွားသော ဘီလူးမည်းရှုကွေ့အား လိုက်လံ
ရှာဖွေဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

အပြောင်းအလဲ

ဖူးရင်မြို့...

ဖူးရင်မြို့သည် မြောက်ပိုင်းလွင်ပြင်ဒေသ၏ ကျော်ကြား

သာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကုန်သွယ်ရေး အချက်အချာကျ၍ စည်ကားသိုက်မြိုက်

သာမြို့လည်း ဖြစ်သည်။

အေးချမ်းသာယာသော ဖူးရင်မြို့သည် အပြောင်းအလဲ

တစ်ခုကြောင့် အေးချမ်းမှု မဲ့လာရသည်။

ဒုစရိုက်မှု၊ မကောင်းမှုများ တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ကျယ်

ပြန့် ဖြစ်လာကာ မြို့၏လုံခြုံရေးအား ထိပါးလာခဲ့ရသည်။

ဤသည်မှာ မြို့အုပ်ချုပ်ရေးမှူး 'လောင်ဖူးကျက်' ၏

သာကြောင့်ဟု တစ်မြို့လုံးက လက်ခံယုံကြည်ထားကြတော့သည်။

* * *

❖ တုန်းကြွယ်

မြို့အုပ်ချုပ်ရေးမှူး 'လောင်ဖူးကျက်'...
 လောင်ဖူးကျက်သည် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော
 ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသလို စာပေပညာ
 မက သိုင်းပညာပါ ထူးချွန်ထက်မြက်သည်။
 ဖူးရင်မြို့စားကိုယ်တိုင် အားကိုးယုံကြည်ကာ လေး
 သော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။
 လောင်ဖူးကျက်၏ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်မှု၊ ပညာရည်ပြည့်
 တို့ကြောင့် ဖူးရင်မြို့သည် ဒုစရိုက်မူ ကင်းဝေးကာ အေးချမ်းသာ
 ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 သို့သော်...
 လောင်ဖူးကျက် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။
 နှလုံးရပ်၍ သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သမားတော်
 ပြောကြားခဲ့သည်။
 လောင်ဖူးကျက်အား သင်္ဂြိုဟ်ပြီး တစ်လမျှ ကြာသော
 ဝယ် မြို့စားကြီးသည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာအား ချူးမိသားစု
 ကြီး ချူးတာဖုံးနှင့် အာဏာသားခေါင်းဆောင် ဝမ်းထိန်တို့
 ထားခဲ့သည်။
 တစ်နှစ်တိတိ လေ့လာစောင့်ကြပ်ပြီးမှ မြို့သူမြို့သား
 အားပေးထောက်ခံသူအား အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာအား လွှဲပြောင်း
 မည် ဖြစ်သည်။

❖ အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာ လစ်လပ်နေ၍ လုံခြုံရေးများ လျော့
 လျော့ရဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။
 ထို့နောက်ပိုင်းဝယ် ဒုစရိုက်မူများ တစ်စထက်တစ်စ ပေါ်
 ဆက်လာခဲ့ရသည်။
 ဒုစရိုက်မူများအား ထိရောက်စွာ မနှိမ်နင်းနိုင်၍ မကောင်း
 များသည် မြို့အတွင်းတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။
 နောက်ပိုင်း ဒုစရိုက်မူများ ကြီးထွားလာပြီး မြို့၏လုံခြုံရေး
 နှိပ်လာခဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

ဖူးရင်မြို့ စား...
 ဖူးရင်မြို့ စား၏မျက်နှာ သုန်မှုန်နေသည်။
 ယခုတလော ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်နေသော လူယက်မူများ
 ကြောင့် စိတ်ထဲဝယ် မကြည်မသာ ဖြစ်နေရပေသည်။
 လောင်ဖူးကျက် သေဆုံးသွားပြီးမှ မြို့၏အေးချမ်းမှု
 သွက်ဆုံးခဲ့ရ၍ အကြီးအကျယ် အရှက်ရစေခဲ့၏။
 သူ၏လက်အောက်ရှိ မင်းမှုထမ်းများသည် အားကိုးအား
 ဘားပြု၍ မရဟုလည်း တွေးမိလာသည်။
 လူဆိုးထိန်းအာဏာသားခေါင်းဆောင် ဝမ်းထိန်နှင့် မြို့
 ကျက်သရေဆောင် တော်ဝင်မိသားစုဟု လူအများ လက်ခံထား

❖ ဘုန်းကြွယ်

သော ချမ်းမိသားစုမှ ချမ်းတာဖုံးတို့၏ အရည်အချင်းကိုလည်း သယ ဖြစ်လာမိသည်။

ပထမအကြိမ်အဖြစ် သတ်ပေးရန် သူက ဆုံးဖြတ်လိုက် တော့သည်။

* * *

အာဏာသားခေါင်းဆောင် ဝမ်းထိန်၏မျက်နှာ ဇီးရွတ် သာ ရှိနေ၏။

သူက ကြိုးစား၍ ဒုစရိုက်မှုများအား တားဆီးခဲ့ သလည်း အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်နေ သည်။

ယခုလည်း မြို့စားကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်မှာ ပူကြိမ်းမောင်းဖို့ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု သူက တွက်ဆထားမိပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သူ့နှုတ် ချက်နှာထားဖြင့် ရှိနေသော ဖူးရင်မြို့စားအား တွေ့လိုက် သည်။

ဝမ်းထိန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ရင်း...

“မြို့စားကြီး၊ ကျွန်တော်ရောက်လာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက...

❖ အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း)

“ထိုင်ပါဦး”

ထိုင်ခုံအား ညွှန်ဖြုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူ၏လေသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်ဟု ထင်ရ ပေသည်။

ဝမ်းထိန်က မြို့စားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင် ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လာသည်။

စူးရဲသော အကြည့်ဒဏ်ကြောင့် ဝမ်းထိန်မှာ မနေတတ်ဘဲ ခြစ်သွားရသည်။

မြို့စားကြီးက သူ့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ ပြီးမှ...

“ဝမ်းထိန်၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ လှုပ်ရှားသောင်းကျန်းနေ တာကို မင်း ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတာပဲလား”

ဟု မေးလာသည်။

ဝမ်းထိန်က စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းထားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရှာဖွေစုံစမ်းနေပါတယ်။ ခက်တာက လူဆိုးတွေဟာ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ မြို့စားကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလာ၏။

သူက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ...

“ဘာလဲ လူဆိုးစားပြတွေဟာ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ပြီးတာနဲ့ ခြေရာခံမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ မင်းက ခင်မြင်ပေးဦး

မလို့လား”

ဟု မေးလာ၏။

ဝမ်းထိန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အမှန်တကယ်တွင်လည်း လူဆိုးမားပြုများသည် ဒုစရိုက် ကျူးလွန်ပြီးသည်နှင့် ခြေရာခံ၍ မရအောင်ပင် ပျောက်ချင်းပင် ပျောက်သွားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အခု အနီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

မြို့စားကြီး၏စကားသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီကိစ္စ မင်းမှာ တာဝန်အပြည့် ရှိတယ်၊ မင်းက မတားနိုင်ဘူးဆိုရင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်သွားရမှာပဲ။ ဒီပြဿနာ တောင် ကိုင်တွယ်မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုရင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တာဝန် တော့မှ ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းထိန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်သွား၏။

သူက ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“ကျွန်တော်ရအောင် ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းပါမယ်၊ အခု အစီအစဉ်အချို့ ပြုလုပ်နေပါပြီ၊ မကြာခင် ဒုစရိုက်သမားတွေ ဖော်ထုတ်အရေးယူနိုင်တော့မှာပါ”

ဟု ပြောကြားလာသည်။

မြို့စားကြီးက သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်လာ

ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

“ဝမ်းထိန်၊ မင်း ငါ့လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းခဲ့တာ ကြာပြီ ဝမ်းထိန်မှာ အရည်အချင်း ရှိပါလျက်နဲ့ ထုတ်ဖော်အသုံးမချတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဓိကကတော့ မင်းရဲ့စိတ်မြန်မှုပဲ၊ မင်းဟာ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလို့လဲ မကြာခင် အမှားကျူးလွန်မိတာပဲ၊ ဒါကို ပြုပြင်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ အောင်မြင်မှု ရလာမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းထိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုပြင်ပျံ့မယ် ခင်ဗျာ”

မြို့စားကြီးက...

“အခု မင်းကို ရာဇဝတ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းနိုင်အောင် ခေါ်ယူသတိပေးတာပဲ၊ မင်းဘက်က ကြိုးစားပြမှု မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ ယုံကြည်လေးစားမှုကို ရရှိမှာပဲ၊ ဒါဟာကို ဆိုလိုချင်သလဲဆိုတာ မင်းရိပ်စားမိလောက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်စာ ချူးတာဖုံးနဲ့ သွားတွေ့တယ်၊ သူကတော့ ငွေကြေးချမ်းသာသူပီပီ သိုင်းသမားအချို့ ငှားရမ်းပြီး ဒုစရိုက်မှုတွေ ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေတယ်၊ ဒုစရိုက်သမားတွေကို ရှင်းလင်းချေမှုန်းနိုင်အောင်လဲ အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲနေတာ သိခဲ့ရတယ်၊ မင်းတို့ သာ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားကြရင် ဒုစရိုက်သမားတွေ ခြေချစရာ နေရာတောင် မရှိဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းထိန်က...

“ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

မြို့စားကြီးက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဘယ်လောက် စွမ်းဆောင်ရည် ရှိသလဲတာ ငါစောင့်ကြည့်မယ်”

“စိတ်ချပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းလုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ပေတော့”

ဝမ်းထိန်က ထရပ်ရင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မြို့စားကြီးမှာ သူ၏နောက်ကျောအား စိုက်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

နှာတစ်ဖျားအသာ

ည...

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

လစိုက်ည ဖြစ်၍ ဝန်းကျင်အနှံ့ မှောင်မိုက်နေ၏။

ဖူးရင်မြို့ လမ်းမများပေါ်ဝယ် အာဏာသားများ ကင်း

ညှိနေကြသည်။

သူတို့သည် ဝမ်းထိန်၏တင်းကြပ်သော အမိန့်ကြောင့် မပျော်

ကြပါချေ။

သတိကြီးစွာထားကာ နိုးနိုးကြားကြား ရှိနေကြသည်။

စန်းကျုံးလမ်းတိုအတွင်းသို့ အာဏာသားသုံးဦး မီးအိမ်များ

ဆောင်ကာ ဝင်ရောက်လာ၏။

စန်းကျုံးလမ်းတို့အတွင်းဝယ် ငွေကြေးချမ်းသာသော အိမ်အချို့ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အာဏာသားလေးယောက် ဝင်ရောက်လာရာ ခြံဝင်းတစ်ထောင့်ချိုးမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အာဏာသားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘယ်သူလဲ ရပ်စမ်း”

အော်ငေါက်ကာ လက်နက်များ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

လှမ်းထွက်လာသူနှစ်ယောက်က...

“ငါတို့ပါကွ၊ ဒီဘက်မှာ မသင်္ကာတာ တွေ့လို့ လာကြတာ”

တာ”

ပြိုင်တူ ပြောလာသည်။

ထိုအခါမှ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အာဏာသားများ ကြောင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

မီးအိမ်ကိုင်ထားသော အာဏာသားလေးယောက်က လက်နက်များ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

တစ်ဖန်...

ထွက်လာသူနှစ်ယောက်အား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုမသင်္ကာစရာ တွေ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ကြသည်။

ထွက်လာသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“လူအချို့ လှုပ်ရှားနေကြတယ်”

“ဟင်”

မီးအိမ်ကိုင်ဆောင်သူ အာဏာသားလေးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ထွက်လာသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်၏လက်ထဲမှ သတ္တာငယ်တစ်လုံး ပိုက်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်းတို့ လက်ထဲက သေတ္တာက ဘာလဲ”

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ ဓားပြတွေ လုယက်လာတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ”

မီးအိမ်ကိုင်ထားသူလေးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်ဖန်...

မီးအိမ်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ...

ထွက်လာသူနှစ်ယောက်မှာ အာဏာသားဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း အာဏာသားများ မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိရှိလိုက်ရသည်။

အာဏာသားများ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“မင်း..မင်းတို့..”

သူတို့က စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ ထွက်

ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောင်တိမ်းခုခံရန် ပြင်ဆင်ကြစဉ် ခဏလေးမှာပင် နာကျင်သော ဝေဒနာကိုယ်စီ ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက်...

အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် သေတ္တာပိုက်ထားသူက အဖော်အား ကြည့်ကာ...

“မုတ်ဆိတ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အဖော်မုတ်ဆိတ်ဆိုသူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း...

“ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သေတ္တာကိုင်ထားသူက...

“အစ်ကိုကြီးက အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားရမယ်လို့ မှာထားတာ မေ့နေပြီလား၊ မင်း အခု လုပ်ပုံနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာတော့မှာပဲ မုတ်ဆိတ်က...

“အိုကွာ၊ မတတ်သာလို့ ရင်ဆိုင်ရင်း ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆင်ခြင်ပေးကြတာပေါ့”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်၏။

သေတ္တာကိုင်ထားသူ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“မင်းကတော့ကွာ”

မုတ်ဆိတ်က...

“ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြရအောင်”

ပြောရင်း လှမ်းထွက်သွားသည်။

သေတ္တာကိုင်ထားသူက သေဆုံးနေသော အာဏာသား

အားအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

မုတ်ဆိတ်နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

မုတ်ဆိတ်နှင့် သေတ္တာကိုင်ထားသူသည် မြို့တောင်ဘက် ဦးတည်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အဆောက်အအုံတစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်နီသွားသည်။

မုတ်ဆိတ်က ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“အစ်ကိုကြီး မတွေ့ပါလား အားယုံ”

ဟု ပြောလာသည်။

သေတ္တာကိုင်ထားသူ အားယုံဆိုသူက...

“သူ မရောက်သေးလို့ နေမှာပေါ့ကွာ၊ ခဏ စောင့်ကြတာ

နှစ်ယောက်သား အမိုးစွန်းအောက်၌ ထိုင်တာ စောင့်နေ

လိုက်ကြ၏။

မကြာမီ...

“ဒီဘက် ပြေးသွားတယ်”

“ထွက်ပေါက်တွေ ဝိတ်ထား”

“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

ဆူဆူညီညီ အသံများ လေးဘက်လေးတန်မှ ဖုံးလွှမ်း

သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မုတ်ဆိတ်နှင့် အားယုံ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဖတ်”

အမိုးပေါ်မှ မြည်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ကြီးတစ်ချောင်း ကူး

သည်။

ရှုတ်တရက်မို့ မုတ်ဆိတ်တို့ ထိတ်လန့်ကာ အမှောင်

ခုန်ထွက်လိုက်ကြသည်။

တစ်ဖန်...

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်အဝတ်အ

များ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပဝါတစ်ထည် စည်းနေဝင်ထားသူတစ်ဦး

တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

မုတ်ဆိတ်နှင့် အားယုံ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟိုမှာဟေ့”

အသံနှင့်အတူ မီးအိမ်ကိုင်ဆောင်ထားသော အာဏာသား

များ ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ”

မုတ်ဆိတ်နှင့် အားယုံ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြ

သည်။

အခြားတစ်ဘက်မှလည်း ချူးမိသားစုခြံဝင်းမှ သိုင်းသမား

များ ပြေးလွှားလာနေကြ၏။

မုတ်ဆိတ်တို့အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိသလောက် ဖြစ်သွား

သည်။

ထိုအချိန်...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာငိုင်နေကြတာလဲ သေချင်ကြလို့

သား”

အမိုးပေါ်မှ အစ်ကိုကြီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါမှ မုတ်ဆိတ်တို့ သတိဝင်လာကြသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

မုတ်ဆိတ်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးက...

“သေတ္တာအရင်တင်လိုက်၊ ဒါမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်

အနိုင်မှာ”

ဟု ပြောလာသည်။

အားယုံက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေပါ။

သေတ္တာငယ်အား ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးက ချက်ချင်းပင် သေတ္တာအား ဆွဲတင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အာဏာသားများနှင့် ချူးမိသားစု ခြံဝင်း

သိုင်းသမားများ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

အစ်ကိုကြီးသည် အခြေအနေမဟန်မှန်း ချက်ချင်းပင်

စားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

လက်ထဲ ရတနာသေတ္တာ ရလာသည်နှင့် ကြိုးကို အောက်

သို့ ပြန်မချတော့ပေ။

ထိုစဉ်...

အောက်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြားလိုက်ရသည်။

အစ်ကိုကြီးက ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်မှတစ်ဆင့် လျင်မြန်

ပြေးလွှားခဲ့လေသည်။

အစ်ကိုကြီး၏ ကိုယ်ဖော့ပညာ မဆိုးပါချေ။

မကြာမီ...

သူသည် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်မှတစ်ဆင့် ပြေးလွှားလာ

ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အစ်ကိုကြီးမှာ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူ ရှိမရှိ တစ်ချက်

ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူမျှ ရှိမနေကြောင်း သိရမှ စိတ်ချလက်ချဖြင့် လူရှင်း

လာ လမ်းကြားအတွင်း ခုန်ချလိုက်သည်။

သူက မြေပေါ် ခြေချလိုက်သည်နှင့် အေးစိမ့်သော ခံစားမှု

ရရှိပုံကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အစ်ကိုကြီး ရင်ထိတ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ...

အမှောင်ရိပ်တစ်ခုထဲ၌ လူတစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက်

ဘဲနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အမှောင်ထဲ၌ စိန်ပွင့်များ

ကဲ့သို့ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပ၍ နေ၏။

အစ်ကိုကြီးက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့”

သူ၏ရယ်မောသံသည် ငှက်ဆိုးထိုးသံအလား နားဝင်နိုင်ပေသည်။

“ကျုပ်က မင်းရဲ့သေမင်းပါ”

“ဘာဗျ”

အစ်ကိုကြီး ဒေါပွသွားသည်။

မီးမှ ဓားကိုထုတ်လိုက်၏။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှလူက လှမ်းထွက်လာသည်။

ဝိုးတဝါး မီးရောင်ဖြင့် သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်အား တွေ့လိုသည်။

သည်။

အစ်ကိုကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဟာ..”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်၏။

အမှောင်ထဲမှ လူသည် ရုတ်ခြည်းခုန်ထွက်ကာ တိုက်လာသည်။

လာပြီ ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီး ကပျာကယာ ခုခံကာကွယ်လိုက်ရသည်။

အမှောင်ထဲမှလူက အလွတ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လာ၏။

အမှောင်ထဲမှ လူ၏ သိုင်းပညာသည် အစ်ကိုကြီးထက်

စွာ သာလွန်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အစ်ကိုကြီးမှာ ရေရှည်မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါချေ။

အမှောင်ထဲမှ လူ၏ဓားချက်သည် သူ၏ရင်ဘတ်အား

ခွန်ဖြတ် ဆွဲချသွားလေသည်။

“အား”

အစ်ကိုကြီး နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားသည်။

သို့တိုင်...

သေတ္တာငယ်အား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဝိုက်ထားဆဲပင်။

အမှောင်ထဲမှ လူက...

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဝါးကိ”

အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

လည်မျိုအား ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ယင်းနောက် သေတ္တာငယ်အား ဆွဲယူကာ တစ်လှမ်းချင်း

သွက်ခွာသွားလေသည်။

လမ်းကြားထဲဝယ် အစ်ကိုကြီး၏ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော

အလောင်းမှာ စန့်စန့်ကြီး လဲကျလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အမှောင်ထဲမှလူ ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီမှာပင် လမ်း

ကြား အတွင်းသို့ အာဇာနည်များ စုရုံးရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေတော့

သည်။

* * *

ဝမ်းထိန်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သေဆုံးနေသော အစ်ကိုကြီးသည် မြို့အနောက်ဘက် အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဝါးကျီ ဖြစ်နေပေသည်။

ဝါးကျီသည် လူယက်မှု ကျူးလွန်သူဟု မည်သူကမျှ ထင်ထားမည် မဟုတ်ချေ။

မှတ်ဆိတ်နှင့် အားယုံတို့သည် နာမည်ပျက်ရှိသော လူနိုင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိသော မှတ်ဆိတ်နှင့် အားယုံတို့အား အပြစ်ပေး အရေးယူနိုင်ရန် မြို့စားကြီးထံ ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသော အာဇာနည်သားလေးယောက်အတွက် လည်း သဂြိုဟ်ရန်နှင့် ထောက်ပံ့ငွေများအား သက်ဆိုင်သူများထံ ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းထိန် ယခု လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်မှာ ဝါးကျီအား လုပ်ကြံ၍ ကြားဖြတ်လုယူသွားသော ရတနာများ ရှာဖွေစုံစမ်းပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။

လူဆိုးများသည် မြို့ထဲ၌ ခိုအောင်းတတ်ကြောင်းနှင့် မြို့လူထုအတွင်း မကောင်းမှုများ တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားတတ်ကြောင်း ဝါးကျီ၏အဖြစ်က သက်သေခံနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏လူများအား ရုပ်ဖျက်စေကာ နေရာအနှံ့စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ခြေရာခံ

မြို့အဝင်ဘုံကျောင်း...

လူစည်ကားသော ဘုံကျောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ဝယ် သူဖုန်းစားနှစ်ဦးရှိနေ၏။

ထိုလူနှစ်ဦး၏မျက်လုံးများသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား ကျိုးစွဲတောင်းမှောက် အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

ငွေကြေးတောင်းရမ်းရန်ထက် ရန်သူအား ရှာဖွေနေသည်ဆိုကာ ပိုမှန်ပေမည်။

မှန်ပေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား သူဖုန်းစားအစစ်များ မဟုတ်ကြပါ။

ရုပ်ဖျက်လှုပ်ရှားကာ ရန်သူ အခြေအနေအား စောင့်ကြည့်နေကြသော ဝမ်းထိန်၏အထူးအဖွဲ့ဝင်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါနုစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေသူနှစ်ဦးမှာ အထူးအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်သော ကျင်းဟန်နှင့် ယုချန်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

အခြားအဖွဲ့ဝင်များသည်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ လှုပ်ရှားစောင့်ကြပ်နေကြပေသည်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် လူဆိုးများ ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် နေရာခံမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

လေးရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျင်းဟန်၏စိတ်မရည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သည်။

“လူဆိုးတွေ ငြိမ်ချက်သားကေဝင်းနေပါလား၊ ငါတော့ အလို လှုပ်ရှားရတာကို စိတ်ပျက်လာပြီ”

ယုချန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဆရာဝမ်းထိန်ဆီက ဘာအမိန့်မှ မရသေးဘူး၊ ငါတို့ အတိုင်း စောင့်ကြည့်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ကျင်းဟန် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ယုချန်းက ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်သည် တုံ့ကျောင်းထဲမှ လှမ်းထွက်လာသည်။

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ရေကြည့်ကာ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့၏ပုံဟန်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ နိုင်လှသောကြောင့် ယုချန်း မျက်မှောင်ကွပ်သွားသည်။

သူက ကျင်းဟန်တက်လှည့်ကာ...

“ကျင်းဟန်၊ မင်းတွေ့လိုက်လား၊ စောစောက လူသုံးယောက်ကို”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ခေါင်းထောင်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ နောက်ကျောကို တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ယင်း...

“မျက်နှာစိမ်းတွေပဲ”

ပြောရင်း ထရပ်လိုက်၏။

ယုချန်းက ထရပ်ရင်း...

“မင်း တာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဟန်က...

“ဆရာဝမ်းထိန်က မျက်နှာစိမ်းတွေကို အလွတ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်ရမယ်လို့ မှာထားတာ၊ မင်းမေ့နေပြီလား”

ယုချန်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ မမေ့ပါဘူး”

ကျင်းဟန်က...

“ဒါဖြင့် လိုက်ကြည့်တာ မမှားဘူး”

ယုချန်းက...

“အခြားအဖွဲ့ဝင်တွေကို အကြောင်းကြားလိုက်မလား”

ကျင်းဟန် တွေဝေသွားသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းကာ...

“အခြေအနေက ဘာမှန်း သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထူးခြားမှုရှိမှ အကြောင်းကြားတာပေါ့”

“ဒါလဲ ကောင်းတာပဲ”

ယုချန်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား ခပ်ခွာခွာဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ နှောင့်မှ ခြေရာခံလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

* * *

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် မြို့ပြင်အတိုင်း ထွက်ခွာနေပြီး လမ်းချိုးတစ်ခုအတွင်း ချိုးကျွေ့သွားကြလေသည်။ ကျင်းဟန်တို့က ခပ်ခွာခွာ လိုက်လာ၏။

ယုချန်းက...

“ကျင်းဟန်၊ သူတို့လှုပ်ရှားမှုက မသင်္ကာစရာကောင်းနေ

ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့က အဖွဲ့အစည်း ရှိနိုင်တယ်၊ အခန့်မသင့်ရင် သူတို့ စခန်းတောင် တွေ့နိုင်တယ်”

ယုချန်းက...

“လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ကျင်းဟန် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဘာလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယုချန်းက...

“သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလာသည်။ ကျင်းဟန်က...

“ငါသိပါတယ်ကွာ၊ သူတို့ လှုပ်ရှားမှု သိရအောင်ပဲ ကြိုးစားပါ”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားကြသည်။ အတော်ဝေးဝေး လျှောက်သွားပြီးမှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်

ထားသူများ ချိုးကျွေ့သွားသည့် လမ်းအတိုင်း ချိုးကျွေ့ဝင်ရောက် သွားကြတော့သည်။

* * *

လမ်းဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လမ်းအရှေ့ဘက်တည့်တည့်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်ရောက်နေသည့် တောအုပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရအောင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအများကား တစ်ယောက်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

ကျင်းဟန် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယုချန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တို့က ခြေရာခံလိုက်မယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့က လက်ခံလားကွ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်းဟန် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

အရှေ့ဘက်တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြခြင်းလော၊ တည်းမဟုတ် အခြားဖြတ်လမ်းများမှ ထွက်ခွာသွားကြခြင်းလော။

မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်ကို စဉ်းစားချေ။ ထိုစဉ်ယုချန်း စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟိုမှာ ထင်းခွေတဲ့လူတစ်ယောက် နားနေတယ်၊ အဲဒီ

ဆီမှာ စုံစမ်းကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ကျင်းဟန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

ယုချန်းက လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိ သစ်ပင်အောက်ဝယ်

ဆိုင်နားနေသော ထင်းခွေသမားအား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူသိနိုင်တယ်”

ချက်ချင်းပင် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။

ထင်းခွေသမားထံ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်ကြ၏။

ထင်းခွေသမားသည် မြက်ခမောက်ဖြင့် ယပ်ခပ်ရင်း သူတို့

သား ကြည့်နေ၏။

ကျင်းဟန်က သူ၏အနီးသို့ ရောက်သွားလျှင်...

“ဗျို၊ မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား ဒီမှာထိုင်နားနေတာ ကြာပြီ

သား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထင်းခွေသမားက သူတို့အား အကဲခတ်သလိုဖြင့် ကြည့်လာ

သည်။

ပြီးမှ ဦးခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ကြာပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဟန်က...

“ဒီဘက်ကို အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက် တာ မတွေ့မိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူက ထိုသို့ မေးသည်ကို ယုချန်းက သဘောမကျဘဲ သွား၏။

သို့သော်...

ကျင်းဟန်က မေးလိုက်ပြီးဖြစ်၍ ဘာမှ မပြောဘဲ လိုက်လေသည်။

ထင်းခွေသမား ချက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ကျင်းဟန်အား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူတွေကို မေးတာလဲ”

ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဟန်က...

“အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ လူသုံးယောက်တိတိ ဒီဘက် လာကြတယ်”

“ကျုပ် မတွေ့မိပါလား”

ကျင်းဟန် မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

ထင်းခွေသမား လိမ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်

လိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအကြောင်း မေးလိုက်

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

သံ ထင်းခွေသမား လွန်စွာမှ အံ့အားသင့်သွားပုံ တွေ့ရှိခဲ့ရသည် ဆိုက်ပါလား။

“သူတို့ ဝင်လာတာ မကြာသေးပါဘူးဗျာ”

ကျင်းဟန်က မချင့်မရဲဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်၏။

ထင်းခွေသမား ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်လဲ တစ်ယောက်မှ မတွေ့မိပါလား”

ဟု ဘူးခံနေလေသည်။

ကျင်းဟန် ခံပြင်းသွားသည်။

“သူတို့က..”

“ကဲပါကွာ၊ တို့သွားကြရအောင်”

ယုချန်းက ကျင်းဟန်၏စကား မဆုံးမီ ကြားဖြတ်ပြောပြီး ဆွဲဆွဲကာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဟန် ရုန်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော်...

ယုချန်းက သူ၏လက်မောင်းကို အားစိုက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ခြင်း နှင့် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ယုချန်းနှင့်အတူ အပြင်ဘက် သွားထွက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ထင်းရွေးသမားမှာ အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်
လေသည်။

ဆိုင်ကလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင်...

“သူက တမင်သက်သက် လိမ်ပြောနေတာကွ”

ကျင်းဟန် မကျေမနပ် ပြောလိုက်လေသည်။

ယုချန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လိမ်ပြောနေမှန်း သိလျက်နဲ့ မင်းက ဘာကြောင့်

ထပ်ပြီး မေးနေတာလဲကွ”

“ဟေ”

ကျင်းဟန် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ယုချန်းကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ယုချန်းက...

“သူက လိမ်ပြောနေမှတော့ မင်းသိချင်တာ ဘယ်လို

သိနိုင်တော့မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဟန် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“သူက ဘာကြောင့် လိမ်ပြောတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယုချန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ...

“ဟိုလူတွေကို ကြောက်လို့ နေမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ယုချန်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ လူဆိုးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျင်းဟန်က...

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ဟာ ထောင်ချောက်ရှိတဲ့ဘက်ကို ရှောင်

ပြီးလာသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အခုလို ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ငါလဲ ဘယ်မျှော်လင့်ပါ့မလဲ”

“ငါတို့တွေ ဆရာဝမ်းထိန်ကို ပြန်ပြီး အကြောင်းကြားရင်

ဘာင်းမယ် ထင်တယ်”

ယုချန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါအသင့်တော်ဆုံးပဲ”

နှစ်ယောက်သား နောက်ပြန်လှည့်ကြရန် ပြင်လိုက်စဉ်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ရုတ်တရက်...

ကျယ်လောင်သော ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ

ပြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဟန်နှင့် ယုချန်းတို့ ရင်ထိတ်သွားကြ၏။

ခြေလှမ်းတို့ခနဲရပ်ကာ ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆိုသို့

ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

ကျင်းဟန် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်မှာ သူတို့ နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါ။

ယုချန်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“တို့တော့ ဒုက္ခပဲ ရှောင်တိမ်းသွားရင် ကောင်းမယ် တယ်”

နှုတ်မှ ပြောလိုက်သော်လည်း လူကမူ တုတ်တုတ်မျှ ချေ။

အံ့ဩထိတ်လန့်သော အကြည့်ဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ် ဆင်ထားသူများအား လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်မှာ ခပ်သွက် သွက် လှမ်းလာရင်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယုချန်း မသိမသာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟန်ကား လူ့န္တရုတ်ပျက်နေ၏။

ယုချန်းက...

“သတိထား အချိန်မကျသေးဘူး”

ဟု တီးတိုးသတိပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟန် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်မိ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများမှာ သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဟန်နှင့် ယုချန်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

“လက်စသတ်တော့ ဘုံကျောင်းရှေ့ သစ်ပင်အောက်

ဘောင်းရမ်းနေတဲ့ ဗေဒါတွေကို ပြောစမ်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ် ခု သွားကြမလို့လဲ”

ဟု ခပ်ထန်ထန်မေးလာသည်။

ကျင်းဟန်က ပြန်ဖြေရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ယုချန်းက ကြား မိလိမ္မာဖြင့်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ တောအုပ်ထဲကို သွားမလို့ပါ”

“ဘာ”

“ဟို...ဟို... ကျုပ်...ကျုပ်တို့...”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထဲမှ အမာရွတ်တစ်ခုရှိသူထံ စကားသံ ဟိန်းထွက်လာခြင်းကြောင့် ယုချန်းမှာ စကား အထစ်

သစ်အငွေ့ငွေ့ ဖြစ်သွားရလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်လာကြ တာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

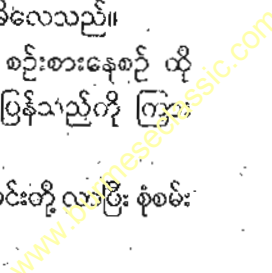
ယုချန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ပြဿနာတော့ ပေါ်ပြီဟု တွေးလိုက်မိလေသည်။

မည်သို့ အဖြေပေးရမည် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေစဉ် ထို အမာရွတ်နှင့်လူထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကို ကြား

မိလိမ္မာရလေသည်။

“ထင်းရွှေသမားက ငါတို့ရှေ့ပြေးလှပဲ၊ မင်းတို့ လာပြီး စုံစမ်း

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ မင်းတို့ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”
ယခုတစ်ကြိမ်...

ကျင်းဟန်လည်း မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။
ထင်းရွေသမားသည် ရန်သူဘက်တော်သားတစ်ယောက်

ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အမာရွတ်နှင့်လူက...

“ဟေ့ မေးနေတာ ဖြေလေကွာ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ကျင်းဟန်လည်း ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားခဲ့

ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နောက် လိုက်လာတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြားလျှင် ယုချန်းမှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်

လေသည်။

ကျင်းဟန်က အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီ

ပါလား။

အမှန်တော့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါဟု

နေလျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ယုံကြည်မည် မဟုတ်

ထို့ကြောင့်...

လှည့်စားရန် ရည်ရွယ်ကာ တမင် ဟုတ်မှန်သည်ဟု

လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၃၉

အမာရွတ်နှင့်လူ မျက်မှောင်ကွပ်သွား၏။

အဖော်နှစ်ယောက်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ
သည်။

မျက်နှာပေါ်ဝယ် ရန်လိုဟန်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေ
သည်။

အမာရွတ်နှင့်လူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်လာ၏။

ကျင်းဟန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါတို့နောက်ကို ဘာကြောင့် လိုက်လာရတယ်ဆိုတာ ပြော

လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟန် မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ကျုပ်တို့က မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊

ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆီက တောင်းရမ်းဖို့ လိုက်လာမိတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ သဘောကျစွာ ရယ်မော
တတ်သည်။

သူတို့၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ

သည်။

ကျင်းဟန်က ထိုလူအား ခပ်တည်တည်ကြည့်နေ၏။

ယခုမှ...

ကျင်းဟန်၏ပရိယာယ်ကို ယုချန်း နားလည်သဘောပေး
သွားပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။
ကျင်းဟန်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ငါတို့က ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမယ်လို့ ထင်နေသလား”
ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းပါးပါးလောက် ထည့်လှူနေ

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အမာရွတ်နှင့်လူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“မင်းတို့ကြောင့် ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်သွားရသ

တာ သိအောင် ဆုံးမပေးမယ်”

ကျင်းဟန်က...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မကြိုက်ရင် ထွက်သွားပါမယ်”

ကဗျာကာ ပြောလိုက်သည်။

အမာရွတ်နှင့်လူက...

“ငါတို့ကို အလုပ်ရှုပ် နှောင့်နှေးအောင် လုပ်ပြီးမှ

လွယ်နဲ့ ထွက်သွားလို့ရမလား”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ခြေဆန့်ထုတ်ကာ ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်ပါသော်လည်း

ရှောင်မလွတ်ဘဲ အကန်ခံလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော မြည်သံနှင့်အတူ အနောက်ဘက်သို့
လွင့်စဉ်သွားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ယုချန်း ကပျံကယာ ဟန့်တားလိုက်၏။

အမာရွတ်နှင့်လူက အရေးမစိုက်ဘဲ သူ့ကိုမပါ တန်ကျောက်
လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ယုချန်းပါ ခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် အနောက်
ဘက် လွင့်စဉ်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အမာရွတ်နှင့်လူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

အဖော်နှစ်ယောက်လည်း ခွက်ထိုးရွက်လှန် ရယ်မောလိုက်

ကြသည်။

ကျင်းဟန် ဒေါပြသွားသည်။

မြေပေါ်မှ လူးလိုမ့်ထကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ယုချန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကမန်းကကန်း ထလာပြီး ကျင်းဟန်အား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်
လေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

“ငါ့ကို လွှတ်”

ကျင်းဟန်က အတင်းရုန်းလေသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူ နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်။

ကျင်းဟန်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက အသားနာချင်နေတာကိုး”

ပြောပြောဆိုဆို ကျင်းဟန်ထံ လှမ်းလာသည်။

ယုချန်းက အခြေအနေ မဟန်မှန်း နားလည်သွားသည်။

သူက ကပျာကယာ ရှေ့သို့ ထွက်ကာ တောင်းပန်လိုက်
လေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ညီလေးက လူငယ်မို့ စိတ်လိုက်အောင်
ပါ ဖြစ်သွားမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျုပ်တောင်းပန်...”

“ဝုန်း”

စကားဆုံးအောင် မပြောရသေးမီ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသော အမာရွတ်နှင့်လူက ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။
ယုချန်းမှာ အနောက်ဘက် လှင့်စဉ်သွားရပြန်သည်။

ကျင်းဟန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ယုချန်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

“ယုချန်း”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း ပြေး၍ ပွေ့ထူလိုက်

၏။ ယုချန်းက ကျင်းဟန်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ခေါင်းမိုရင်း...

“သူတို့ကို ကြောက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တို့ ဒီက ထွက်သွား

တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အခုအချိန်မှာ အခြေအနေ ဘာမှန်းမသိရသေး

ဘူး။ သူတို့မှာ လူဆိုးတွေဆိုတာ သေချာတယ်၊ မပိုင်ဘဲဘာမှ

မလုပ်နဲ့၊ တော်ကြာ သူတို့ရဲ့ အဖော်တွေ ရောက်လာရင် မလွယ်

ဘူး။ သတင်းပြန်မပေးနိုင်တဲ့အပြင် ငါတို့တောင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်

တယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားမှ ယုချန်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ တမင်ဟန်

ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိုက်ရ၏။

“မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ယုချန်းက...

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ”

ကျင်းဟန်က အမာရွတ်နှင့်လူအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ

သည်။

အမာရွတ်နှင့်လူသည် သူတို့အား ကန်ကျောက်နှိပ်ဖက်ရ

သည်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဟန် ရှိလေသည်။

ယုချန်း ပြောသလို တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်မည်ဆိုလျှင်
ထိုလူက ဆက်၍ ဒုက္ခပေးမည် မဟုတ်ဘဲ ကြိမ်းမောင်းပြောဆို
လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ များပေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူအား တောင်းပန်ရမည့်စကား ပြောမထွက်နိုင်အောင်
ရှိနေ၏။

လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်အား တောင်းပန်ရမည်ကို
လေးနေခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ယုချန်းက...

“တောင်းပန်လိုက်လေကွာ”

ကျင်းဟန်မှာ ယုချန်းကိုတစ်လှည့် အမာရွတ်နှင့်လူကို
လှည့်ကြည့်ကာ မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲ
လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

အမာရွတ်နှင့်လူက...

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ မှတ်သွားပြီလား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျင်းဟန်အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ယုချန်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းဟန် မနေသာတော့ပါ။

ဤနေရာမှ လွတ်မြောက်အောင် တောင်းပန်မည်။

ပြီးလျှင် ဝမ်းထိန်အား သတင်းပေးကာ အမာရွတ်တို့လူစု

အား ကောင်းကောင်းဆုံးမပစ်ရန် တေးမှတ်ထားလိုက်၏။

သူက မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ တောင်းပန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ

သည်။

“ကျုပ်..”

သူက စကားမစရသေးမီ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျယ်လောင်သော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဟန် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ယုချန်းလည်း ကပျာကယာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

မီးခိုးရောင်လက်ရှည်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် လှမ်း

လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာထားသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ရှိကာ ရက်စက်

ခြမ်းကြုတ်သော ဟန်မူရာ ရှိလေသည်။

ထိုလူ ရောက်လာလျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံး

ယောက်စလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

သူတို့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြောက်ရွံ့ရုံရှိသေသော အရိပ်

အရောင်များ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

အမာရွတ်နှင့်လူကား အဆိုးဆုံးပင်။

သူ၏မျက်နှာထားသာမက အမူအရာပါ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ကြောင်ကို တွေ့လိုက်သော ကြွက်ပမာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ဦးညွတ်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်လာလို့ ဆိုးမင်းစစ်မေးနေတာပါ ဆရာရှောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယုချန်း၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

အမာရွတ်၏စကားကြားလျှင် အခြေအနေမှာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ယုချန်း နားလည်လိုက်၏။

“တို့ ဒီက ထိုးဖောက်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဟုလည်း ခပ်လောလောကလေး ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်...

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ပြေး၍ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း ကောင်းစွာ နားလည်ထားပေတော့သည်။

ကျင်းဟန်က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ(ငါ)ဆရာရှောင်ဆိုသူ၏ နှုတ်သော အကြည့်က သူတို့နှစ်ဦးထံသို့ ကျရောက်လာလေသည်။

ယုချန်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့အား အကန်ကြာအောင်ပင် အထိ

ခတ်ကြည့်ပြီးမှ...

“မင်းတို့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလာသည်။

သူ၏လေသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှပေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဆရာရှောင် မဲ့လိုက်၏။

“တယ်လဲ သတ္တိကောင်းကြပါလား၊ ဟေ့ မင်းက သူတို့ကို ခေါ်သွားပြီး ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်စမ်း၊ ဒီကနေ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ သူတို့ကို နောက်မှ ငါကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမယ်”

အမာရွတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာရှောင်”

အမာရွတ်က ကျင်းဟန်တို့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ယုချန်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

ယုချန်း သက်ပြင်းချကာ...

“အစကတည်းက ငါတို့က အချက်ပြုခဲ့ရမှာ အခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ခေါ်တဲ့နောက် လိုက်သွားဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဟန်က...

“ဖြစ်ပါ့မလား”

ယုချန်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“တို့ ဇစ်မြစ်ကို မသိမချင်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ သိသွားရင်တော့ အသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ကျင်းဟန်က...

“အခု တို့ထွက်ပြေးလို့ကော မဖြစ်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယုချန်းက...

“တို့ အမြန်ဆုံး သေသွားမှာပေါ့”

ကျင်းဟန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယုချန်းက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဆရာရှောင်ဆိုတဲ့လူဟာ သိုင်းပညာထက်မြက်သူ ဖြစ်နိုင် တယ်။ ငါတို့ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မသေချာဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဟန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

အမာရွတ်နှင့်လူထံမှ အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

ယုချန်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်...

ယုချန်းက အမာရွတ်နှင့်လူအား ဦးညွတ်ကာ...

“ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်တို့ သွားပါ အဖျား တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်၏။

အမာရွတ်က လက်မခံပါ။

ခေါင်းယမ်းကာ...

“စကားမရှည်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ကျုပ်တို့သွားပါရစေ”

ယုချန်းက မည်သို့ တောင်းပန်ပါသော်လည်း အကြောင်း တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဆရာရှောင်က သူတို့အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားရ အမိန့်

ထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

အမာရွတ်နှင့်လူက...

“ဘာမှ ပြောမနေကြနဲ့ ရှေ့က သွားစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ယုချန်းက ထပ်မံတောင်းပန်လိုက်၏။

“ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့က ဆရာလေးတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို လွှတ်ပေးပါဗျာ”
သူက မည်သို့ပင် တောင်းပန်ပါသော်လည်း အချည်
ဖြစ်သွားရသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူမှာ ဆရာရှောင်၏အမိန့်ကို မလွန်
ပါ။ သူက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကြည့်ကာ...
“သွားဆိုသွားစမ်း သေချင်ပြီ ထင်တယ်”
ငေါက်လိုက်၏။
တစ်ဆက်တည်း ရိုက်နှက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ယုချန်းက လက်ကာရင်း...
“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ကြောက်ပါပြီ၊ သွားဆိုသွား

ဗျာ”

ကြောက်လန့်နေသူပမာ ဟန်ပါပါဖြင့် ပြောကာ ရှေ့
သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။
ကျင်းဟန်ကိုလည်း မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။
ကျင်းဟန် မတတ်သံတော့ပါ။
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စိတ်လျှော့လိုက်ရ၏။
ထို့နောက် ယုချန်း နောက်မှ လိုက်သွားရသည်။
အမာရွတ်နှင့်လူပင် ဦး ဆောင်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်
အရှေ့ဘက် တောအုပ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

* * *

မတူညီသောအန္တရာယ်

သစ်တောအုပ်...
သစ်တောအုပ်အတွင်းဝယ် အဆောက်အဦးပျက်တစ်ခု ရှိ
နပါသည်။
ထိုအဆောက်အအုံပျက်အား ဝမ်းထိန်က သုံးကြိမ်ခန့် လာ
ဇာက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။
သို့သော်...
မည်သည့် ထူးခြားချက်မျိုးမှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။
ယခုမှ...
အဆောက်အအုံပျက်ရှေ့ဝယ် မြင်းဆယ်ကောင်ခန့် ရှိနေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ လျှို့ဝှက်စခန်းချသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ကျင်းဟန်နှင့် ယုချန်းတို့အတွက် ဝမ်းသာစရာကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်နိုင်တော့ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်အား အမာရွတ်နှင့်လူ အုပ်စုက ဖမ်း သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

အဆောက်အအုံပျက်အတွင်းသို့ သူတို့အား ခေါ်ဆောင် သွားသည်။

တစ်ဖန်...

ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်။

သူတို့ ထွက်ပြေး၍ မရနိုင်တော့မှန်းသိလျှင် ယုချန်း ခေါ်ပွပွဖြင့် ကျင်းဟန်အား...

“မင်းက ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် အလောတကြီး မြန်းခဲ့တဲ့အတွက် အခု ဒုက္ခရောက်ပြီကွ”

ဟု ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျင်းဟန်မှာ ယုချန်း စကားကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ် သည်။

“ငါတို့ မြို့ထဲမှာ ဒုမရိုက်မှုတွေ ကျူးလွန်တာ သူတို့ဆို ထင်ရှားနေပြီ၊ သူတို့လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတာကို ငါတို့က ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား၊ မင်းက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်

ဆို အခုလို ဖြစ်ရတာ အစကတည်းက တိုက်ခိုက်ပြီး အလွယ်ရုန်းလို့ တာပဲ၊ အခုတော့ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ”

သူတို့အား စစ်ဆေးလာသည့် အမာရွတ်နှင့်လူအား တိုက် ခတ်ကာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ကြောင်း စောဒက တက်လိုက်သည်။

ယုချန်း ခဲ့ပြီးပြီးကာ...

“မင်းက သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဟန်က...

“တာဖြစ်လို့ မတိုက်ခိုက်နိုင်ရမလဲ”

ဟု မကျေမနပ် ပြန်ပြော၏။

ယုချန်းက...

“ဒီနေရာတိုက်မှာ သူတို့တွေ ခိုအောင်းနေတယ်ဆိုတာ မသိလို့ ပြောတာပါ၊ မင်းတိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပြေးလဲ သူတို့က ပြုတင်ဟန်တားလာမှာပဲ၊ သူတို့မှာ အင်အား ဘယ်လောက်ရှိတယ် တာ ငါတို့မှမသိရတာ”

ကျင်းဟန်က...

“မင်းက အဲဒီလို စဉ်းစားနေလို့ အခုလို အဖမ်းခံရတာ”

ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ယုချန်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“ငါစဉ်းစားမိလို့ အခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေသေးတာ။

မင်းလုပ်ပုံမျိုးနဲ့သာဆိုရင် အသက်ထွက်နေလောက်ပြီ”
သူ၏စကားမှာ မှန်ကန်နေ၍ ကျင်းဟန် ငြိမ်ကျသွားသေးသည်။

ထွက်ပြေးသွားလျှင်လည်း အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ပိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရပေမည်။

သူတို့ လွတ်မြောက်မည်ဟု ကျိန်းသေ မပြောနိုင်ပါချေ။ အဖမ်းခံရသည်မှာ သေရသည်ထက် အခွင့်အရေး ရှိနေသည်။

ကံကောင်း၍ လွတ်မြောက်ခဲ့လျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား ဖော်ထုတ်ဆုံးမနိုင်ပေသေးသည်။

ယုချန်းက သူ့အား ကြည့်ကာ...

“အသက်ရှင်နေသမျှ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေသေးတာပဲ နောက်ဆုံး သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နိုင်သေးတာပေါ့”

ကျင်းဟန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါက..”

သူက စကားမစလိုက်ရပါ။

ရုတ်တရက်...

“ဟိုနှစ်ယောက် ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ တိတ်တိတ်နေစမ်း”

အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က အော်ငေါက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

အဆောက်အအုံပျက်အတွင်းသို့ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို ယုချန်းတို့ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းဟန်နှင့် ယုချန်းတို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြ၏။

ယခုအချိန်၌ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု သောက်စလုံး နားလည်သဘောပေါက်ထားကြသည် မဟုတ်ပါ။

ယုချန်းက တွေ့ရှိသမျှ လေ့လာမှတ်သားနားထောင်ထားပြီး အပ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား မသိမသာ အကဲဖြည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား ကျင်းဟန်က ရေကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်တိတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ

သူတို့လူစုတွင် ဆရာရှောင်က ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ကြောင်း သိရန် နားလည်ထားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက အဆောက်အ
အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြ၏။

မကြာပါချေ။

ဆရာရှောင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ ထရပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်

သည်။

ဆရာရှောင်က...

“ထိုင်ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်

ဆရာရှောင်က ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

တစ်ဖန်...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား တစ်ချက်ငှေကြ

လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ...

“မင်းတို့အားလုံး သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ မင်းတို့

အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ

လုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ယုချန်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။

ဆရာရှောင် ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ကြ
လေသည်။

ဆရာရှောင်က...

“ငါတို့တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တိတ်တဆိတ် လိုက်ပြီး စုံ
စမ်းနေသူတွေ ရှိတယ်လို့ အထက်က ပြောလာတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းဟန်နှင့် ယုချန်းတို့ ထိတ်လန့်သွား
ကြမိသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သူတို့အား လိုက်လံစုံစမ်းနေကြသူများဟု သတ်မှတ်လိုက်

လျှင် အသက်ရှင်ဖွယ်ရာလမ်း မမြင်နိုင်တော့ပါချေ။

ယုချန်းက...

“ဒုက္ခပဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟန် အံ့ကြိတ်ကာ...

“သူတို့ ပြုသမျှတော့ ငြိမ်မခံနိုင်ဘူး၊ သူသေကိုယ်သေ ရင်
ဆိုင်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယုချန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက ဘာမျှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ခေါင်းထဲဝယ် လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းအား အမျိုးမျိုး

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သည်။

ကျင်းဟန်က ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ အကဲ
ခတ်ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုစဉ်...

ဆရာရှောင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

ဆရာရှောင်က အားလုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတဲ့လူဟာ မြက်ခမောက်ဆောင်း
ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ အတော်ထက်
မြက်တယ်။ သူ့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုနိုင်ဘူးဆိုရင် တို့
တတွေ ရှေ့ဆက်လုပ်ရှားဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဝါးကျိုကို ရှင်းပစ်တာ
သူပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ တို့တွေအတွက် အန္တရာယ်
ကောင်ပဲ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြ
သူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုလာကြ၏။

အတော်လေးကြာလျှင် တစ်ယောက်က...

“ဆရာရှောင်၊ ဒီမြက်ခမောက်နဲ့လူကို ကျုပ်တို့ သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း...

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

“ဟုတ်သားပါ၊ ကျုပ်တို့ နှုံးမလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဆရာရှောင် တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“သူက သိုင်းပညာတော်တယ်လို့ ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်

ဒါပေမယ့် မပူနဲ့၊ သူနဲ့ ငါတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြရမှာပါ”

ဟု ပြောလာသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူက...

“အဲဒီ လူ ဘယ်မှာလဲ”

သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလာသည်။

ဆရာရှောင်က...

“သူဟာ တို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ငါ
တို့တာ မမှားဘူးဆိုရင် မကြာခင် အတောအတွင်း သူ ဒီကို
ထက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားလျှင်...

“ခြွမ်း”

“ခြွမ်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ချက်ချင်းပင် ဓား
သစ် ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆရာရှောင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

အရေးအကြောင်းကြုံလျှင် သူ၏လူများသည် အားထား
သည် မဟုတ်ပါလား။

အန္တရာယ်ပြုမည့် မြက်ခမောက်နှင့်လူ ရောက်လာလျှင်
ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိ
သည်။

ဆရာရှောင် ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူက လက်တစ်ချက် ဝေယမ်းကာ...

“အားလုံး နားထောင်ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။

ဆရာရှောင်က ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ဟာ အထက်က အမိန့်ပေးတဲ့ ကိစ္စမှန်သလား”

အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာချည်းပါပဲ၊ ဒီတစ်ကြိမ်
အထက်က အန္တရာယ်ပေးလာမယ့် မြက်ခမောက်နှင့်လူကို တား
ထားပါလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက စိတ်ဝင်တစား
ထောင်နေကြ၏။

ဆရာရှောင်က ကျေနပ်စွာ ဓာတ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက်...

တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒီ လျှို့ဝှက်စုံစမ်းနေတဲ့ မြက်ခမောက်

ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ မင်းတို့
ဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ မေးလိုက်သည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
များက...

“သဘောတူပါတယ်၊ သဘောတူပါတယ်”

ဟု တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း အော်ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ဆရာရှောင် ကျေနပ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အားလုံး သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က
အမိန့်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ ငြိမ်
သက်သွားကြပြန်သည်။

ဆရာရှောင် ရှေ့ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို စိတ်ဝင်စား
နားစွင့်နေလိုက်ကြလေသည်။

ဆရာရှောင်က ချောင်းဟန့်ကာ...

“လျှို့ဝှက်စုံစမ်းတဲ့လူကို ကျုပ်တို့က...”

သူက စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

ရုတ်တရက်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

၆၅ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်မို့ အားလုံး ကြောင်
အမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

သို့သော်...

ဆရာရှောင်မှာ အတွေ့အကြုံ ရှိသူပီပီ ချက်ချင်းပင်
ဝင်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ...

“အပြင်ဘက်က အစောင့်တွေရဲ့ အသံပါလား”

အမာရွတ်နဲ့လူက...

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်သူ လာပြီထင်တယ်”

လက်နက်ဆွဲထုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဆရာရှောင် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ထူးခြားမှုတော့ ရှိနေပြီဟေ့၊ အပြင်ထွက်ပြီး အခြေ

ကြည့်ကြစမ်း”

ကပျာကယာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား

သွားကြ၏။

တစ်ယောက်က...

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၆၆

“ကျုပ်သွားကြည့်မယ်”

အော်ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

လက်ထဲမှ ဓားအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း

အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုလူ အပြင်ဘက် ရောက်သွားသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဖန်...

အပြင်ဘက်မှ အသံဗလံ ဟူသမျှ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်

သွားလေသည်။

မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ ထပ်မံပေါ်ထွက်မလာတော့ချေ။

အခြေအနေအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ နားစွင့်နေသော

ဆရာရှောင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု တီးတိုးရှေ့တံလိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ ငြိမ်သက်ကာ နားစွင့်နေ

ကြ၏။

အပြင်ဘက်ဝယ် တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နောက်ထပ် လှုပ်ရှားသံ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မကြားရပါတော့ချေ။

ဆရာရှောင် စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်လာ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား ဝေ့ကြည့်ကာ...

“ဟေ့ သွားကြည့်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာလည်းတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆရာရှောင် ဒေါပွသွားသည်။

သူ၏လူများအား ကြည့်ကာ...

“ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ မနေနိုင်ကြပါတော့ချေ နှစ်ယောက်က ဓားရိုးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ...

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆရာရှောင်က အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၆၅

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

စိုးထိတ်မှုများက သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်ဝယ် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေ၏။

ယုချန်းက...

“ကောင်းတယ်၊ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတော့ ရောက်လာပြန်ပြန်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူများကို ဒုက္ခပေးရင် ကိုယ်လဲ ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စားက အတော်မှန်ပါလား”

အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောလာသည်။

ယုချန်းက...

“ဒါထက် အခု ရောက်လာတဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသေး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဟန် ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။

“ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ မင်းကော”

ယုချန်းက...

“ငါလဲ မခန့်မှန်းတတ်သေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဟန်က...

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကြောင့် မေးတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယုချန်း သက်ပြင်းချကာ...

“တော်ကြာ၊ အဲဒီ မြက်ခဲမောက်နဲ့လူက ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးနေ

စိုးရိမ်လို့ မေးနေတာပေါ့ကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဟန်မှာ ယုချန်း၏စကားကြောင့် မျက်လုံးဖြူသွားလေသည်။

ယုချန်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လို ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ယုချန်းက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်...

“သူက အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး စုံစမ်းတာဟာ အကြောင်း

မယ်၊ ဆရာရှောင်တို့လူစုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်တာကို ဘယ်သူမှ မထိစေချင်ဘူးဆိုရင်ကော”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ယုချန်း၏စကားကြောင့် ကျင်းဟန် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ယုချန်း ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာမည်ဆိုပါက ဆရာရှောင်တို့လူစုထက် ပို၍ ဆိုးဝါးသူနှင့် တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဒီလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

မချင့်မရဲ မေးလိုက်လေသည်။

ယုချန်းက...

“သိုင်းသမားတွေ ကြားထဲမှာ ဘယ်ကိစ္စမဆို ဖြစ်လာနိုင်

တယ်ဆိုတာ သိထားစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဟန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ယုချန်းသည် သူ့ထက်စာလျှင် သိုင်းလောကအကြောင်း၊

သိုင်းသမားများအကြောင်း တီးခေါက်မိဖူးသူ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါဘူး။

ထို့ကြောင့်...

သူက စောဒကမတက်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“အား”

“အွန်”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်

လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား

သူနှစ်ယောက် ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

အခြေအနေ နားစွင့်နေသော ဆရာရှောင် ဒေါသထွက်သွား

လေသည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲကွ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်နေတာ၊ သတ္တိရှိရင် အထဲကို ဝင်လာခဲ့စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသံ အဆောက်အအုံပျက်ထဲမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့တိုင် ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟား..ဟား..ဟား”

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ဝင်လာခဲ့မှာပါ”

ကြည်လင်ပြတ်သားသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟူး”

လေတိုးသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လူရိပ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

လျှို့ဝှက်သိုင်းသမား

အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။
ထိုလူ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်
ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်သွား၏။
ထိုလူထံမှ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များ ထွက်ပေါ်နေ
သည်ဟု ဆရာရှောင် ထင်လိုက်မိသည်။
သူက သက်ပြင်းမသိမသာ ချလိုက်သည်။
အခန်းထဲ ဝင်လာသူကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုလူသည် အပြာရောင်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားပေ
သည်။

ဦးခေါင်းပေါ်ဝယ် ကြီးမားသော မြက်ခမောက်တစ်လုံး
ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်အား ခန့်မှန်း၍ မရပါချေ။

ထူးခြားချက်မှာ သူ၏ကိုယ်ပေါ်ဝယ် မည်သည့်လက်နက်

မတွေ့ရခြင်းပင်။

ဆရာရှောင်က...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်မယ့်လူ

နာမည်သိလဲ ဘာအရေးလဲ”

ဟု ပြောလာသည်။

သူ၏ပမာမခန့် အပြုအမူကြောင့် ဆရာရှောင် ဒေါသထူထူး
သွားသည်။

“မင်းကများ ငါတို့ကို အန်တုမယ် ဟုတ်လား၊ ရယ်

ကောင်းလိုက်တာ”

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“ကျုပ်က ရယ်ခရာ မပြောတတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား

ခင် သိမှာပါ”

ပကတိ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဆရာရှောင် ခွဲလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါတို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊

မင်းပြေးပေါက် မရှိတော့ဘူး”

မြက်ခမောက်နှင့်လူ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ မောင်းထုတ်တာတောင် ထွက်

မပြေးဘူး”

ဆရာရှောင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

သူ၏လူများအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ...

“တိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ...

“ယား”

“သေပေတော့”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက ဓားကိုယ်ဆီ ဆွဲကိုင်

ကာ ညှာသံပေး အော်ငေါက်ရင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြ၏။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက အမှုမထားပါချေ။

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော လေလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပြေးခင်

လာသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများထံ ကိုးဝင်သွားတော့

သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်မှာ လူတစ်

ဓားတစ်ခြား လွင့်စဉ်သွား၏။

ဆရာရှောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ သိုင်းပညာ မခေကြော

သတောပေါက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်...

“ယား”

ညာသံပေးသံနှင့်အတူ အမာရွတ်နှင့်အတူ အနက်ရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးဦးက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်တ

“ဝုန်း”

“အား”

ဦးစွာ ဝင်ရောက်လာသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
နှစ်ယောက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

“သေပေတော့”

အမာရွတ်နှင့်လူထံမှ အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်
သူက လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ခမောက်နှင့်လူ၏နောက်ထော

အား လျှပ်တပြက် ခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသူကလည်း ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရှေ့နောက်ညှပ်၍ မြတ်ခမောက်ဆောင်းထား
သူအား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူ မှလိုက်၏။

“ဒီလိုရမလား”

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ကြမ်းပေါ် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ
နောက်ကျမ်းပစ် ခုန်ထွက်သွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်ခြည်းထိုးထွက်သွားပြီး အမာ
ရွတ်နှင့်လူ၏ နောက်ကျောသို့ ပျော်ပါးစွာဖြင့် ကျရောက်သွားလေ
သည်။

“ဟင်”

အမာရွတ်နှင့်လူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။
ချက်ချင်း နောက်လှည့်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
ယင်းအခိုက်မှာပင်...

ရှေ့မှ အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ တိုးဝင်လာသော အနက်ရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ဓားဦးက အမာရွတ်နှင့်လူ၏ နံကြားသို့ ထိုးခိုက်
ခဲ့သွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

အမာရွတ်နှင့်လူ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်
ပြုလဲကျသွား၏။

“ဟာ”

မိမိ၏ခားဖြင့် အဖော်အား ထိုးစိုက်မိ၍ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
ဆင်ထားသူ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသော အမာရွတ်နှင့်လူအား ကြည့်ကာ
ကြက်သေသေ၍ ရပ်နေမိ၏။

ထိုစဉ်...

ခမောက်နှင့်လူ၏ ခြေတစ်ဖက်က ဆန့်ထွက်လာ၏။

သူ၏ခြေထောက်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေသော
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ တည့်မတ်စွာ ထိုး
သွားလေသည်။

“အွန်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံမှ ညည်းညူသံတစ်သံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှေ့သို့ ငိုက်ကျကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် တအိအိ လဲပြိုကျ
လေတော့သည်။

* * *

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ အော်ဟစ်ညည်းညူကာ
ထနိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

ဆရာရှောင်သည် မြက်ခမောက်နှင့်လူအား မျက်လုံးပြူး
ကာ ကြည့်နေမိ၏။

သူ၏လူများအား မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူက အချိန်
အလေးအတွင်း ချေမှုန်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာရှောင်မှာ အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်လာသလို ခံစား
စိုက်မိသည်။

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
လာလေသည်။

“မင်း...”

ဆရာရှောင် ယောင်ယမ်း၍ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်
စိုက်မိသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျား နောက်ကွယ်က လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆရာရှောင်၏ခန္ဓာကိုယ် မသိမသာ တုန်ခါသွားလေသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူအား ကြည့်ကာ...

“မင်း...မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ် ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”
ဟု အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်၏။

ဆရာရှောင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ သိလဲ မသိဘူး၊ ငါ့အဖေ
ငါ့လူတွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် မင်းကို ဆုံးမရမယ် ဆိုတာ
မြက်ခမောက်နှင့်လူထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေး
သည်။

“ခင်ဗျားဟာ အသားမနာဘဲနဲ့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆို
ကျုပ်နားလည်ထားပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လာသည်။

ဆရာရှောင် အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်၏။

သူက နှစ်ပေခန့်သာ ရှိသော ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ရင်း
“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

မြေခွေးကြီးကျို

ဓားရောင် ဝင်းလက်သွားသည်။

ဆရာရှောင် လက်ထံမှ ဓားသည် မြက်ခမောက်နှင့်လူထံ
ပင်လာ၏။

သူ၏ဓားချက်သည် မြန်ဆန်ကာ လျင်မြန်တိကျလှပ

ကြည့်နေကြသော ယုချန်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့ မျက်လုံးပြူး
ကြသည်။

သူတို့သာ ဆရာရှောင်နှင့် ရင်ဆိုင်မိပါက လွယ်မည်
ဆိုဟု နားလည်သွားသည်။

ဆရာရှောင်၏နောက်ကွယ်တွင် ကြိုးကိုင်သူတစ်ယောက် ထက်မနည်း ရှိနေကြောင်းလည်း ဆင်ခြင်လိုက်မိ၏။

သူတို့က မြက်ခမောက်နှင့်လူသည် ဆရာရှောင်တို့ ကြောင်း ဖော်ထုတ်နေသူဟု နားလည်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

မြက်ခမောက်နှင့်လူ အနိုင်ရပါစေဟုလည်း စိတ်ထဲဝယ် ဆောင်းလိုက်မိကြသည်။

ထို့အပြင်...

တိုက်ပွဲကိုလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက် ဆရာရှောင်၏ဓားချက်သည် မြက်ခမောက်နှင့်လူထံ

ရောက်လုဆဲဆဲမှာပင် မြက်ခမောက်နှင့်လူက လျှပ်တပြက် လျှပ်

လိုက်သည်။ သူက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်

ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို့အခါ...

“ဝိုး”

ဆရာရှောင်၏ဓားချက်မှာ လေကိုသာ ထိုးခွဲမိသွား၏ တိုက်ခိုက်မှု လွဲချော်သွားသည်နှင့် ဆရာရှောင်က ဓား

လက်အား ဘေးဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း ဆွဲချလိုက်သည်။ သူ၏လွဲချော်သွားသော ဓားချက်သည် မြက်ခမောက်

လူ ရှောင်တိမ်းရာဘက်သို့ ချက်ချင်းပင် ရောက်ရှိလာသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင့်ကာ လေ

ခန်တက်သွား၏။ သူ၏ခြေထောက်များသည် ဆရာရှောင် ဦးခေါင်းပေါ်သို့

ရုတ်တိုက်ခိုက်လာသည်။

“ဟင်” ဆရာရှောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် လှိမ့်ချကာ ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းပေး

တတ်ရသည်။

ထိုစဉ်...

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေချမိသွားပြီ ဖြစ်သော မြက်ခမောက်နှင့်

ဆရာရှောင် မထနိုင်မီ လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လာသည်။ ဆရာရှောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူက လှိမ့်ရင်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်

ပြန်သည်။

သို့တိုင် ခြေတစ်ချက်က တည့်မတ်စွာ ကန်ကျောက်မိသွား

သည်။

“ဝုန်း” ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ဆရာရှောင်မှာ အရှိန်

ပိန်းနိုင်ဘဲ လိမ့်ထွက်သွားကာ အခန်းထောင့် ရောက်ရှိသွားလေ

သည်။ သူက ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်...

မြက်ခမောက်နှင့်လူက ရုတ်ခြည်းပင် ရောက်ရှိလာသည်။

ဆရာရှောင် ရင်ထိတိုသွားသည်။

လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူ၏လက်က ဓားချက် ရောက်မလာဘဲ သူ၏လက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းချုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

ဆရာရှောင်က လက်ကို ပြန်ရုတ်ရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ခင်ဗျား ခေါင်းမမာသင့်တော့ဘူး”

အေးတိအေးခက် ပြောလာသည်။

ဆရာရှောင် ဘာမျှ မပြောပါ။

အံ့တစ်ချက်ကြိုတိရင်း ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူ မှဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက အသားနာချင်တာကိုး”

ပြောရင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်အား ဆတ်ခနဲ လှိမ့်ချိုးလိုက်သည်။

“ဖျောက်”

“အား”

အရိုးကျိုးသံနှင့်အတူ ဆရာရှောင်၏အော်သံ ထွက်ခေါ်

ထလေသည်။

လက်ထဲမှ ဓားလည်း လွတ်ကျသွား၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အရာမထင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“ခင်ဗျားပြောတော့မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆရာရှောင်က ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူ ဒေါသထွက်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

ဆရာရှောင်၏ခြေကန်ချက် မကျလာမီ မြက်ခမောက်နှင့်သူ၏ လက်ဝါးစောင်းက ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ခြေဆစ်ပေါ် ကျဆက်သွားသည်။

“ဖျောက်”

“အား”

ခြေထောက်အရိုးကျိုးသံနှင့်အတူ ဆရာရှောင်၏နာကျင်သော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျလေသည်။

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြက်ခမောက်နှင့်လူက ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း...

“ခင်ဗျားခေါင်းမာနေမယ်ဆိုလင်တော့ ကျုပ်က

လက်ရှိ နှိပ်စက်မှာပဲ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ဆရာရှောင် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်

မည် ဖြစ်ကြောင်း သူက နားလည်ထားပေသည်။

သူက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“မင်း ဘာသိချင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုးကိုင်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆရာရှောင်က...

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

“ဘာမျှ ခင်ဗျားအသားနာချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဆရာရှောင်က ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“ကျုပ်လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်း

တာပါ။ ကျုပ်တို့က တစ်ဆင့်ခံ အမိန့်နဲ့ လှုပ်ရှားနေရတာပဲ”

ဟု ပြောလာသည်။

ဆရာရှောင်သည် လိမ်ပြောနေသည် မဟုတ်မှန်း

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

နှိပ်စားမိသွားသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီးမှ...

“ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ဆင့်ခံခိုင်းတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆရာရှောင်က ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း...

“မြေခွေးကြီးကျို့ပါ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက အံ့သြသော လေသံဖြင့်...

“မြေခွေးစားပြအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မြေခွေးကြီးကျို့ ဟုတ်

သား”

သေချာစေရန် မေးလိုက်၏။

ဆရာရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“မြေခွေးစားပြအဖွဲ့က ဖြိုကွဲသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဘယ်

နယ်ကြောင့် သူက လှုပ်ရှားနေရတာလဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောလာ၏။

မြက်ခမောက်နှင့်လူ၏စကားကြောင့် ဆရာရှောင်က သက်

ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“မြေခွေးကြီးကျို့ဟာ မြေခွေးစားပြအဖွဲ့ကို ဖြန့်လည်ထူ

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထောင်ဖို့ လှုပ်ရှားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက်ကြောင့်လဲ”

ဆရာရှောင်တစ်ချက် စဉ်းစားကာ...

“လူတစ်ယောက်အတွက် လှုပ်ရှားပေးနေတာ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“လူတစ်ယောက်အတွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ဆရာရှောင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မသိဘူး”

သူက ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မြေခွေးကြီးကျို့ကို ကျုပ်တို့က ကြောက်ရတယ်။

ကြောင့် သူခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရတာပါ။ သူတို့မှာ ဘာအကြံအစည်

ရှိလဲ၊ ကျုပ်တို့ မသိရဘူး၊ ကျုပ်တို့တာဝန်က မြို့ထဲမှာ ဒုစရိုက်

ကျူးလွန်ပေးရတာပါ။ ဒီအတွက် သူက စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးတာ

အခုလဲ ခင်ဗျားလိုက်စုံစမ်းနေတာ သတင်းရလို့ ဒီမှာလူစုပြီး တာ

ဆီးဖို့ သူက ညွှန်ကြားပေးတာပဲ”

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သူက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ဆောင်လိုက်တာ

ပ”

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

ဆရာရှောင် အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်လဲ မကြာခင်ကမှ တွေးမိတယ်၊ သူတို့ အလိုမရှိ

တော့တဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ သူတို့ကို စုံစမ်းနေတဲ့ ခင်ဗျားကို လမ်းလွှဲ

သွားအောင် ထိပ်တိုက်တွေ့ ပေးလိုက်တာပါ။ သူ ဒီလို အကောက်ကြံ

သိမှီမယ်လို့ ကျုပ် မထင်ထားဘူး”

ခံပြင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“မြေခွေးကြီးကျို့ကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆရာရှောင် သက်ပြင်းချကာ...

“သူဟာ ဟောဒီ အဆောက်အအုံပျက်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်စာ

တစ်စု ရေးသားပြီး အချိန်းအဆက် ပြုလုပ်တာပဲ”

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“သူဟာ ခင်ဗျားကို အချိန်းအချက် လုပ်တော့မှာ မဟုတ်

ဘူး”

ဆရာရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘယ်မှာ ရှာနိုင်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆရာရှောင်က...

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူဟာ ဇိန့်ထဲမှာ ရုပ်ဖျတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ”

“သူဟာ ဇိန့်ထဲမှာ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်လို့ တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်”

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒါကြောင့် သူဟာ အာဇာနည်သားတွေရဲ့ အစီအစဉ်ကို ကြိုသိနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဆရာရှောင်က...

“ကျိဝါးလိုလူစားမျိုးကတောင် သူ့လူ ဖြစ်နေတာ၊ ဇိန့်ထဲမှာ လူအချို့ဟာလည်း မြေခွေးကြီးကျိနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနိုင်တာပဲ”

မြက်ခမောက်နှင့်လူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း ဒီကိစ္စဟာ မြေခွေးကြီးကျိနဲ့ တွေ့ရမှပဲ ဖြစ်တယ်”

ပြောရင်း ဆရာရှောင်အား သွေးကြောထိုးပိတ်ရင်း...

“ခင်ဗျားကတော့ အဖမ်းခံလိုက်ဦးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာရှောင်မှာ မကျေနပ်သော်လည်း လှုပ်ရှား၍ မရဘဲ မြက်ခမောက်နှင့်လူက ထရပ်ကာ ယုချန်းတို့ထံ လှေသွားသည်။

ယုချန်းက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက ချည်နှောင်ထားသော ကြိုး...

စား ဖြည်ပေးလိုက်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ အရမ်းမစွန့်စားသင့်ဘူး၊ ဝမ်းထိန်ကို အကြောင်းကြားပြီးမှ လှုပ်ရှားသင့်တယ်”

တိုစကားကြောင့် ယုချန်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက...

“ကဲ သူတို့ကို ခင်ဗျားတို့ပဲ တာဝန်ယူလိုက်တော့၊ ကျုပ်သွားဆိုက်ပါဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။

ယုချန်းက...

“သူက တို့တွေ အာဇာနည်သားမှန်း သိနေတယ်”

ကျင်းဟန်က...

“သူဟာ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား”

နှစ်ယောက်သား ဝေခွဲမရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

လျှို့ဝှက်အကူအညီ

သီးသန့်ခန်း...

မြို့စားကြီး၏ အထူးသီးသန့်ခန်း ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီး၏အမိန့်မရဘဲ မည်သူမျှ ဝင်ခွင့်မရှိပါချေ ယခု...

မြက်ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် သီးသန့်ခန်းအတွက် ရောက်ရှိနေသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင်က ပျံစွာဖြင့် ဧည့်ခံနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူသည် မည်သူ ဖြစ်နေသနည်း။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၈၉

မြို့စားကြီးက အရက်တစ်ခွက်တို့ကာ မြက်ခမောက်နှင့်လူ အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူက လှမ်းယူယင်း မော့ချလိုက်၏။

ပြီးမှ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ...

“ဝမ်းထိန်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက အားပါးတရ ပြုံးရင်း...

“သူက ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ခင်ဗျားကိုတောင် လူဆိုးလို့ သံသယ ဖြစ်နေသေးတယ်”

မြက်ခမောက်နှင့်လူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းတယ်၊ ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိတော့နဲ့ပို”

ရှားရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့”

မြို့စားကြီး သက်ပြင်းချကာ...

“ခင်ဗျားလဲ အပန်းကြီးသွားပြီ ထင်တယ်”

မြက်ခမောက်နှင့်လူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားအကူအညီ မတောင်းလဲ ကျုပ်က

မတရားမှုတွေ့ရင် တိုက်ဖျက်မှာပဲ”

မြို့စားကြီး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့်လဲ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကရဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အင်း အခု ပြဿနာကို ရွေ့လက်ချောင်း သိုင်းသမား ဖန်ချီလင်းကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမယ်ဆိုမှတော့

ကျုပ်စိတ်အေးရပါပြီလေ”

ဟု လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

* * *

လောင်ဖူးကျက် သေဆုံးသွားပြီး နောက်ပိုင်း ဖူးရင်မြို့ အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးလာ၏။

ဝမ်းထိန်က အားမကိုးရသလို ရျူးတာဖုံးမှာလည်း တကယ် အားမထုတ်ခဲ့ပါချေ။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ရွှေလက်ချောင်းသိုင်းသမား ဖန်ချီလင်းသည် ဤနယ်ထဲ ရောက်ရှိလာသည်ဟု သတင်းကြားခဲ့ သောကြောင့် ဖူးရင်မြို့စား အလွန်ဝမ်းသာသွားခဲ့၏။

ဖန်ချီလင်းသည် သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သူ ဖြစ်သည့် အ လျှောက် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးအား လျှို့ဝှက်အကူအညီတောင်းစာ သွားရောက်ပို့ဆောင်စေခဲ့သည်။

ဤအကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ ၏။

တစ်ဘက်မှ ဖန်ချီလင်းသည်လည်း ဘီလူးမည်းရှကွေ ဤ နယ်ထဲ ရောက်နေသည်ဟု သတင်းကြား၍ ခြေရာခံ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖူးရင်မြို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သောအခါ

ခြေရာခံမရအောင်ပင် သံလွန်စ ပျောက်သွားခဲ့၏။

ထိုအချိန်မျိုး၌ ဖူးရင်မြို့မှ ဒုစရိုက်သမားများအား ဖော် ဆုတ်ပေးပါရန် မြို့စားကြီးထံမှ လျှို့ဝှက်အကူအညီတောင်းစာ ရရှိခဲ့ လေသည်။

ဤနယ်တဝိုက် ဒုစရိုက်မှုများသည် ရှကွေနှင့် ပတ်သက်နေ သလောဟု သံသယ ဖြစ်ကာ ဖန်ချီလင်းက လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အနက်ရှောင်သိုင်းသမားအချို့ ကျက်စားနေသည် ကို စောင့်ကြည့်လေ့လာရင်း ဆရာရှောင်တို့လူစုအား ခြေရာခံမိကာ ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြက်ခမောက်နှင့် လျှို့ဝှက်လူသည် ဖန်ချီလင်းပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

* * *

ဖန်ချီလင်းသည် ခမောက်အား ချွတ်ကာ အရက်တစ်ခွက်
ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“ဆရာရှောင်တို့လူစုဟာ ဒုစရိုက်မှုတွေ လုပ်နေတာ မှန်
မယ့် အခြားကြီးကိုင်သူ ရှိနေသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါအပြင် နောက်ထပ်တစ်ဖွဲ့ ရှိနိုင်သေးတာ
လို့ သံသယ ဖြစ်မိတယ်”

“ဘယ်လို နောက်တစ်ဖွဲ့ ရှိနိုင်သေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သင်္ကာမောင်းဖြစ်တဲ့ အနက်ရောင်သူ
သမားအချို့ဟာ ခြေရာဖျောက်ထားတယ်”

“ဆရာရှောင်တို့အဖွဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဆရာရှောင်တို့အဖွဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဖန်ချီလင်း တစ်ချက်စဉ်းစားကာ...

“သူတို့ဟာ ဒုစရိုက်အဖွဲ့ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အကြံအစည်
လှုပ်ရှားကြတဲ့ပုံပဲ၊ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်တဲ့အဖွဲ့လို့ သတ်မှတ်ရမယ်”

“အင်း ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲမှာ အခုဆို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်
လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားမိခဲ့ဘူး၊ လောင်ဖူးကျ
သေသွားတာနဲ့ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာတော့တာပဲ”

“လောင်ဖူးကျက်မှာ လူသိမခံနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိ
သလား”

“လောင်ဖူးကျက်မှာ လူသိမခံနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိ
သလား”

မြို့စားကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မရှိဘူး၊ သူဟာ သမာသမတ်ကျပြီး တာဝန်သိတတ်
တာပဲ”

တစ်ဦးပါပဲ၊ သူ့ကို ဆုံးရှုံးရတာ အင်မတန် နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ဒီနယ်ထဲမှာ ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား ပေါ်ပေါက်ခဲ့
လား”

“ဒါဆို ဒီနယ်ထဲမှာ ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား ပေါ်ပေါက်ခဲ့
လား”

မြို့စားကြီး တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာ တွေဝေကာ စဉ်းစားပြီးမှ...

“အင်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတော့ လူယက်မှုကြီးသုံး
ခုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ မရတဲ့ နောက်ဆုံး
မူပိတ်လိုက်ရတယ်”

“အင်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတော့ လူယက်မှုကြီးသုံး
ခုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ မရတဲ့ နောက်ဆုံး
မူပိတ်လိုက်ရတယ်”

ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သေသေချာချာ မစုံစမ်းဘူးလား”

“စုံစမ်းတာပေါ့၊ သိုင်းသမားဆိုးတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ အ
ခြမ်းဖျင်းသိခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ သဲလွန်စ
ရခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မှာ အထူးဆန်းဆုံးနဲ့ တရားမဲ့ မရှိတဲ့
မူတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

“စုံစမ်းတာပေါ့၊ သိုင်းသမားဆိုးတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ အ
ခြမ်းဖျင်းသိခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ သဲလွန်စ
ရခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မှာ အထူးဆန်းဆုံးနဲ့ တရားမဲ့ မရှိတဲ့
မူတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

“စုံစမ်းတာပေါ့၊ သိုင်းသမားဆိုးတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ အ
ခြမ်းဖျင်းသိခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ သဲလွန်စ
ရခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မှာ အထူးဆန်းဆုံးနဲ့ တရားမဲ့ မရှိတဲ့
မူတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

“စုံစမ်းတာပေါ့၊ သိုင်းသမားဆိုးတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ အ
ခြမ်းဖျင်းသိခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ သဲလွန်စ
ရခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မှာ အထူးဆန်းဆုံးနဲ့ တရားမဲ့ မရှိတဲ့
မူတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဖန်ချီလင်းက...

“ဒါထက် မြို့ထဲမှာ သြဇာကြီးတဲ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ဦး
လောက်များ ရှိနေသလဲ”

“ဒါထက် မြို့ထဲမှာ သြဇာကြီးတဲ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ဦး
လောက်များ ရှိနေသလဲ”

မြို့စားကြီးက...

“ချူးမိသားစုခြံဝင်းနဲ့ ပေဂေဟာပဲ ရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ ငွေ
ကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသလို လူအင်အားလဲ တောင့်တင်းတယ်၊ ချူး
မိသားစုခြံဝင်းဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းတယ်၊ သူများကို

လဲ ကူညီတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ချူးတာဖုံးကို မြို့သူမြို့သားတွေ ချစ်ခင်ကြတယ်။ ရပ်ရွာအကျိုးလဲ ဆောင်ရွက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟာ အပြင်လူဖြစ်ပေမယ့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာ လျာထားခံရ ပေါ့”

ဖန်ချီလင်းက...
“ပေဂေဟာကကော”

မြို့စားကြီးက...

“ပေဂေဟာပိုင်ရှင် ပေချွမ်းဟာ ချမ်းသာကြွယ် လောက် ကပ်စေးနဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကျိုးပဲ ကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့သားတွေနဲ့ သိပ်အစေးမကပ်ဘူး။ ပေချွမ်းကလဲ အဖက်ပေ ဘူး။ သူဟာ သိုင်းပညာမတတ်ပေမယ့် ငှားရမ်းထားတဲ့ သိုင်းသ တွေကတော့ ခြံဝင်းအနဲ့ပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို တော်ရုံ မစော်ကားဘဲ ဘူး”

ဖန်ချီလင်း တစ်ချက်စဉ်းစားကာ...

“ပေဂေဟာနဲ့ ချူးမိသားစု ခြံဝင်းကြားမှာ ပြဿနာ နှိ သလား”

မြို့စားကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာတော့ မရှိဘူး။ ပေချွမ်းဟာ ပွားရေးသမားပီပီ အချက်အချာကျတဲ့ နေရာအချို့ ချူးမိသား စုဝင်းက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတဲ့အတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ် တော့ သတင်းကြားမိတယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ပေချွမ်းဟာ ဘယ်

မှ မရောဘဲ သီးခြားနေခဲ့တာပဲ”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

ချူးမိသားစု ခြံဝင်းနှင့် ပေဂေဟာအား စောင့်ကြည့်ဖို့ လို ကြောင်း ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

သူက မြို့စားကြီးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့အခါ မြို့စားကြီးရဲ့ အထူးကိုယ်ရံ တော်အချို့ကို အသုံးပြုရလိမ့်မယ်။ ဒါဖြစ်မလား”

မြို့စားကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ အရေးအကြောင်းကြိုရင် အဆက်အသွယ် ပြုနိုင်အောင် မြို့စားကြီးက လျှို့ဝှက်ပြင်ဆင်ထားပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဖန်ချီလင်းနှင့် မြို့စားကြီးတို့သည် ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင်ရ မည့် ကိစ္စများအား တိုင်ပင်ပြောဆိုလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

ဖန်ချီလင်းသည် မြို့စားကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ လျှို့ဝှက် စွာဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

သူ၏ခားရိုးတစ်ခုလုံး ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် အခြားခားများထက် အရောင်တောက်ပနေပေသည်။

သူ့အား သိုင်းလောကသားများက 'ငွေခား'ဟု ခေါ်ကြသည်။

ခားရိုးတွင် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူသည် ငွေရမှ ခားထုတ်တတ်သော ကြေးစားမျိုး ဖြစ်၍ ငွေခားဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေခားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကာ ထူးချွန်သော ပထမတန်းစား ကြေးစားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ငွေခားနှင့် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်နေသူမှာ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မြေခွေးကြီးကျို့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စကားစလာသည်။

“ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ရန်သူ နောက်တစ်ယောက်က ပေါ်လာပြန်ပြီ”

ငွေခားက သူဌေးကြီးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူဌေးကြီးက မေးစေ့အား လက်ဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်ကာ...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါစုံစမ်းထားခိုင်းလိုက်မယ်၊ ပထမအစီအစဉ်အနေနဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ လုပ်ပြပြီး ချူးမိသားစုခြံခင်းကို အာရုံထွေပြားအောင် လုပ်ဆောင်တာ အောင်မြင်ခဲ့လား၊ ဘာ

မြေမြေချင်း

အခန်းထဲ၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်သည် အခန်းထဲ ဖြန့်ကျက်နေ၏။

အခန်းထဲ၌ လူသုံးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသည်။

တစ်ယောက်သည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာ

တွင် ဒဏ်ရာအမာရွတ်များ ရှိကာ အကျည်းတန်နေ၏။

ထိုလူကား မြေခွေးကြီးကျို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ဝဲဘက်၌ ထိုင်နေသူကား ကြက်သွေးရောင်အဝတ်

အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏ခါးတွင် ခားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကြောင့်လဲဆိုလျှင် သူတို့နောက်ကွယ်မှာ လူအချို့ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့
ခွဲရတယ်”

မြေခွေးကြီးကျို့ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါကြောင့် ဆရာရှောင်အဖွဲ့ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့
ဟုတ်လား”

သူဌေးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ချက်က မြက်ခမောက်နဲ့လူတို့
များခေါ်လိုက်တာပဲ၊ အခုဆိုရင် သူဟာ မင်းကို မရမက ရှာတော့
မယ်”

မြေခွေးကျို့က...

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ချူးမိသားစုခြံဝင်းက ငါ့ရန်သူပဲ၊ ဒီတော့ မင်းက ချူး
မိသားစုခြံဝင်းအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရတဲ့လူအဖြစ် ဟန်ဆောင်
လိုက်ရင်..”

သူက စကားရပ်ကာ ရယ်လိုက်၏။

မြေခွေးကျို့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူဌေးကြီးအား ကြည့်ကာ...

“မြက်ခမောက်နဲ့လူက ချူးမိသားစု ခြံဝင်းကဆိုရင် ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ”

သူဌေးကြီးက...

“မင်းက အတော်စိုးရိမ်တတ်တာကိုး၊ ဒီလူဟာ ချူးမိသား

က မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ချူးတာဖုံးက လူလွတ်ပြီး စောင့်
ခိုခိုင်းနေတာပေါ့၊ မင်းသာ ပီပီရီရီ ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် မြက်
ခမောက်နဲ့လူရဲ့ မြားဦးဟာ ချူးတာဖုံးဘက် လှည့်သွားမှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ
မိမိကံကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့က အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ”

မြေခွေးကျို့ သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ်များလွန်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

သူဌေးကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဝါးကျိုကို အသုံးမလိုလို့ ရှင်းခိုင်းခဲ့တယ်၊ သူ့ဆီက ပစ္စည်း
ငါကမယူဘဲ မင်းကိုပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အစီအစဉ် အောင်
မြင် ငါက မင်းကိုပစ်ထားပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ တစ်ခါ
လ စွန့်စားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

မြေခွေးကျို့ ငြိမ်ကျသွားသည်။

သူဌေးကြီးသည် သူ့အား ခိုင်းစေရန်အတွက် ငွေကြေး
တို့များစွာ ပေးခဲ့သည်။

ဒုစရိုက်မှုအချို့ ကျူးလွန်ခဲ့ရာတွင် ရရှိသော ငွေများကို
ပေးခဲ့သည်။

သူဌေးကြီး၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ချူးတာဖုံးအား အလဲထိုးရန်
သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိထားသည်။

မြေခွေးကျို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဆောင်ပျံ့မယ်”

သူဌေးကြီးက...

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သိပ်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းနောက်ကွယ်မှာ အကူအညီ
 နိုင်မယ့် လူအချို့ ငါ့လွှတ်ထားပို့မယ်”
 “ကျေးဇူးပဲ”
 မြေခွေးကျို့က ပြောရင်း ထရပ်လိုက်သည်။
 သူဌေးကြီးက...
 “မင်းသွားတော့ မလို့လား”
 မြေခွေးကျို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ဟုတ်တယ်”
 ပြောရင်း နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား
 သူဌေးကြီးက တားမြစ်ခြင်း မပြုပါ။
 ထို့ကြောင့်...
 မြေခွေးကျို့မှာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား
 တော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

သူဌေးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ငွေစားအား ကြည့်ကာ...
 “မြေခွေးကျို့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”
 ငွေစားက ပြန်လည်ကြည့်ရင်း...
 “မဆိုးပါဘူး၊ တာဝန်သိတတ်တယ်”
 သူဌေးကြီး ပြုံးလိုက်သည်။
 “သူဟာ လောဘကြီးတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”
 ငွေစား မည်သည့် မှတ်ချက်မျှ မပေးချေ။
 သူဌေးကြီးက ဆက်ပြောလာသည်။
 “သူ့ကို ငွေရက်ရက်ရောရောပေးတာ သူအံ့ဩနေတယ်၊
 တာဝန်ကို ဘာကြောင့် ချေမှုန်းချင်သလဲဆိုတာ သူစိတ်ဝင်စားနေ
 တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အကြံကိုသာ သိသွားရင် သူက စောဒကတက်လာမှာ
 ချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ်က ချူးတာဝန်ရဲ့ စည်းစိမ်
 တွေကို သိမ်းယူမလို့ပါ”
 ငွေစား ဘာမျှမပြောပါ။
 “အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ကြားထဲမှာ အပြင်ရန်သူတစ်ယောက်
 ငါလာပြီ၊ မြေခွေးကျို့ ဘယ်လောက်စွမ်းဆောင်နိုင်သလဲဆိုတာ
 ကျုပ်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာပါ၊ အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျဆုံး
 သည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်အတွက် အကျိုးမယုတ်ဘူးလေ၊ မြေခွေးကျို့ သေ
 ဘူးလဲ ကျုပ်ခေါင်းမရှုပ်တော့ဘူးပေါ့”
 သူ၏စကားကြောင့် ငွေစား ကျောချမ်းသွားသည်။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူဌေးကြီးသည် ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ်လျှင် နှိပ်စက်
 ဆိုသည့် လူစားမျိုးပင်။
 မိမိအကျိုးစီးပွားအတွက် လုံးဝအထိအခိုက် မခံတတ်
 သူဌေးကြီးအား သတိထားဆက်ဆံမှ တော်ကာကျွေး
 ပထမဆုံးအကြိမ် နားလည်လာမိလေတော့သည်။
 သူက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ...
 “ကျုပ်ကတော့ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ
 လုပ်ရမယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေမှာပဲ”
 သူဌေးကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။
 “ငါ မင်းကို ယုံပါတယ်၊ တကယ်တမ်း မင်းလို လူ
 ငါများများလိုအပ်နေတယ်”
 ငွေဓားက...
 “ကျုပ်ကကော ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမှာလဲ”
 သူဌေးကြီးက...
 “အခြေအနေ စမ်းသပ်ပေးပါ”
 ငွေဓား ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ၊ စိတ်ချ၊ ကျုပ်ပြန်လာရင်
 အကြောင်း တစ်ခုတော့ သိရမှာပဲ”
 စကားဆုံးလျှင် ထွက်ခွာသွားသည်။
 သူဌေးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “အင်း ငွေဓားဟာ အရိပ်ပြရင် အကောင်းမြင်တယ်”

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ခု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

လက်လွတ်လို့ မရသေးဘူး”
 တီးတိုးရှေ့တွင်လိုက်သည်။
 တစ်ဆက်တည်းပင် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်သည်။
 မကြာမီ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်သားသူငါးဦး ဝင်ရောက်လာ
 သည်။
 ထိုလူငါးယောက်စလုံး မြက်ခမောက်များ ဆောင်းထားကြ
 ၏။
 ယင်းလူများမှာ သူဌေးကြီး၏လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့မှ အဖွဲ့
 သားများပင် ဖြစ်လေသည်။
 သူဌေးကြီးက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူအား တီးတိုးပြောလိုက်
 ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။
 ထိုလူငါးယောက်သည် လျင်မြန်စွာပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာ
 သွားကြသည်။
 သူဌေးကြီးသည် ယခု ညွှန်ကြားထားသော အစီအစဉ်များ
 အား တစ်ခုချင်းပင် ပြန်လည်စိစစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

လေတစ်ချက် ငွေယမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝါးရုံပင်များ လှုပ်
ယမ်းသွားသည်။

ဤဝါးရုံပင်သည် ချူးမိသားစု ခြံဝင်းထောင့်တစ်နေရာဝယ်
ရှိနေပါသည်။

ချူးတာဖုံးသည် လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ လျှောက်
လာသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်များ အထင်အဆ
ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ချူးတာဖုံးသည် ဝါးရုံပင်အောက်ဝယ် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်
သည်။

ရုတ်တရက်...

ဝါးရုံပင်သည် သိမ့်ခနဲတစ်ချက် လှုပ်ယမ်းသွားပြီး အဖြူ
ရောင်လူရိပ်တစ်ခု ကျရောက်လာသည်။

ထိုလူသည် အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား
သလို မျက်နှာသည်လည်း လူသေအလောင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေ၏။

ထိုလူက ချူးတာဖုံးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးတာဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်ကမှန်း မသိတဲ့ လျှို့ဝှက်လူတစ်ယောက်
ပေါ်လာတယ်”

ထိုလူက သက်ပြင်းချရင်း...

“ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

ချူးတာဖုံးက...

“ကျုပ်လူတွေ လွတ်ထားပြီး သတင်းယူခိုင်းထားတယ်၊
ခါကြာခင် သိရမှာပဲ”

“ဒါထက် ကျုပ်တို့ အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်သွားတဲ့ အဖွဲ့ကို
ခြေရာခံမိပြီလား”

ချူးတာဖုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေရာအတွက် ဝမ်းထိန်နဲ့ အပြိုင် ဖြစ်နေ
ချိန်မှာ ဒုစရိုက်သမားတွေ ပေါ်ထွက်လာတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဝမ်းထိန်
ကတောင် ကျုပ်ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်လူတွေ စုံစမ်းမိ
သလောက် ဒုစရိုက်အဖွဲ့ဟာ ပေဂေဟာနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတဲ့
ပုံပဲ”

ထိုလူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ပေဂေဟာက တို့အကြောင်းကို သိလို့ တမင် အကွက်

နေတာများလား”

ချူးတာဖုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လောင်ဖူးကျက် ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ

ဘူး”

ထိုလူက...

“ဒါဆိုယင် ပေဂေဟာ လက်ချက် ဟုတ်မဟုတ်နဲ့ ဟုတ်

ဘာအတွက်ကြောင့်လဲဆိုတာ သေသေချာချာ စုံစမ်းရမယ်”

ချူးတာဖုံးက...

“ကျုပ်အပြင်ထွက် လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ထိုလူ ပြုံးရင်း...

“ငါသိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်..”

“အခု ကိစ္စကို ငါကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမယ်”

ချူးတာဖုံး သဘောကျသွားသည်။

“ဒါကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းထိန်ကို သတိထားပါ

ကျုပ်ကို တိုးနှက်ဖို့ ချောင်းနေတာ”

“ငါသိပါတယ်ကွာ”

“ဒါထက် အစ်ကိုကြီးရှကော”

“သူ့အနားယူနေတယ်၊ မကြာခင် သူကိုယ်တိုင် စီစဉ်ဆောင်

ရွက်ပေးလာလိမ့်မယ်”

ချူးတာဖုံးက...

“ကောင်းတာပေါ့”

ထိုလူက...

“ကဲ မင်းလဲ အနားယူဦး၊ ငါပဲ ကြည့်လှုပ်ရှားလိုက်မယ်”

ချူးတာဖုံး ခေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား ကျောခိုင်းခိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထိုလူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်၏။

ထိုလူကား ဖန်ချီလင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ချီလင်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးကာ ထွက်ခွာသွားသော လူရိပ်များ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့ သည်။

* * *

အပြောင်းအလဲ

ကောင်းကင်တွင် လခြမ်းပဲ့လေး ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြေပြင်တစ်ခုလုံး မှုန်တိမှုန်ဝါးသာ ရှိလေသည်။

ညအမှောင်ထုအား အကာအကွယ်ယူကာ လူရိပ်တစ်ခု သည် ချူးမိသားစု ခြံဝင်းအတွင်းမှ ခုန်ထွက်လာပြီး အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် နောက်ထပ် လူရိပ်တစ်ခု ထပ်မံ ခုန် ထွက်လာပြီး ပထမလူရိပ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ဤသည်ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က သေချာစွာ တွေ့မြင်သွားခဲ့သည်။

လခြမ်း အလင်းရောင် မှန်ပျဉ်သည် မြို့အရှေ့ဘက်
တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။

လူရိပ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသော လူရိပ်လည်း
ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပထမလူရိပ်ကား မြေခွေးကျိုပင် ဖြစ်သည်။

သူက မြက်ခမောက်နှင့်လူအား မျှားခေါ်ရန် ချူးမိသားစု
ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ခြံထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မှုအား
ခံခဲ့ရသောကြောင့် ထွက်ပြေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသော ရန်သူသည် သူ့နောက် ထပ်
ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ပြေး၍ မလွတ်သည့်အဆုံး ရပ်တန့်ကာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

* * *

မြေခွေးကျိုနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသူ
သည် သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းပြေးမလွတ်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

မြေခွေးကျို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းက သေချင်လို့ လိုက်လာတာကိုး”

ထိုလူက...

“အင်း မင်းဟာ ဘာကြောင့် သူများခြံဝင်းထဲကို ကျူးကျော်
သွားလဲဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖိစွဲမရှိပါဘူး

အဲဒါ မင်းကို ဖမ်းပြီး စစ်မေးလိုက်ရင် သိရမှာပဲ”

ထိုလူ၏ကြီးကျယ်မှုကြောင့် မြေခွေးကျို ခေါသထွက်သွား
သည်။

သူက မွဲပြုံးပြုံးကာ...

“မင်း ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်နိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရသေး
တာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်စာပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ထိုလူက အလွယ်တကူ ရှောင်တိမ်းကာ ထွက်ခွာသွား
သည်။

မြေခွေးကျို ခံပြင်းသွားသည်။

“ခြမ်း”

ခါးမှ ဓားအား ဆွဲထုတ်ကာ တစ်ကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်
သည်။

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏ခါးချက်များသည် ပြင်းထန်ကာ ကြမ်းတမ်းလှ၏။
 ခံပြင်းဒေါသစိတ်ကြောင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော
 ကွက်များအား အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုလူ ခွဲလိုက်သည်။
 “မင်း ဘာစာတံနိုင်မှာမို့လဲ”
 ပြောရင်း ခါးဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 သူ၏ခါးကွက်များသည် မြေခွေးကျိုးထက်ပင် ပို၍ ပြင်း
 ထန်ရက်စက်နေသည်။
 သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် ယှဉ်လိုက်ပြီးလျှင်...
 “အား”
 မြေခွေးကျိုး နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း နောက်ဆုတ်သွား
 ၏။
 သူ၏ရင်ဘတ်၌ ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 သူက ထိုလူအား အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ-
 “မင်း...မင်းက ဝံပုလွေဖြူ ဟုတ်လား”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူက အံ့ဩဟန်ဖြင့်...
 “မင်းက ကျုပ်ကို သိနေဖို့လား မဆိုးဘူး”
 ချူးမိသားစု ခြံဝင်းမှ ထွက်လာသူသည် ဝံပုလွေဖြူ
 သိလျှင် မြေခွေးကျိုး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
 အကြောင်းမှာ...

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

ဝံပုလွေဖြူသည် သူ့ထက်ပင် ရက်စက်ဆိုးသွမ်းသူ ဖြစ်
 ဘာ တစ္ဆေ့နက်ကိုယ်နှင့် ဆက်နွယ်နေသူတစ်ဦးဟု သူက ကြားမိခဲ့
 သည် မဟုတ်ပါလား။
 ဝံပုလွေဖြူက...
 “ပြောစမ်း၊ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူ
 လွှတ်လိုက်တာလဲ”
 ဟု စက်ထန်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 မြေခွေးကျိုး အခြေအနေ မဟန်မှန်း နားလည်သွားသည်။
 ချက်ချင်းပင် ခါးစေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်ရင်း ခွန်ထွက်
 နားလိုက်သည်။
 ဝံပုလွေဖြူက ရှောင်တိမ်းရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် သူ၏
 ခါးမှာ မြေခွေးကျိုး၏ ကျောပြင်အား ခုတ်ချမိသွားလေသည်။
 “အား”
 မြေခွေးကျိုး လဲကျသွားသည်။
 ယခုတစ်ကြိမ်...
 သူက တော်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ
 ခွဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ဝံပုလွေဖြူက တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာသည်။
 “ပြောစမ်း၊ မင်းကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”
 မြေခွေးကျိုး လူးလဲထရပ်လာသည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် ဖြစ်နေ၏။

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူက အဖြေမပေးဘဲ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။
 ဝံပုလွေဖြူ ဒေါပွသွားသည်။
 “မင်းက သေချင်နေတာကိုး”
 ပြောရင်း တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်...
 လူရိပ်တစ်ခု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး ဟန့်တားတိုက်ခိုက်
 လာသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကြောင့် ဝံပုလွေဖြူမှာ ကံမန်း
 ကတန်းပင် နောက်ဆုတ်သွားရတော့သည်။

တိုက်ခိုက်လာသူမှာ မြက်ခမောက်နှင့်လူ ဖြစ်နေလျှင်
 ဝံပုလွေဖြူသာမက ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသော မြေခွေးကျွဲ
 သည်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

ဖန်ချီလင်းသည် မြေခွေးကျွဲ၏အသက်ကို အချိန်မီ ကယ်
 ခင်လိုက်နိုင်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ယခု တရားခံနှစ်ယောက်စလုံးအား မည်နည်း
 အလွတ်မပေးနိုင်ပါချေ။

ဝံပုလွေဖြူက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ တိုက်ခိုက်
 က်၏။

ဖန်ချီလင်းက ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
 သည်။

ဝံပုလွေဖြူသည် ဖန်ချီလင်း၏သိုင်းကွက်များအား တွေ့မြင်
 သောအခါ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

မြက်ခမောက်နှင့်လူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သူက ရိပ်
 မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းခဏမှာပင် သူက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ ထွက်ပြေး
 သွားတော့သည်။

“မပြေးနဲ့”

ဖန်ချီလင်းက အလွတ်မပေးဘဲ ပြေးလိုက်သွားသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် ဒဏ်ရာရထားသော မြေခွေးကျွဲ
 ခံယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

* * *

မြေခွေးကျိုသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်...

ရုံဖုတ်တစ်ခုအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာသည်။ ထိုလူကား ငွေဓားပင် ဖြစ်သည်။

မြေခွေးကျို၊ ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော်...

ငွေဓား၏မျက်နှာ အေးစက်တင်းမာနေသည်ကို တွေ့၍ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ယင်းခဏမှာပင် ငွေဓား လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက် ရောက်လာပြီး လျင်မြန်စွာ ထိုးသွင်းလာ၏။

မြေခွေးကျိုမှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ပါ။

ငွေဓားအား မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။ ငွေဓားက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ—

“ချူးမိသားစု ခြံဝင်းမှာ ဝံပုလွေဖြူလို လူစားမျိုး ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ။ မြက်ခမောက်နဲ့လူဟာ ဖန်ချီလင်း ဖြစ်နေတာ တကယ့် ပြဿနာပဲ။ မင်းအနေနဲ့ သေသွားမှ ငါစိတ်ချနိုင်မယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လျင်မြန်စွာပင် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ဝံပုလွေဖြူသည် ရှေ့မှ ပြေးလွှားသွားနေသည်။ ဖန်ချီလင်းသည် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

ဝံပုလွေဖြူသည် ပြေး၍ မလွတ်သည့်အဆုံး အချက်ပြစ်း ညည်တစ်ခု ပစ်လွှင့်ကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားအကူအညီတောင်းလဲ အပိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝံပုလွေဖြူက ဘာမျှ မပြောပါ။

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားဟာ ချူးမိသားစု ခြံဝင်းနဲ့ ဟယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ဝံပုလွေဖြူ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကို ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်”

စကားဆုံးလျှင် တရုတ်ကြမ်း တိုက်ခိုက်လာသည်။

ဖန်ချီလင်းက ချက်ချင်းပင် တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် မိုးသီးမိုးပေါက်

လေး ကျရောက်လာသည်။

ဝံပုလွေဖြူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ထိုးဖောက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး

ရွမ်းခြံသွားသည်။

ဝံပုလွေဖြူ ကြိုးစားရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားမှပင်...

“ဗွ”

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ပြိုထွက်သွား၏။
 ဝံပုလွေဖြူ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။
 ဖန်ချီလင်းက စေ့စေ့ကြည့်ကာ...
 “ဒီတစ်ခါမဖြေရင် ကျုပ်မညှာနိုင်တော့ဘူး”
 ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...
 “ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”
 မေးမြန်းသံနှင့်အတူ ဝမ်းထိန်ဦးဆောင်သော အာဇာနည်
 သားအဖွဲ့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ဝံပုလွေဖြူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
 အာဇာနည်သားများက ပြေးပေါက်မရှိအောင် ဝိုင်းရံလိုက်
 သည်။ ဖန်ချီလင်းက ဝံပုလွေဖြူအား ညွှန်ပြကာ...
 “သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့”
 ဝမ်းထိန် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...
 “မင်းက ဘယ်သူလဲ”
 “ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေပါ”
 ဝမ်းထိန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “မလိုချင်ဘူး၊ မင်းကိုလဲ ဖမ်းရမယ်”
 ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီ၊ ကျုပ်က မြို့စားကြီးကို အ
 အညီပေးနေတာပါ။ ကျုပ်ကို ဖန်ချီလင်းဆိုရင် လူတိုင်း သိပါတယ်။
 ဝမ်းထိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“မြို့စားကြီးက အကူအညီတောင်းထားတယ် ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ကျုပ်လဲ မသိပါလား”
 “ဒါက လျှို့ဝှက်ထားလို့ပါ”
 ဝမ်းထိန်၏ခန္ဓာကိုယ် မသိမသာ တုန်ခါသွားလေသည်။
 ယင်းတဒဂံအချိန်လေးမှာပင်...
 “အား”
 “အွန်”
 စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အာဇာနည်သားနှစ်ယောက် လဲကျ
 သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်...
 လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာပြီး ဝမ်းထိန်အား တိုက်ခိုက်လာ
 လေသည်။
 ထိုလူ၏ဝါးချက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင်
 ပင် ပြင်းထန်လှပေသည်။
 ဝမ်းထိန် ကြိုးစားခုခံသော်လည်း လျင်မြန်လှသော ဓား
 ချက်အား မရှောင်တိမ်းနိုင်ပါတော့ချေ။
 “အား”
 နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားသည်။
 “ဟာ”
 မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဖန်ချီလင်း ပါးစပ်
 အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၂၃ * * * ဘုန်းကြွယ်

ဝံပုလွေဖြူကား ဝမ်းသာသွားသည်။

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသူသည် ချူးတာဖုံး၏ လျှို့ဝှက်ကိုယ်ရံတော် ဓားကဝေဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိထား၏။

သူက ချက်ချင်းပင် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်တာ ထွက်ပြေးသွားသည်။

ဖန်ချီလင်း မြေပေါ် လှိုမ့်ချကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

သူပြန်ထလာသော အချိန်တွင် ဝံပုလွေဖြူသာမက ဓားကဝေကိုပါ မတွေ့ရတော့ချေ။

ဝမ်းထိန်ကား ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရချေပြီ။

“တောက်”

ဖန်ချီလင်း ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်၏။

သူက ဝမ်းထိန် အလောင်းနှင့် အာဏာသားများအား ခေါ်ဆောင်ကာ ခြုံစားဂေဟာသို့ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မြက်ခမောက်ကိုယ်စီဆောင်းထားသော လူငါးယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ပေဂေဟာအိမ်သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

မဆိုသလောက် အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် အပြောင်းအလဲများသည် ဆက်တိုက်ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

အကြံတူရန်သူ

ချူးတာဖုံး၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

သူ၏နဘေးတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံ လွှမ်းခြုံထားသူတစ်ဦး

နေ၏။

သူတို့ရှေ့တွင် ထွက်ပြေးလွှတ်မြောက်လာသော ဝံပုလွေဖြူ

နှင့် ဓားကဝေတို့ ရှိနေ၏။

ချူးတာဖုံးက အနက်ရောင်ဝတ်ရုံလွှမ်းခြုံထားသူအား

ညွှန်ကာ...

“အစ်ကိုကြီးရှ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အားလုံး ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီ”

ဟု စိတ်ရှုပ်ထွေးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးရှာဆိုသူကား တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသော ဘီလူးမည်းရှကျောပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ချူးတာဖုံးသည် တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီတကား။

အစ်ကိုကြီးရှ(ဝါ)ရှကျော၏မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်၏။

သူက လက်ထဲမှ စာကို တစ်ခေါက်ပြန်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

“ချူးတာဖုံး၊ မင်းဟာ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေသလို အပြင် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က လုယက်ထားတဲ့ ရတနာတွေ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ လောင်ဖူးကျက်ကို လုပ်ခဲ့တဲ့ အချက်ရယ်၊ ငါအကုန်သိထားတယ်၊ အခု မင်းညီမလဲ ငါ့ထံ ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ဒီတော့ အားလုံးပြေလည်သွားစေချင်ရတနာတွေကို သုံးရစ်အတွင်း ပေဂေဟာအရောက် လာပို့ပါပေချွမ်း။”

ရှကျော ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ပေချွမ်းဟာ တကယ့် မီးခဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သေးမိဘူး၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အားလုံး သိရှိနေတာ အတော်ထူးတယ်”

ချူးတာဖုံးက...

“သူဟာ အစကတည်းက ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေကို မျက်နှာနေတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထားပြီး သူနဲ့

သက်တဲ့ သတင်းတွေကိုတောင် ဝယ်ယူစုဆောင်းထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဒီလောက်အထိ ဒုက္ခပေးနိုင်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး”

သူတို့သည် ဝံပုလွေဖြူ၏ အချက်ပြဿနာကျည်ကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ပြစ်သွားရသည့် အချိန်အတောအတွင်း၌ ပေချွမ်း၏လူငါးယောက်သည် ချူးတာဖုံး၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီမ ချူးယင်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရှကျော သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“တစ်ဘက်ကလည်း ဖန်ချီလင်း ပေါ်လာခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး မလှုပ်ရှားဘဲ ခြေရာဖျောက်ထားကြတော့”

ချူးတာဖုံးက...

“ကျုပ်ညီမကို ကယ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပျာပျာသလဲ မေးလာသည်။

ရှကျော တစ်ချက်စဉ်းစားကာ...

“အချိန်သုံးရက်အတွင်း နည်းလမ်း ရှိလာမှာပါ၊ ချူးယင် အဖမ်းခံရတဲ့ သတင်းလွင့်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပေချွမ်း ခေါင်းရှုပ်သွားအောင်နဲ့ ဖန်ချီလင်းကို များဖို့ပဲပေါ့”

“ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး”

ရှကျောက ပြုံးရင်း...

“ဖန်ချီလင်း အကြောင်း ငါဒီတယ်၊ သူက မင်းကို မသင်္ကာ

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပေမယ့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြန်သေးဘူး၊ ပေဂေဟာကတော့ ချူးယင် ဖမ်းထားမှုနဲ့ ကင်ပွန်းတပ်လိုရတယ်။ သူက ပေဂေဟာ ဦးတည်လှုပ်ရှားလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က သုံးရက်အတွင်း အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

ချူးတာဖိုးမှာ စိတ်ထွေပြားနေပြီး စောဒကတတ်တော့နေတဲ့ ရှကေ့ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

နောက်တစ်နေ့ ချူးယင်အား ပေချွမ်းက ဖမ်းဆီးထားသော စတင်းသည် တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဖမ်းဆီးရသည်ကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေကြတော့သည်။

ညနေစောင်း၌ လူတစ်ယောက်သည် ပေဂေဟာထံ ယောင်မလည်ဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ညဘက် ရောက်သောအခါ တိုက်ခိုက်သံအချို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုလူသည် ချူးယင်အား ကယ်ထုတ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ထိုလူကား ဖန်ချီလင်းပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

* * *

ပေ့ချွမ်း၏မျက်နှာ မည်းမှောင်နေသည်။

ယခု ပြဿနာထဲ ဖန်ချီလင်း ပါဝင်နေပြီဟု ငွေစားထံမှ သတင်းရကတည်းက သူက စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုစဉ် အတောအတွင်း ချူးတာဖုံးက ညီမဖြစ်သူအား ဖမ်းဆီးထားပါသည်ဟု တရားဝင် သတင်းလွှင့်လာသဖြင့် ပြူးပြူးဖူးဖူး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ချူးတာဖုံးဘက်မှ မည်သည့် ထောင်ချောက်များ ဆင်လှ ပြီလဲဟု စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ကာ အလုပ်ရှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုအခြေနေ ရှုပ်ထွေးမှုကို ဖန်ချီလင်းက အခွင့်ကောင်းယူပြီး ချူးယင်အား ကယ်ထုတ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

ချူးယင် မရှိတော့သည့်နောက် ပေ့ချွမ်းသည် လုံခြုံရေးကို ချက်ချင်းပင် တိုးမြှင့်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်ခဲ့၏။

ချူးယင် မရှိသည့်နောက် ချူးတာဖုံးက ကျိန်းသေတိုက်ခိုက်လာမည်ဟု သူက ထွေးထားမိ၍ ဖြစ်သည်။

ပေ့ချွမ်း တွေးထားသည့်အတိုင်း မနက်မိုးမသောက်မီ အချိန်၌ ချူးတာဖုံးတို့ဘက်မှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်မှု ချူးတာဖုံးဘက်တွင် ကျောထောက်နောက်ခံ အင်အားကောင်းပြီး လျှို့ဝှက်ဦးဆောင်သူတစ်ဦး ပါဝင်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

သူက ကြိုးစားခုခံခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့်...

အခြေအနေ မဟန်သည့်အဆုံး ကိုယ်ရံတော်အချို့နှင့်အတူ လျှို့ဝှက်လမ်းမှ အလွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးခဲ့ရတော့သည်။

* * *

မြို့စားကြီးနှင့် ဖန်းချီလင်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမဆို ဖြစ်

တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေကြဟန် ရှိ

အတန်ကြာမှ...

“ချူးယင် လွတ်မြောက်သွားတာနဲ့ ချူးတာဖုံးက ပေ့ဂေ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒုစရိုက်မှုတွေကို ပေ့ချွမ်းက ကြိုးကိုင်တာလား၊ ချူးတာ

ထုတ်ကြိုးကိုင်ထားတာလားဆိုတာ ကျုပ်တော့ နားမလည်တတ်

ဘူး”

ဟု ရေရွတ်လာသည်။

ဖန်ချီလင်းက တစ်ချက်စဉ်းစားရင်...

“နှစ်ဘက်စလုံးက မသင်္ကာစရာကောင်းတယ်။ အခုအချိန်မှာ ပေဂေဟာ ပြိုကွဲသွားပြီ။ ပေချွမ်းလဲ ရှောင်ပုန်းနေတယ်။ ကျုပ်တို့က ချူးတာဖုံးကို စစ်မေးရင် သူက ဘူးကွယ်မှာပဲ ပြီးတော့ သူ့နောက်ကွယ်က လူတွေကို မဖော်ထုတ်နိုင်ဘဲ သွားရောက်စစ်ဆေးရင် အားလုံးဟာ သံထဲရေသွန်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ပေချွမ်းဟာ သူ့ညီမကို ဖမ်းလို့ တိုက်ခိုက်တာလို့ပဲ ပြောမှာပဲ။ ပေချွမ်း မရှိတဲ့နောက် သူက စိတ်ကြိုက်လိမ့်နိုင်တာပဲ”

သူက ဖန်ချီလင်းအား ကြည့်ကာ...

“ဝမ်းထိန် သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စကျတော့ကော”

ဟု တဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း ပြုံးရင်...

“ချူးတာဖုံး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ နေက်ပြီး ဝမ်းထိန်ကို သုတ်သင်သွားတဲ့ တရားခံဟာ သူ့ရဲ့လူပါလို့ အထောက်အထား ပြစရာ မရှိဘူး။ အခုလောက်ဆို ချူးတာဖုံးကလည်း သူ့လူတွေကို ခြေရာဖျောက်ထားလောက်ပြီ။ ချူးတာဖုံးက အပြစ်က လွတ်အောင် အဘက်ဘက်က ပြင်ဆင်ထားလိမ့်မယ်”

မြို့စားကြီး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

တွေးမိသည်ကို ပြောလာသည်။

“ပေချွမ်းက ချူးတာဖုံး ညီမကို ဖမ်းထားရတာ အကြပ်တိုင်ဖို့ဆိုတာ သေချာတယ်။ ပေချွမ်းက ဘာကိုတောင်းဆိုမလဲ။ ချူးတာဖုံးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိရမယ်”
တစ်ဆက်တည်းပင်...

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။

“ခက်တာက ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ ချူးတာဖုံးက အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးနေလောက်ပြီ။ သူ့ရဲ့အကြံ ဖော်ထုတ်ဖို့ ခက်နေတယ်”
ဖန်ချီလင်း ခေါင်းယမ်းကာ...

“မခက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ဖူးရင်မြို့စား၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် အံ့ဏားသင့်သော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖန်ချီလင်းအား ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ချူးတာဖုံးရဲ့ အကြံအစည်တွေကို စိတ်ထုတ်နိုင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

မြို့စားကြီးက မယုံမရဲဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖော်ထုတ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း ပြုံးကာ...

“ကျုပ်မှာ နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

မြို့စားကြီး၏မျက်ခုံးမွှေးအစုံ နဖူးပေါ် မြှင့်တက်သွားစေ

ဖန်ချီလင်းအား ကြည့်၍...

“နည်းလမ်းရှိတယ် ဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်း...

“ဟုတ်တယ်”

မြို့စားကြီး၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်လာသည်။

ဖျော်လင့်ချက် ရှိလာပြီ ဖြစ်၍ အားတက်လာကာ...

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းများလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအား ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ပေချွမ်းကို မေ့နေလို့ပါ”

မြို့စားကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်၍...

“ပေချွမ်း”

ဖန်ချီလင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပေချွမ်းမှ မသေသေးဘဲ”

ယခုမှ မြို့စားကြီးက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပေချွမ်း ရှိနေသေးတာပဲ”

သို့သော် ချက်ချင်းပင် လေသံပျော့၍...

“ခက်တာက ပေချွမ်းက ရှောင်တိမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်းက ရယ်မောကာ...

“သူ့အတွက်မပူနဲ့ ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်၊ သူ ဒီမြို့ထဲက

ဆက်ခွာနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး”

မြို့စားကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပေချွမ်းကို ရရင်တော့ အဖြစ်မှန် ပေါ်လာမှာပဲ”

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က ပေချွမ်းကို ရှာဖွေမှာပေါ့၊ အခု

ချိန်မှာ ခင်ဗျားကိုယ်ရံတော်တွေကို အသုံးချသင့်ပြီ”

“ပြောပါ”

ဖန်ချီလင်းက ချူးမိသားစုခြံဝင်းအား ရုပ်ဖျက်ကာ အလွတ်

သေးဘဲ စောင့်ကြည့်ရန်နှင့် မိမိနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်မည့် လျှို့ဝှက်

နည်းလမ်းများအား ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ထို့ကြောင့် ထိုရေလွှဲပေါက်အကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိကြ

ပေ။

ထိုနည်းတူ...

သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော လက်ရွေးစင်ဝါးကျီသည် ထို
ပုဂံအား ကုန်သည်တစ်ဦးထံ ရောင်းစားခဲ့ခြင်းကိုလည်း ပေ့ချမ်း
တို့ မသိခဲ့ချေ။

* * *

တစ်ကွက်အသာ

ပေ့ဂေဟာ...

ပေ့ဂေဟာကား ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပေ့ဂေဟာ အနောက်ဘက်ဝယ် ရေကန်တစ်ခု ရှိသည်။

ထိုရေကန်သည် မြို့တောင်ဘက် စမ်းချောင်းနှင့် ဆက်

နေကြောင်း မည်သူကမျှ မသိပါ။

ထိုစမ်းချောင်းကလေးနှင့် ပေ့ဂေဟာရှိ ရေကန်ကို လျှို့ဝှက်

ရေအောက် ရေလွှဲတစ်ခုကို ပေ့ချမ်းသည် ဖောက်ထားခဲ့သည်။

ဤသည်ကို ပေ့ဂေဟာ လက်ရွေးစင်အချို့သာ သိရှိ

အချို့ကား သေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

စမ်းချောင်းကလေးသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။

ထိုစမ်းချောင်းကလေးသည် တောင်မှ မြောက်သို့ ကွေ့

ကာက်၍ စီးဆင်းသွား၏။

တစ်ချို့က ပြောကြသည်။

ထိုစမ်းချောင်းကလေးသည် မြောက်ပိုင်းသို့ စီးဝင်သော

ရေတစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်သည်ဟူ၍...

ထိုစကား မှန်မမှန် မည်သူမျှ မစစ်ဆေးပါ။

ထိုစကား မှန်မမှန် စစ်ဆေးခြင်းထက် ထိုစမ်းချောင်း၌ ငါး

မရှိခြင်းကိုသာ လူတွေက စိတ်ဝင်စားကြ၏။

ယခု...

ထိုချောင်းကလေး၌ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသူ ဖြစ်လေ

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ ထိုလူသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မျက်လုံးပေါ်ရုံ ဦးခေါင်းဖော်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၏။

ပြီးမှ...

ချောင်းကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်၏။

သူ၏အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အလွန်မောဟိုက်နေသည့် အပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူဆယ်လေးငါးယောက်သည် ရေထဲမှ ပေါ်လာပြီး ချောင်းကမ်းစပ်ပေါ်သို့ တက်လာကြ

သည်။ သူတို့သည် တစ်မိုင်ခန့် ရေငုပ်၍ လာရသဖြင့် မောဟိုက်သည် မှန်သော်လည်း အနားမယူနိုင်ဘဲ စမ်းချောင်းအထက်ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ချူးတာဖုံး၏လူများ ဆုတ်ခွာသွားကြောင်း သိသော်လည်း ပေ့ချွမ်း၏ လက်ရွေးစင်များသည် စဉ်ဆက်မပြတ် သတိထား၍ သစ်တောအုပ်အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

သူတို့သည် သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းကြောင်း သေချာမှ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်ကူးသည်။ ဤသို့ဖြင့်...

သူတို့သည် နောက်ထပ် ထမင်းနှစ်အိုးကျက်ခန့် ကြာသောအခါ သစ်တောအစပ်သို့ ရောက်လာ၏။

သစ်တောကို လွန်သော် လူနေအိမ်ခြေ လေးငါးခြောက်အိမ်တွေ့ရသည်။

ထိုအိမ်များသည် ယခင်က သိုးမွေးသူများ နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ထိုအိမ်များသည် လိုယွင်းပျက်စီးနေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မပြုပြင်ဘဲ ထားရှိ၍ ရာသီဥတုဒဏ်ခံရသည့်အသွင် ပေါ်နေ၏။

ပေ့ချွမ်း၏လက်ရွေးစင်များထဲမှ နှစ်ယောက်သည် သစ်တောအုပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်ပျက်များ ရှိရာသို့ ကင်းထောက်ရန် ပြေးသွားလေသည်။

တအောင့်ကြာသောအခါ ရှေ့ပြေးနှစ်ယောက်ထံမှ အချက်ပြသဖြင့် ကျန်လူများသည် လူနေအိမ်ပျက်များ ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေတော့သည်။

* * *

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သည့်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ ဖြစ်၍ အိမ်များသည် ယိုယွင်းပျက်စီးနေ၏။

အိမ်တိုင်း၏ ပြတင်းတံခါးများသည် အစုံအလင် မရှိခြင်း ခွဲစောင်းနေခြင်း၊ တစ်ချို့ပြတင်းတံခါးများ ပြုတ်၍ တွဲလျောင်း ခြင်း နေ၏။

တံခါးမကြီးများ ပြုတ်ထွက်နေ၏။

အိမ်နံရံများ ဆွေးခြေ့ပျက်စီးလျက် ရှိပြီး ပင့်ကူပိုးဖျှင်များ က အိမ်တိုင်ကို နယ်ချဲ့ထား၏။

ပေ့ချွမ်း၏လူများသည် ထိုအိမ်ပျက်များထဲ၌ ခေတ္တခိုအောင်းလိုက်ပြီး တစ်ဘက်လွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် တာစုနေကြတော့သည်။

သူတို့သည် ထိုလွင်ပြင်၏ တစ်ဘက် တောင်ကုန်းကို ကျော်ဖြတ်မြေးပါက သစ်တောအုပ်တစ်အုပ်သို့ ရောက်ရှိမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်တောအုပ်သို့ ရောက်လျှင် သူတို့သည် အသီးသီး လူစုခွဲ၍ သစ်တောအုပ်၏တစ်ဘက်ရှိ ကျေးရွာသို့ ဝင်ရောက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

ထိုကျေးရွာမှ စတင်၍ ခြေရာဖျောက်ရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ယခု လွင်ပြင်ကို အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ရန် ရေးကြီးပေလိမ့်မည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

သို့သော်...

သူတို့သည် ထိုလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။

အကြောင်းမှာ...

ထိုလွင်ပြင်ပေါ်မှဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေထဲ၌ အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်များ ပါဝင်နေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

* * *

ပေ့ချွမ်း၏လက်ရွေးစင်များသည် အုပ်စုသုံးစု ခွဲလိုက်လေသည်။

ပထမအုပ်စုသည် လွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်၍ သုံးဆစ်ချိုးရောက်မှ ဒုတိယအုပ်စုက ချီတက်လာမည်။

ပထမအုပ်စုနှင့် ဒုတိယအုပ်စုတို့ ဆုံမှ တတိယအုပ်စု စတင်လှုပ်ရှားရန်နှင့် ပထမအုပ်စု ရှေ့သို့ ဆက်လက်လှုပ်ရှားရန် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြလေသည်။

ပြီးမှ...

သူတို့သည် လွင်ပြင်ကို စတင်ကျော်ဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ပထမအုပ်စုသည် လွင်ပြင်၏ သုံးချိုးတစ်ချိုးသို့ ရောက်

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သောအခါ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်၏။

မည်သည့်အန္တရာယ်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသေး
အခါ ဒုတိယအုပ်စုကို လက်ဝေယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ဒုတိယအုပ်စုသည် အချင်းချင်း အချက်ပြ၍ လွင်ပြင်
စတင် ဖြတ်ကျော်သည်။

ဤတွင်...

မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ
တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ...

ဒုတိယအုပ်စုထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ခြေခေါက်၍
ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ထိုလူသည် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်
လက်ထဲမှ လှံတံဖြင့် မြေသို့ ထောက်လိုက်သည်။

ဤတွင်...

လှံတံသည် မြေထဲသို့ ကျုံ့ဝင်သွားပြီး...

“အား”

ဟူသော အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေ
သွား၏။

ပြီးမှ လှံတံကို ပြန်လည်ဆွဲနှုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

လှံများ၌ သွေးစွန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ်...

မြေကြီးထဲမှ လူတစ်ယောက် ခုန်၍ ထွက်လာတော့၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ဦး”

ဟူသော လေသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မြေကြီးထဲမှ

လူများ အလျှိုလျှို ပေါ်လာ၏။

ထိုလူများသည် ချူးတာဖုံး၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ
ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဤလွင်ပြင်၌ ကျင်းတူးထားကာ ပူးသတ္တဝါများ
မြေကျင်းအောင်းသကဲ့သို့ ပုန်းအောင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်နေသော လွင်ပြင်
အတွင်း၌ ဆူညံသွားလေတော့သည်။

* * *

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးတာဖုံး၏လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားများသည် မြေပေါ် ရောက်သည်နှင့် အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ပေ့ချွမ်း၏လူများ အပိုက်မိသွားကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွား၏။

သတိဝင်လာသူများက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

အဘက်ဘက်မှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ချူးတာဖုံး၏ လူများအား မယှဉ်သာပါချေ။

နောက်ဆုံး၌...

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၍လည်းကောင်း၊ အင်အားခြင်း မရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပေ့ချွမ်း၏လက်ရွေးစင်များသည် တိုတောင်းသော အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားတစ်ခုအတွင်း၌ လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်ရတော့၏။

ချူးတာဖုံး၏လူများသည် လက်နက်ချ အညံ့ခံသော ပေ့ချွမ်း၏လက်ရွေးစင်များကို သနားကြင်နာမှု ကင်းမဲ့စွာ သတ်ဖြတ်

လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းမှာ ချူးတာဖုံး၏အမိန့်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ချူးတာဖုံးသည် ပေ့ချွမ်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများကို ဝယ်ယူခဲ့၏။

ထိုသတင်းများထဲ၌ ပေ့ချွမ်း၏ လျှို့ဝှက်ရေလွှဲပေါက် အကြောင်းလည်း ပါဝင်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကုန်သည်ထံမှတစ်ဆင့် သတင်းစကား ရရှိခဲ့သော ချူးတာဖုံးသည် ပေ့ချွမ်း၏ဂေဟာကို အဘက်ဘက်မှ ပိတ်ဆို့ရာ၌ ထိုရေလွှဲပေါက်ကိုလည်း စဉ်းစားခဲ့၏။

ထိုရေလွှဲပေါက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သူများသည် ဤလွင်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်ထွက်ပြေးရမည်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားခဲ့။

ယခု...

ချူးတာဖုံး၏ တွက်ကိန်းအတိုင်း ပေ့ချွမ်း၏ လက်ရွေးစင်များသည် ဤလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ထွက်ပြေးရမည်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

တတိယအုပ်စုသည် အံ့အားသင့်နေ၏။
မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

လွင်ပြင်၌ ပထမအုပ်စုနှင့် ဒုတိယအုပ်စုမှ လူများသည်
ချူးတာဖုံး၏လူများနှင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုတိုက်ပွဲသည် မကြာမီပင် နိဂုံးချုပ်ခဲ့၏။
မိမိတို့ဘက်မှ အရေးနိမ့်ပြီး ချူးတာဖုံးဘက်မှ အနိုင်ရခဲ့
သည်။

တတိယအုပ်စု၏ခေါင်းဆောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ခု
လိုက်ပြီး...

“ကဲ ငါတို့ ဒီမှာပဲ ပုန်းခိုပြီး ညမောင်မှ လှုပ်ရှားကြမယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံးသည် ရှုံးနိမ့်သွားသော မိမိလူများအတွက်
ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်သော်လည်း ဝင်ရောက်ကူညီရန် မလှုပ်ရှားခဲ့
ချေ။

ထိုသို့ မလှုပ်ရှားခြင်းမှာ သတ္တိမရှိ၍ မဟုတ်ပါ။

နောက်ထပ် ဖေ့ဂေဟာ ပြန်လည်တည်ထောင်နိုင်ရန်
အတွက် ၎င်းတို့သည် အသက်ရှင်နေရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်...

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ရုတ်တရက်...

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အိမ်နိရံသည် ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်သွား
လေတော့သည်။

* * *

အိမ်နိရံသည် ‘ဝုန်း’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်
သွား၏။

တဆက်တည်းမှာပင်...

ထိုကျိုးပဲ့နေသော အိမ်နိရံအပေါက်၌ လူတစ်ယောက် ပေါ်
လာ၏။

အဖြူရောင်အမွှေးပွအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သန်မာထွားကျိုင်းလှ၏။

သူ၏မျက်နှာသည် လူသေအလောင်းကဲ့သို့ ဟန်မူရာကင်း
ခဲ့ကာ ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေပါသည်။

ထိုလူကား ဝံပုလွေဖြူပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

အိမ်ပျက်၏ ယိုယွင်းနေသော တံခါးပေါက်မှ လူတစ်ဦး ဝင်
ရောက်လာ၏။

ထိုလူသည် ချူးတာဖုံး၏ လျှို့ဝှက်သက်တော်တော်နှင့် ဓား

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကဝေပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် တကြွမ်းပင် တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ထို့နောက်...

မကြာမီ အချိန်အတွင်း၌ ပေချွမ်း၏လက်ရွေးစင်အဖွဲ့ ကံကြမ္မာသည် ဆိုးရွားသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားရလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဓားကဝေသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ ဓားမှ သွေး

များကို သုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ အလောင်းများကို မေးငေါ့ပြရင်း...

“ဒီအထဲမှာ ပေချွမ်းနဲ့ ငွေဓား မပါပါလား”

ဟု ဝံပုလွေဖြူကို မေးလိုက်၏။

ဝံပုလွေဖြူ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလွင်ပြင်က အလောင်းထဲမှာ

တော့ ပါမလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဓားကဝေက အေးစက်စွာ ပြုံးယင်း...

“မပါနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝံပုလွေဖြူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ပြောရန် ဟန်ပြင်

ဆိုက်သော်လည်း ဓားကဝေက လက်ကာပြလိုက်၏။

သူက ဝံပုလွေဖြူကို ကို ပြုံးပြရင်း...

“ပေချွမ်းနဲ့ ငွေဓားကိုတော့ လွင်ပြင်က လူတွေ ထိန်းမထား

နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝံပုလွေဖြူ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ အခု လွတ်လာတဲ့ လူတွေထဲမှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ပါမလာဘူး”

ဓားကဝေက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေဖြူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက ဓားကဝေအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ခေါင်းမာသူ

ပေ့ရွမ်း...

ပေ့ရွမ်းသည် တိုက်ပွဲ၏အစကို မမြင်တွေ့ခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင်...

တိုက်ပွဲ၏ အဆုံးသတ်ကိုတော့ တွေ့မြင်လိုက်ပါသည်။

ကွင်းပြင်ပေါ်၌ ချူးတာဖုံး၏လူများ စတင်တိုက်ခိုက်ချိန်

ပေ့ရွမ်းနှင့် ငွေဓားတို့သည် ချောင်းထဲမှ တိတ်တဆိတ် တက်

ခဲ့ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့၏။

သူတို့သည် တိုက်ပွဲ၏ အခြေအနေကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်နေ

သို့ဖြစ်၍...

ဝံပုလွေဖြူနှင့် ဓားကဝေတို့သည် အိမ်ပျက်ထဲသို့ ဝေး
ရောက်သွားပုံကို လည်းကောင်း...

ထို့နောက်...

၎င်းတို့နှစ်ဦး ပြန်ထွက်လာပုံတို့ကိုလည်းကောင်း ပေချွမ်း
သည် လက်ဝိုက်ကြည့်နေရုံမျှအပ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ငွေဓားက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ဦးဆောင်ပြီး သူတို့ကို တိုက်ခိုက်
မယ်ဆိုရင်ကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေချွမ်း တွေဝေသွား၏။

ပြီးမှ...

ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ငါတို့ပါ သေသွားနိုင်တယ်”

ဟုပြောလာ၏။

ငွေဓား မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ပေချွမ်းအား ကြည့်ကာ...

“သူတို့က ခင်ဗျားထက် သိုင်းပညာသာနေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေချွမ်းက...

“သူတို့က ကျုပ်လွတ်မသွားအောင် တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြောလာသည်။

ငွေဓားက...

“ခင်ဗျားက ထိုးဖောက်မထွက်နိုင်ဘူးလား”

ပေချွမ်းက...

“ဒါကြိုးပမ်းချက်ဟာ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏လေသံသည် လေးတွဲနေသည်။

ငွေဓား ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

သူက မေးစေ့အား လက်ဖြင့်တစ်ချက်ပွတ်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ချူတာဖုံးက ဒီနေရာက ဝိတ်ပြီးစောင့်ဆိုင်းတာ အံ့

သြဖို့ကောင်းတယ်”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

ပေချွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းကာ...

“အံ့သြဖို့ မကောင်းပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ငွေဓား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ပေချွမ်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လို အံ့သြဖို့မကောင်းဘူး ဟုတ်လား”

ဟု နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ပေချွမ်းက...

“ကျုပ်တို့က ရန်သူကို တစ်ချက်လေးအထင်သေးမိလို့ စီရ

တာပါ”

ငွေစားက နှာခေါင်းအား တစ်ချက်ပွတ်ရင်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား

မထင်ထားဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်းက...

“ဒါပေါ့ ကျုပ်က ချူးတာဖုံးကို လျှော့တွက်မိခဲ့တာကိုး”

ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

ငွေစား သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်လာပြီး...

“ကဲ...အခု ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်းက...

“စဉ်းစားရခက်နေတယ်”

“အခုလူစုထဲမှာ ချူးတာဖုံးကို မတွေ့ရဘူး”

ငွေစားက...

“ဒါနဲ့ ဆိုင်လိုလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချူးတာဖုံးက ဘာတွေ

ထောင်ချောက်ဆင်ထားမှန်း မသိလို့ပဲ”

ငွေစားက...

“ချူးတာဖုံးက ထောင်ချောက်ဆင်ထားဦးမယ်လို့ ထင်သ

လား”

ပေ့ချွမ်းက ငွေစားကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းသာ ချူးတာဖုံးဖြစ်ရင် ငါ့ကိုဖမ်းဖို့ ဘယ်လိုစဉ်းစား

မလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ငွေစားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အင်း ဒါလည်းဟုတ်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်းက ပြုံးလျှက်...

“ကဲ...အခြေအနေကတော့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ငွေစား ပခုံးတွန့်ကာ...

“မထူးပါဘူး၊ ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့”

ပေ့ချွမ်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်

များပေါ်ထွက်လာသည်။

ငွေစားအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းစဉ်းစားပါ၊ အခုနေရာမှာ မင်းဟာ လွတ်လွတ်ကျွတ်

ကျွတ်ထွက်ပြေးပြီး မင်းရဲ့နာမည်ကို ပြောင်းလိုက်ရင် ဒီအန္တရာယ်

ကလွတ်မြောက်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ငွေစားမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သို့သော်...

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချက်ချင်းပင် ထူမြေဆည်လိုက်ကာ...

“နာမည်ပြောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံကြည်သူ
တွေရဲ့အလုပ်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်းက ပြုံးလျှက်...

“ဒါဖြင့် မင်းကကျုပ်နဲ့ တိုက်ပွဲဆက်ဝင်မယ်ပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ငွေစားက သူ့အားကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားကလည်း ပေ့ဂေဟာကို ပြန်လည်ထူထောင်မယ်
ဆိုရင်ပေါ့”

ထို့နောက်..

ပေ့ချွမ်းနှင့်ငွေစားတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ကာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

အာကျယ်

မြို့ထဲ၌ နာမည်အကြီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်ပေါင်း ဆယ်
ဆိုင်တိတိ ရှိသည်။

ထိုနာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင် ဆယ်ဆိုင်အနက် မိတ်ဆုံ
စားသောက်ဆိုင်သည် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။

မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်၏ ဘဲကင်နှင့် ခုနစ်မျိုးအသား
ပေါင်းသည် စားသုံးသူများကို ဖမ်းစားနိုင်သော နာမည်ကျော်ဟင်း
လျာဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း...

မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်သည် နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင်

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆယ်ဆိုင်အနက်မှ အကောင်းဆုံး၊ အသန့်ရှင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင် ဟုနာမည်ကျော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ မှတ်ကျောက်အတင်ခံရခြင်းသည် လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကဖြစ်သည်။

ယခု...

မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်သည် အစားအသောက် ညံ့ဖျင်း လာ၏။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု နည်းပါးလာသည်။

လူမျိုးပေါင်းစုံတွေ့ရတတ်သော အညံ့စား စားသောက်ဆိုင် တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

ဗြို့ထဲ၌...

အညံ့ဖျင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခွဲ ရှိ၏။

မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ် နေလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ညနေဆည်းဆာ အချိန်ဖြစ်သည်။

ကုန်သည်နှစ်ဦးသည် ဗြို့ထဲ လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာ ကြသည်။

သူတို့သည် ခဲမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်းထားကြ၏။

သူတို့သည် မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ ခေတ္တရပ်တန့် ကာ ဘေးတီဝဲယာသို့ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ပြီးမှ...

ဆူညံသောစကားသံများ၊ အပေါ့စားအရက်နှင့် လူပေါင်းစုံ တို့၏ချွေးနံ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသော မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင် ရောက်သွားလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဆူညံနေသော စားသောက်ဆိုင်ခန်းထဲမှ ထောင့်စားပွဲတစ်နေရာ၌ တိတ်ဆိတ်စွာ နေရာယူလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်..

ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်မှုမရှိသော ဆိုင်လူလင်အား ညံ့ဖျင်း သော ဟင်းလျာများနှင့်ထမင်းကို မှည့်ကြားလိုက်၏။

သူတို့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ အာကျယ်ရှိနေပေသည်။ အာကျယ်ကို လူများက အမျိုးမျိုးခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ထိုနာမည်များစွာအနက် အာကျယ်ဟူသောနာမည်မှာ လူသိများ၏။

အာကျယ်သည် ထိုနာမည်ပြောင်နှင့် လိုက်ဖက်၏။ သူသည် သိုင်းလောက၏သတင်းနှင့် အခြားလူခြားသော

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သတင်းများကို အာဘောင်ဘာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောတတ်သော
ကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍...

လူကြီးလူကောင်းများ အပန်းဖြေအနားယူသော စား
သောက်ဆိုင်များက အာကျယ်ကို လက်မခံကြချေ။

အာကျယ်၏ အကြောင်းမသိသော မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်
သည် အာကျယ်ကြောင့် အညံ့ဖျင်းဆုံးသော စားသောက်ဆိုင်နှစ်
ဆယ်ကျော်စာရင်း၌ အပါအဝင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

အာကျယ်သည် သတင်းအနှံ့ခံကောင်း၏။

သို့ဖြစ်၍...

သတင်းဦး သတင်းထူးရတတ်၏။

သို့ရာတွင်...

သူသည် သတင်းကို စိစစ်ခြင်းမရှိပါ။

သတင်းတစ်ပုဒ်သည် မည်မျှမှန်သည်။

ကောလဟလ သတင်းဟုတ်မဟုတ် မစိစစ်ပါ။

ရရှိသည့်သတင်းတိုင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံသကဲ့သို့

အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောတတ်သူဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ..

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

အာဝဇ္ဇန်းရွင်သူကို လူတိုင်းက အရက်တိုက်၍ ဟုတ်ဟုတ်
မဟုတ်ဟုတ် သူပြောသမျှကို နားထောင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ယခုလည်း..

သူသည် ရရှိသောသတင်းဦး၊ သတင်းထူးများကို လျှောက်
ပြောနေသည်မှာ စားသောက်ဆိုင်သုံးဆိုင် ပြောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်သည် သူ၏စတုတ္ထမြောက် သတင်း
ဖြန့်ချိရာနေရာဖြစ်သည်။

လူတိုင်းသည် မေဂေဟာပျက်စီးသည့်သတင်းကို ကြားပြီး
ကတည်းက အာကျယ်ကို မျှော်နေခဲ့ကြ၏။

အာကျယ်ရောက်လာသည်နှင့် အရက်တိုက်သူကတိုက်ကြ
သည်။

ကျွေးမွေးသူက ကျွေးမွေးပြီး သတင်းပေးကြ၏။

သို့ဖြစ်၍...

မိတ်ဆုံစားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ အာကျယ်၏အသံသည် ရှည်
နေတော့သည်။

“ဟေ့..အဲဒါ ချူးတာဖုံးရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

တစ်ယောက်က ဝင်မေး၏။

အာကျယ်က...

“သူကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

“နေပါဦး၊ မင်း သေသေချာချာ သိခဲ့လို့လား”

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟုတစ်ယောက်က ဝင်မေးပြန်သည်။

အာကျယ်က...

“ငါက မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောပျံ့မလား”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့သတင်း နိုင်မာတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

အာကျယ် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ချူးတာဖုံးက ပေဂေဟာကို ဘာလို့ဖျက်ဆီး

ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ပြောစမ်းပါဦး”

အာကျယ်က...

“ချူးတာဖုံးရဲ့ညီမကို ပေကျွမ်းက ဖမ်းဆီးထားတာကို မင်းတို့ မသိဘူးလား”

ဟုအာကျယ်က မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကိုမေးလိုက်ပြီး မှဆက်၍...

“မသိတဲ့လူလည်း သိအောင်၊ သိပြီးတဲ့လူလည်း ပိုသိအောင် ပြောပြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

စကားဝိုင်းမှ လူတစ်ယောက်က...

“ကဲပါ...ပေချွမ်းက ချူးတာဖုံးရဲ့ညီမကို ဘာလို့ဖမ်းထားရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အာကျယ်က မိမိကိုယ်ကို အင်မတန်တော်သော ပုဂ္ဂိုလ်

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

တစ်ယောက်အသွင်ဖြင့် ရင်ကော့ကာ...

“မှတ်ထား၊ ပေချွမ်းက မိန်းကလေးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကို

သိပ်သဘောကျတာ ချူးတာဖုံးရဲ့ညီမက လှလည်းလှ၊ ငယ်လည်း

ငယ်တယ် မဟုတ်လား”

အာကျယ်၏စကားကို နားထောင်နေသူတစ်ယောက်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဟေ့...အာကျယ် မင်းဟာ ဟုတ်မှလည်းပြောပါကွာ၊ သူများသားပျို သမီးပျိုကို မဦးမချွတ် မပြောပါနဲ့”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

အာကျယ်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး..

“ငါက မင်းတို့ မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်ပါစေတော့ဆိုပြီး သတင်း

ဦး သတင်းထူးရအောင် ဘယ်လေခက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းတို့မသိဘဲ ငါ့စကားကို ပျက်ရယ်မပြုနဲ့ နားမထောင်ချင်နေ”

ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟာ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

“ငါတို့ ယုံပါတယ် ဆက်ပြောပါ”

နားထောင်နေသူများက ဝိုင်းဝန်းချော့လိုက်သဖြင့် အာကျယ်သည် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏သတင်းဦး သတင်းထူးကို ဆက်ပြော၏။

“အင်း ချူးတာဖုံးက သြဇာအာဏာလဲရှိတယ်၊ လူအင်အား သိရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပေချွမ်းဟာ ချူးတာဖုံးရဲ့ညီမကို တောင်း

ရမ်းယူဖို့ စိတ်မကူးဘဲ အတင်းခိုးယူတာပေါ့”

ဟု အာကျယ်က ပြောလိုက်၏။
လူတစ်ယောက်က...

“ဒါဆို ချူးတာဖုံးက ဘာကြောင့် ရက်အနည်းငယ်ကြာမှ ပေဂေဟာကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲ၊ ဒီကြားထဲ သူ့ညီမ ဒုက္ခမရောက်ဘူးလား”

ဟု အထွန်တက်၍ မေးလိုက်၏။
အာကျယ်က...

“ဒါကတော့ သူက အစီအစဉ် ရေးဆွဲခဲ့ရလို့ပဲ ပေဂေဟာကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ညီမကို ငဲ့ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ ဝင်စီးရတာလဲ”
ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ရောက်စပ်စုပြန်သည်။
အာကျယ်က...

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ ချူးတာဖုံးဟာ သူ့ညီမ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစီအစဉ် ရေးဆွဲရသေးတယ်၊ အစီအစဉ် အတိုင်း သူ့ညီမ လွတ်မြောက်ပြီးမှ သူက ပေဂေဟာကို ဝင်တိုက်ခိုက်တာ”

“ဟာ ဒါဆိုယင် ပေဂေဟာ ပြာပုံဖြစ်ပြီပေါ့”
ဟု တစ်ယောက်က မေး၏။
အာကျယ်က...
“ဟုတ်တယ်”

စောစောက လူက ထပ်မံ၍...

“အင်း ပေဂေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က သာယာလှပတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်သွားကြည့်မလို့ စဉ်းစားနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
အာကျယ်က လက်ကာပြရင်း...

“မသွားနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ချူးတာဖုံးက အဲဒီ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မသင်္ကာတဲ့ လူတွေ့ရင် ဖမ်းခိုင်းထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

သူသည် အရက်အိုးကို မော့၍ သောက်လိုက်ပြီး သူ၏ ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့ တိုးလိုက်၏။

သူ၏စကားကို ဝိုင်း၍ နားထောင်နေသော လူများ၏ ဦးခေါင်းများလည်း အာကျယ်၏ဦးခေါင်းနှင့် နီးကပ်အောင် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

အာကျယ်က လေသံဖြင့်...

“ဒီမှာ ချူးတာဖုံးရဲ့ညီမကို ဘယ်သူက ကယ်သွားတယ်ဆိုတာ သိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။
ဦးခေါင်းကို ခါးယမ်းသွားသည်။

အာကျယ်က ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

ဝင့်ကြွားသော လေသံဖြင့်...

“မှတ်ထားကြ၊ ချူးတာဖုံးရဲ့ညီမကို ကယ်တင်သွားတဲ့လူဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဖန်ချီလင်းဆိုတဲ့လူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အာကျယ်သည် ဖန်ချီလင်းက ချူးတာဖုံး၏ညီမ ချူးယင်ကို မည်သို့မည်ပုံ ကယ်တင်သွားကြောင်း ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောပြနေ၏။

သူ၏စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းဟန်ပန် အမူအရာတို့ကြောင့် နားထောင်သူများသည် သူ့ကို ငေးကြည့်နေရလေ၏။

သူသည် ဖန်ချီလင်းက ပေ့ချမ်းတို့လူစုကြားမှ ချူးယင်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပုံအား မိမိကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့ရသကဲ့သို့ ပြောနေ၏။

ဟုတ်စွာအဆုံး ဖန်ချီလင်းသည် ထိုစဉ်က မည်သည့်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကအစ အသေးစိတ် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။

အာကျယ်၏စကားကို ဝိုင်း၍ နားထောင်သူများသည် ဖန်ချီလင်းကို မမြင်ဖူးကြချေ။

ထို့ကြောင့်...

အာကျယ်၏စကားကို ယုံကြည်နေကြ၏။

အာကျယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲမှ လူသည် ဖန်ချီလင်း

ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ကြောင်း အာကျယ် သိမည်ဆိုပါက မည်သို့ ရှိမည်လည်း။

* * *

ဖန်ချီလင်းသည် ညစာကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ စားသောက်နေ၏။

မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲမှ အာကျယ်တို့၏ ဆူညံသော စကားသံသည် မိမိအတွက် လုံးဝအနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဟန်နှင့် ညစာကို စားသောက်နေ၏။

သူသည် ညစာကို တည်ငြိမ်စွာ စားသောက်နေသကဲ့သို့ ထောင့်စားပွဲမှ ခမောက်ဆောင်းထားသော ကုန်သည်နှစ်ယောက်သည်လည်း ညစာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေ၏။

ဖန်ချီလင်းသည် အာကျယ်၏စကားများကို စိတ်မဝင်စားသလည်း ခမောက်ဆောင်းထားသော ကုန်သည်နှစ်ဦးကိုတော့ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ထိုကုန်သည်နှစ်ဦးသည် အာကျယ်၏စကားကို စိတ်မဝင်စားပါ။

သူတို့သည် ညစာကို မြန်မြန်ယှက်ယှက် စားသောက်ရန်သာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ဤသို့ဖြင့်...

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အတန်ကြာသောအခါ အာကျယ်၏ပါးစပ်သည် ပိတ်သွား
လေသည်။

အကြောင်းမှာ...

သူသည် ထပ်မံပြောဆိုရန် သတင်းစကားများ ကုန်ဆုံး
သည့်အပြင် ဝေဖန်ချက်၊ ထင်မြင်ယူဆချက်လည်း ကုန်ဆုံး၍ ဖြစ်
၏။

ထိုထက်ပိုသော အကြောင်းအရာမှာ အရက်အိုး၌ အရည်
ကုန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် အရက်ဒကာလည်း မရှိတော့ချေ။

သူ၏စကားကို နားထောင်မည့် လူဦးရေလည်း လျော့နည်း
သွားပြီ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန် ရောက်လာလျှင် လုပ်နေကျ အလုပ်ဖြစ်သော
အလုပ်ကို အာကျယ် ပြုလုပ်လိုက်၏။

ထိုအလုပ်မှာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန်
ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

အာကျယ်သည် ယိမ်းယိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မိတ်ဆွ
စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

ယနေ့အတွက် အာကျယ်သည် ရေချိန်လွန်နေပြီ ဖြစ်၏။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

သို့သော်...

အရက်သမားများ၏ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရောက်အောင် ပြန်
ရဦးမည် ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွစားသောက်ဆိုင်မှ အာကျယ် ထွက်လာပြီး မကြာမီ
မှာပင် ခမောက်ဆောင်းထားသော ကုန်သည်နှစ်ယောက် ထွက်လာ
၏။

ထို့နောက်...

မကြာမီ အချိန်၌ မိတ်ဆွစားသောက်ဆိုင်၏ တံခါးဝ၌ ဖန်ချို
လင်း ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

အာကျယ်သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း အတန်ကြာ လျှောက်
သွားပြီးနောက် လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်၏။
ခမောက်ဆောင်းထားသော ကုန်သည်နှစ်ဦးသည်လည်း
ထိုလမ်းကြားလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်လေတော့သည်။

* * *

လမ်းကြားကလေးသည် လူသုံးဦး သွားနိုင်၏။
ထိုလမ်းကြားကလေး၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ ကြီးမား
သော အုတ်နံရံ ကာရံထား၏။
အာကျယ်သည် ထိုလမ်းကြားထဲသို့ အတန်ငယ် လျှောက်မိ
သောအခါ မိမိနောက်မှ လူနှစ်ယောက် လိုက်နေကြောင်း သတိထား
မိ၏။

ထို့နောက်...
ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏နောက်ဘက်၌ မည်သူမျှ မရှိပါ။
လမ်းကြားတစ်ခုလုံး လူရှင်းနေ၏။
အာကျယ်သည် မိမိ အရက်အလွန်မှူးနေပြီ ဟူသော
အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ဦးခေါင်းခါယမ်းလှိုက်လေသည်။
ထို့နောက်...

လုပ်ကြံခြင်း

ညဈေးတန်းရှိ၍ လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်
လူစည်ကားနေ၏။

မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မဝယ်ဘဲ ဈေးတန်းလျှောက်၍ ဈေးတန်း
သူများ၊ ညစာစားပြီး၍ လမ်းထွက်လျှောက်သူများ၊ ယခုမှ ညစာ
ရန် ညဈေးတန်းသို့ လာသူများက ဈေးဝယ်ဈေးသည်များဖြင့်
လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံး စည်ကားနေ၏။

အာကျယ်သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာ၏။

သူသည် လမ်းကိုဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မလျှောက်
မလျှောက် ဟိုယိုင်သည်ထိုးဖြင့် လျှောက်၏။

လမ်းပေါ်မှ လူများက အာကျယ်ကို လမ်းဖယ်ပေးကြ

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ဤတွင်...

သူသည် အရက်မူးပြေသွား၏။

အကြောင်းမှာ...

သူ၏ရှေ့၌ ခမောက်ဆောင်းထားသူနှစ်ယောက်သည်

လမ်းပိတ်၍ ရပ်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ပထမ၌ မိမိ၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့ပြီး

ယခု အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း အာကျယ် စဉ်းစားမရချေ။

သို့သော်...

အာကျယ် စဉ်းစား၍ ရသော အဖြေတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထိုအဖြေသည် မိမိ၌ အန္တရာယ် ကျရောက်နေပြီ ဟူသော အဖြေပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

အာကျယ်သည် မိမိသွားလမ်းကို ပိတ်၍ ရပ်နေသူနှစ်ဦး အား မှင်သေသေဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ လူတွေ ကျုပ်မူးနေပြီ၊ သတင်းနားထောင်ချင်ရင် မနက်မှလာခဲ့”

ဟု အရက်မူးသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသော ကုန်သည်နှစ်ယောက်အနက်

တစ်ယောက်က ခမောက်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ငါ့ကို သိသလား”

ဟုမေးလိုက်၏။

အာကျယ်က ထိုလူကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက...

“ငါ့ကို မသိဘူးလား”

“မင်းကို ဘာလို့ သိရမှာလဲ”

ထိုလူ တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“မင်းက ငါ့ကိုသိရင် စောစောကဆိုင်မှာ မင်းပြောခဲ့တဲ့

စကားတွေကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အာကျယ် ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်သွား၏။

သို့သော်...

မှင်သေသေဖြင့်...

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပါနဲ့”
“ဟဲ့..ဟဲ့၊ နောင်ကြီးက ဘယ်သူတုန်း မမှတ်မိတာ စိတ်မရှိ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက...

“မင်းပဲ ငါ့မကောင်းကြောင်း ပြောခဲ့တယ်၊ အခုပဲ ငါ့ကို မသိတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အာကျယ် ခေါင်းယမ်းကာ...

“ကျုပ် ဘယ်သူ မကောင်းကြောင်းမှ မပြောဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

အာကျယ်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒါဖြင့် မင်းကို ငါတစ်ခု မေးမယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

အာကျယ်က...

“မေး”

ထိုလူက...

“မင်း ပေ့ချွမ်းကို တွေ့ဖူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အာကျယ် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ထိုလူကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်

ပြီး...

“ခင်..ခင်ဗျားက..”

ထိုလူက အာကျယ်၏စကားမဆုံးမီ ဖြတ်၍...

“ဟုတ်တယ်၊ ပေ့ချွမ်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ”

အာကျယ် လိပ်ပြာလှင့်သွားမတတ် ကြောက်ရွံ့သွား၏။

“မင်းကို ဆုံးမရမယ်”

ပေ့ချွမ်း၏ခက်ထန်သော လေသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

သူ၏လက်ထဲမှ ခမောက်ကို ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

တပြိုင်တည်း ပေ့ချွမ်းသည် အားကျယ်ထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

အာကျယ် ထိတ်လန့်တကြား အော်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဟူး”

လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး အုတ်နံရံပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ဆင်းလာ၏။

ထိုလူရိပ်သည် ခုန်ဆင်းလာသောအခါ ပေ့ချွမ်း ပစ်လွှင့်လိုက်သော ခမောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသွားသည်။

ထိုလူရိပ်သည် ခမောက်အား ရှောင်တိမ်းလိုက်စဉ် ခဏမှာ ပင်...

“အား”

အာကျယ်သည် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားသည်။ ဓားသည် ပေ့ချွမ်းလက်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

ဓားရိုးပေါ်၌ ကြိုးတစ်ချောင်းချည်နှောင်ထားသည်။

အလွန်ခိုင်မြဲသော သံကြိုးလေးဖြစ်သည်။

သူသည် ဓားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် သူကခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့ဆုတ်ခွာပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဓားကို ပါးစပ်အနီးသို့ကပ်၍ လေမှုတ်လိုက်ရာ ဓားပေါ်မှ သွေးစက်များသည် လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

လူရိပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားချက်က အတော့ကို ရက်စက်ပါလား”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဓားက ကြိုးကလေးညှိနေလို့ပါ နို့မဟုတ်ရင် မင်းက အချိန်မီတားမိမှာပဲ”

လူရိပ်က...

“ကျုပ်ထင်ထားတာကတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခမောက်

နဲ့ဟန်တားမယ်လို့ ထင်မိတာ”

ဟု ပြောလာသည်။

ပေ့ချွမ်းက...

“ဒါကတော့ မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်သေးတာကိုး”

ထိုလူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင်သေးတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလို လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို ခမောက်တစ်လုံးနဲ့ တားလို့ရမလား”

ပေ့ချွမ်းအနီး၌ရပ်နေသော ကုန်သည်က...

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိမ့်ချပြောတာက မွန်မြတ်တဲ့အကျင့်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိမ့်ချလွန်းတော့လည်း သူများအထင်သေးတတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

ပေ့ချွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ဖန်ချီလင်းကို ရွှေလက်ချောင်း သိုင်းသမားလို့ အသိအမှတ်ပြုထားပါတယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိမ့်ချပြောပေမယ့် တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်မသေးပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုကုန်သည်က ရယ်မောလိုက်၏။

ပြီးမှ နှာခေါင်းအား တစ်ချက်ပွတ်ကာ...
 “အင်...ထိပ်တန်းဓားသမားတစ်ယောက်က စကားပြော
 တတ်ဖို့လည်း လေ့ကျင့်ဖို့လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်”
 ဟုပြောလာသည်။
 ပေ့ချမ်းက...
 “ခင်ဗျားက ငွေနှံပညာကို ယှဉ်တွဲထားတဲ့လူတစ်ယောက်
 ဆိုတာ လူတိုင်းသိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် စကားမပြောတတ်လည်း
 အရေးမကြီးပါဘူး”
 ထိုကုန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်ဟာ ကြေးစားလုပ်ဖို့ပဲ ကောင်းပါတယ်လေ”
 သူကပြောပြီး ခမောက်အား ချွတ်လိုက်သည်။
 ထိုကုန်သည်သည်ကား ကြေးစားငွေဓားမင် ဖြစ်ပါသည်။
 သူက ခမောက်အား ဆွဲချွတ်လိုက်သည့် တဒင်္ဂအချိန်အ
 တွင်းမှာပင် ဝင်းလက်သောဓားရောင်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ပေ့ချမ်းက လက်ထဲမှဓားဖြင့် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ထိုးသွင်း
 လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်
 ယခုတစ်ကြိမ်...
 သူက ဓားဖြင့်ပစ်လွှတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ
 ချေ။
 သူ၏တိုက်ကွက်များသည် အလွန်လျင်မြန်ပြီး အားမာန်
 ပြင်းထန်လှပေသည်။

သူလှုပ်ရှားမှုမှာ ဓားကိုကောင်းစွာ သုံးတတ်သော လျှို့ဝှက်
 ဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။
 “ထောက်”
 ဓားသည် ခမောက်သို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး ငွေဓား၏
 ရင်ဝတည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။
 “အင့်”
 ငွေဓားထံမှ မသဲမကွဲသည်။ သံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ
 လေသည်။
 ပေ့ချမ်းက ဓားကို ပြန်လည်ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
 ငွေဓား၏ဒဏ်ရာမှ သွေးများပန်းထွက်လာသည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် အုတ်နံရံသို့ဆုတ်သွား
 သည်။
 အမှန်မှာ...
 ငွေဓား၏တုန်ပြန်မှု နှေးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။
 သူသည် ဓားအိမ်ထဲမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။
 သို့သော်...
 ပေ့ချမ်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ဟန့်တားနိုင်ရန် လက်မဝက်ခန့်
 ကွာသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။
 ပေ့ချမ်း၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ မည်သူကမျှ မမျှော်လင့်သော
 တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်သည်။
 ငွေဓားသည် ပေ့ချမ်းက မိမိအားလုပ်ကြံလာလိမ့်မည်ဟု

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

သူသည် ဒဏ်ရာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားပြီးပေ့ချွမ်းအား အံ့ကြွစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပေ့ချွမ်းက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ဆီကခွဲထွက်သွားတော့မယ် မဟုတ်လား”

ငွေစားက...

“ဟုတ်တယ်၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့လူနဲ့ နေဖို့မသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

ပေ့ချွမ်းက...

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က အာကျယ်ကို မသတ်သင့်ဘူး”

ဟုပြောလာသည်။ ငွေစား မချီပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တစ်ချက်သတ်လစ်သွားတယ်”

ပေ့ချွမ်းက...

“ဘာများလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ငွေစားက...

“ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ဘာကြောင့် အာကျယ်လိုလူစားမျိုးကို ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ရှင်းပစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရဘူး”

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ပေ့ချွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က မင်းကိုရှင်းပစ်ဖို့ပါပဲ”

ငွေစားက ပင့်သက်ရှိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ရှင်းပစ်ချင်ရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ပေ့ချွမ်းက...

“မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ အခုလို ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ဆီကထွက်ခွာသွားမယ့်စကား မပြောသင့်ဘူး”

ငွေစား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မေ့သွားလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် စောစာကတည်းက ထွက်သွားဖို့ကောင်းတယ်”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့်လက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်လာသည်။

“ပုစ်”

လေတိုးသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏လက်ထဲမှစားသည် ပေ့ချွမ်းထံသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ပေ့ချွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘေးဘက်သို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်

လက်ထဲမှစားဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ...

“ချွမ်း”

ငွေစား၏စားသည် လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

ငွေစား၏လက်နှစ်ဘက်က အပေါ်သို့မြှောက်လိုက်သည်။

သူ့အင်္ကျီလက်နှစ်ဘက်မှ မြှားငယ်နှစ်စင်းသည် ပေ့ချွမ်းထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

သူသည် ခေါင်းငုံ့လိုက်၍ လည်ကုတ်နေရာမှ မြှားတစ်စင်းက ထပ်မံပစ်လွှင့်လိုက်ပြန်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လေထဲသို့ ခုန်တက်သွားပြီး ခြေထောက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပေ့ချွမ်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ထောက်..ထောက်..ထောက်”

သူ့ဖိနပ်ထိပ်မှ ချွန်ထက်သော ဓားငယ်နှစ်လက် ခုန်ထွက်လာလေသည်။ ပေ့ချွမ်းက ဓားဖြင့် မြှားသုံးစင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

ငွေစား၏ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကိုလည်း အောက်သို့ငုံ့၍ ရှောင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန် သူ၏လက်ထဲမှဓားသည် ထပ်မံပစ်လွှင့်လိုက်၏။

သူ၏ဓားသည် ငွေစား၏ရင်ဝဲသို့ စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်...

“ဝုန်း”

ငွေစားသည် လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့သည်။

* * *

နှစ်မျက်နှာ

ပေ့ချွမ်းသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ထည့်သွင်းကိုင်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဖန်ချိုလင်းထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မတားတာလဲ”

ဖန်ချိုလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ ကျုပ်မမေ့ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

ပေ့ချွမ်းက တစ်ချက်ရယ်မောရင်း...

“သူက အလွန်ရက်စက်တဲ့ ကြေးစားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့

ကြောင့်သေဆုံးခဲ့တဲ့လူ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူဟာ သေသင့်
သေထိုက်တဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ”

ဖန်ချီလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အခုလို အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြ
တော့ ကျုပ်အတွက် အကျိုးမယုတ်ပါဘူးလေ”

ပေ့ချွမ်းက....

“မင်းက ကျုပ်ကို အလစ်တိုက်ခိုက်လို့ရပါတယ်”

ဖန်ချီလင်းက....

“ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကို အလစ်တိုက်ခိုက်ဖို့ လွယ်ပျဲမလား”

ပေ့ချွမ်းက...

“မင်းဟာ သူများကို အလစ်ချောင်းပြီး တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့

လူမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

ဖန်ချီလင်းက....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အထင်မသေးရဲပါဘူး”

“ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်အချိန်ကစပြီး ကျုပ်အပေါ် စိတ်ဝင်စား

လာတာလဲဗျ”

ဖန်ချီလင်းက....

“ခင်ဗျား စားသောက်ဆိုင်ထဲ စတင်ဝင်ရောက်လာက

တည်းက ကျုပ် စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားက အာကျယ်ကို

ဒေါသဖြစ်နေလို့ မသိလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ပေ့ချွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လိုလူမျိုးက ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းအများကြီးကွာတဲ့
အာကျယ်လိုလူမျိုးကို စိတ်ဆိုးရမလားဗျာ”

သူသည် ပြောရင်း အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဖန်ချီလင်းက သူ့အား အေးတိအေးစက် ကြည့်နေ၏။

ပေ့ချွမ်းက ရယ်မောပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“မင်းလည်း ရယ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်မိတာ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကား တစ်ခွန်းမှ ရယ်စရာမပါ ပါဘူး”

သူက ခေါင်းယမ်းကာ...

“ကျုပ်က ငွေဓားလို ဘုမသိဘမသိနဲ့ မသေချင်ဘူး”

ပေ့ချွမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...ကြည့်ရတာ ကျုပ်ကတ ခြားနည်းလမ်းကို စဉ်းစား

ရဦးမယ်နဲ့တူတယ်”

ဖန်ချီလင်းက....

“ခင်ဗျားနည်းလမ်း မစဉ်းစားမီခင် ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်း

ဖြေပါလား”

ပေ့ချွမ်းက...

“မင်းက ဒီလောက် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေမှတော့

ကျုပ်က အဖြေမပေးဘူးလို့ ပြောရင် အားနာစရာဖြစ်နေမှာပေါ့”

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ စကားပြောလို့ မကောင်းပါဘူး”
ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်ရင်း..
“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာ သွားနိုင်ပါတယ်”
ပေ့ချမ်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်လေသည်။
ဖန်ချီလင်းက နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

သူတို့နှစ်ယောက် ခြေသံသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး
နောက် လမ်းကြားကလေးထဲ၌ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။
လူတစ်ယောက်သည် ကျားသစ်တစ်ကောင်ပမာခေါင်မိုး
ပေါ်မှ စုန်ဆင်းလိုက်သည်။
သူသည် ငွေစားထံသို့ လှမ်းသွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် ငွေစား၏
နှာခေါင်းဝသို့ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက်...
ပေ့ချမ်းနှင့် ဖန်ချီလင်းတို့ ထွက်သွားရာဘက်သို့ ပြေးလိုက်
သွားလေသည်။
ထိုလူသည် ချူးတာဖုံး၏ လျှို့ဝှက်ကိုယ်ရံတော်စားကဝေ
ပင်ဖြစ်သည်။

* * *

လရောင်သည် မှေးမှိန်နေ၏။

ဖန်ချိုလင်းနှင့်ပေချွမ်းတို့သည် အရှေ့ဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ရောက်လာ၍ ရေကန်ဘောင်အတိုင်း လျှောက်သွားပြန်လေသည်။

သူတို့သည် ခဏတာမျှ ဆက်၍လျှောက်ပြီး ခြေလှမ်းရင်တန်းသွားသည်။

ကန်ဘောင်တစ်ဘက်၌ အပင်များ အစီအရိစိုက်ထား၏။ ရှေးသို့မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကန်ဘောင်ဘက်မှ ပြောင့်တန်းပြီး အဆုံးအစမရှိဟု ထင်ရလေသည်။

လရောင်ပက်ဖျန်းထားသောကြောင့် ကဗျာဆန်သော ပန်းချီကား တစ်ချပ်သဖွယ် တူလှပေသည်။

ပေချွမ်းက တည့်မတ်စွာ လျှောက်သွားသည်။

သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာက တော်တော်ကို ကောင်းတဲ့နေရာပဲ”

ဖန်ချိုလင်းက...

“အင်း”

“ပေချွမ်းက...”

“ဒီနေရာဟာ အတော်ကလေး သာယာတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်ချိုလင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

ပေချွမ်းက...

“အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျုပ် ဒီနေရာကို သဘောကျလို့ ခဏခဏလာတတ်ပါတယ်”

ဖန်ချိုလင်းက...

“ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

ပေချွမ်းက...

“အတော်လေး ကြာပါပြီ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားပါစေ၊ ပြောင်းလဲမှုတော့ မရှိပါဘူး”

ဖန်ချိုလင်းက...

“အရင်တုန်းက ဒီလိုအချိန်မျိုးပဲလား”

ပေချွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက် ဝေဇီစေလင်းအနိပ်က ကဗျာအ

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆန်ဆုံးပါပဲ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားက ကဗျာစပ်တတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားမိတယ်၊

ခင်ဗျားဟာ ကဗျာစပ်ဖို့ မေ့နေလို့ပါ”

ပေ့ချွမ်းက...

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဒီလိုအချိန် ဒီနေရာကိုရွေးချယ်လိုက်
တယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားစပ်တဲ့ကဗျာ ကျုပ်မှ မဖတ်ဖူးဘဲကိုး”

ဟုပြောလိုက်၏။

ပေ့ချွမ်းက...

“ကျုပ်ရဲ့ကဗျာကို ဖတ်မိသည့်တိုင်အောင် သူ့ရဲ့အနှစ်သာ
ရကို ခင်ဗျားနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့်..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ပေ့ချွမ်းက မေးလာသည်။

“မင်းဆိုလိုတာက သိုင်းပညာဘက်မှာ အနှစ်သာရ ရပြီလို့
ဆိုလိုတာလား”

ဖန်ချီလင်း ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ဦးပါ”

ပေ့ချွမ်း မချီပြီးပြီးလိုက်သည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

“အခုမှ ကျုပ် နောင်တရပြီဗျ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ဘာကိုလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်းက...

“ချူးတာဖုံးက ငွေကုန်ကြေးကျပ်ပြီး မိတ်ဆွေများများ
ပေါင်းထားတယ်၊ ဒါဟာ လူတိုင်းဆီက အကြံဉာဏ်ရယူဖို့လေ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ချူးတာဖုံးက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

ပေ့ချွမ်းက အဖြေမပေးဘဲ ဖြန့်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ချူးတာဖုံး ဘာကြောင့် ရန်သူအသွင်ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

“သူနဲ့ရန်ငြိုးရှိလို့ ဒုက္ခပေးချင်တာမဟုတ်လား”

ပေ့ချွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“သူ့ဆီက ပစ္စည်းဥစ္စာလိုချင်လို့ပေါ့”

ဖန်ချီလင်း အံ့သြသွားသည်။

“ပေ့ဂေဟာက ချူးတာမိသားစုခြံဝင်းထက် မန်မုံကျပါဘူး”

“ဒီအနီးတဝိုက်နယ်မြေမှာ ဆိုင်ဆယ်ဆိုင်ရှိတယ်ဆိုရင်
အချက်အချာကျတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေးခုလောက်က သူ့ပိုင်

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိပါတယ်”

ပေ့ချွမ်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလို စီးပွားရေး အချက်အချာကျတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဝယ်ယူနိုင်အောင် သူငွေတွေ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာရော သိသလား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ဒါတော့ ခင်ဗျားပြောမှပဲ သေသေချာချာ သိနိုင်မှာပါ”

ပေ့ချွမ်းက...

“မင်းက တစ္ဆေ့နက်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲတိုက်ခိုက်ဖူးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါနဲ့ဆိုင်လို့လား”

“ဆိုင်တာပေါ့”

ဖန်ချီလင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ပေ့ချွမ်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ရင်း...

“တစ္ဆေ့နက်ဂိုဏ်း မပြိုကွဲခင် လှန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ဝန်းကျင် လောက်က ဒီနယ်မှာ လုယက်မှုသုံးခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ သဲလွန်စ နှု

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

မရပေမယ့် တစ္ဆေ့နက်ဂိုဏ်း လက်ချက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မကြာသေးခင်ကမှ အထောက်အထားတွေ တွေ့ရှိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ္ဆေ့နက်ဂိုဏ်း ပြိုကွဲသွားတော့ ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုကို လောင်ဖူးကျက်က တွေ့ရှိခဲ့ရတယ်”

“လောင်ဖူးကျက်က သေသွားပြီ မဟုတ်လား”

ပေ့ချွမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ”

“ဘင်”

ထိုစကားကြောင့် ဖန်ချီလင်း အံ့သြသွားလေသည်။

ပေ့ချွမ်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လို သေဆုံးသွားတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လောင်ဖူးကျက်ဟာ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ပေ့ချွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ နားရှုပ်သွားပြီ”

ပေ့ချွမ်းက...

“ကျုပ်ရှင်းပြပါ့မယ်”

ဖန်ချီလင်းက နားစွင့်လိုက်၏။

ပေ့ချွမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလာ

၏။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လောင်ဖူးကျက်ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ချူးမိသားစု ခြံဝင်းနဲ့ တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း အဆက်အသွယ် ရှိတဲ့အပြင် လူယက်ထားသမျှ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ချူးခြံဝင်းမှာ လျှို့ဝှက်ထားရှိတဲ့ အချက် အလက်တွေကို လောင်ဖူးကျက်က ရှာဖွေစုံစမ်းမိခဲ့တယ်။ ဒါကို ရိပ်မိ သွားတဲ့ ချူးမိသားစု ခြံဝင်းက သတင်းမပို့နိုင်မိ ပိပိရိုရို လုပ်ကြံသွား ပြီး လောင်ဖူးကျက် ရယူထားတဲ့ အချက်လက်တွေကို ရယူဖျက်ဆီး ပစ်ခဲ့ကြတယ်”

ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေ့ချွမ်း တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“အဲဒီအချိန်မှာ ဝမ်းထိန်က တိတ်တဆိတ် ရောက်ရှိနေ တယ်ဆိုတာ သူတို့သိမသွားဘူးလေ”

သူက ဖန်ချီလင်းအား ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ဝမ်းထိန်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲညီပါ။ ဒီအကြောင်းကို သိတဲ့လူ မရှိတော့ သလောက်ပဲ”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

ပေ့ချွမ်းက...

“မင်းဆက်စပ်စဉ်းစားလို့ရပြီ ထင်တယ်”

ဖန်ချီလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဝမ်းထိန် မသိဟန်ဆောင်ခဲ့တာ ဟာ ချူးမိသားစုခြံဝင်းက ရတနာတွေ ဆုံးရှုံးသွားရမှာ မို့မဟုတ် လား”

ပေ့ချွမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားယှဉ် ရတနာတွေ ဆုံးရှုံးသွားရလိမ့်မယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေဖို့ ဟန် တားခဲ့တယ်၊ ချူးမိသားစု ခြံဝင်းက ရတနာတွေ ရယူဖို့နဲ့ ဖျက်ဆီးဖို့ ကျုပ်နည်းကျုပ်ဟန်နဲ့ ကြံခဲ့တယ်၊ ချူးတာဖုံး သေသွားရင် ဝမ်းထိန် ဟာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာကို အလိုလို ရလာမယ်၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အစီအစဉ်လေ၊ ဒါပေမယ့်..”

ဖန်ချီလင်း ပြုံးကာ...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတွက်ကိန်းတွေ လွှဲချော်သွားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

ပေ့ချွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ အချက်နှစ်ချက်ကြောင့် အစီအစဉ် တွေ လွှဲချော်သွားခဲ့ရတယ်”

ဖန်ချီလင်းက သူ့အား ကြည့်နေသည်။

ပေ့ချွမ်းက ဆက်ပြောလာသည်။

“ပထမအချက်က ချူးတာဖုံးမှာ လျှို့ဝှက်အင်အား ရှိနေ တယ်ဆိုတာ မတွက်မိခဲ့ဘူး”

ဖန်ချီလင်းက...

“ဒုတိယအချက်က ကျုပ်ပါလာလို့ ဟုတ်လား”

ပေ့ချမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ မအောင်မြင်တာကြောင့် ဝမ်းထိန် သေဆုံးသွားသလို ပေ့ဂေဟာလည်း ပျက်စီးခဲ့ရပါပြီ”

ဖန်ချီလင်းက...

“နေမဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီအကြောင်းတွေ ဘာကြောင့် ပြောပြရတာလဲ”

ပေ့ချမ်းက...

“ကျုပ်မှာ ပြေးပေါက်မရှိတော့ဘူးလေ၊ မင်းက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသလို ချူးတာဖုံးကလဲ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်အခြေအနေ အလွန်ဆိုးဝါးနေမှန်း နားလည်ထားလို့ပါ”

သူ၏လေသံမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းများ ပါဝင်နေ၏။

ဖန်ချီလင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အမှန်တော့ ကျုပ်က ဒီပြဿနာတွေထဲ ပါဝင်လာမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ္ဆေနက်ရိုက် ဖြိုကွဲပြီး ဘီလူးမည်းရှကွေ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က ခြေရာခံ သတင်းစုံစမ်းခဲ့တော့ သူဟာ ဒီနယ်ဘက် ပြေးလာတဲ့ သတင်းကြားမိတယ်၊ ပြီးတော့ ဖူးရင်မြို့စားကလဲ လျှို့ဝှက်အကူအညီ တောင်းခံလာတော့ ဘီလူးမည်းရှကွေကို ခြေရာခံရင်း တစ်ဘက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပြဿနာထဲ ဝင်ပါလာမိခဲ့တာ

ပါ၊ အခုတော့ ကွင်းဆက်တွေ အားလုံးပြည့်စုံသွားပါပြီ”

“ချူးမိသားစု ခြံဝင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က လျှို့ဝှက်လူဟာ ဒီနယ်ထဲ ခြေရာပျောက်သွားခဲ့တဲ့ ရှကွေဆိုတာ သေချာနေပါပြီ”

ပေ့ချမ်းက...

“ကျုပ်အတွက် လွတ်မြောက်ဖို့လမ်း မရှိတော့ပေမယ့် ကျုပ်က ကြိုးစားဦးမှာပါ၊ ဒါကြောင့် မင်းက လုပ်ရမယ့် အလုပ် မလုပ်ခင် ကျုပ်ကို အလဲထိုးဖို့ ကြိုးစားရပါဦးမယ်”

ဖန်ချီလင်းက...

“ရုံးတဲ့လူက ကျုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားအတွက် ရန်သူတစ်ယောက် လျော့သွားသလို နောက်ထပ် မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ပေ့ချမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ လူဆိုတာ မသေဆုံးမီ မျှော်လင့်ချက်များစွာ ရှိနေသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်အသက်ဆက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပေ့ဂေဟာကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်လို့ ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး မင်းက ကျုပ်အစီအစဉ်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်ချီလင်းက...

“ချူးတာဖုံးက မကောင်းမှု ပြုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိအားရင်တောင် အပြစ်မရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ညီမကို ကယ်ဖြစ်အောင် ကယ်ပေးဗျ”

ပေ့ချွမ်းက...

“မင်းဟာ မတရားမှု ရွံ့မှန်းတဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား”

သူက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချရင်း ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အခုလို မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကျုပ် မလုပ်ချင်ဆုံးဘဲ ဖြစ်နိုင် ရင် ချူးတာဖုံးနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ခက် တာက မင်းကလဲလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ကလွဲပြီး တတ်လို့ပါ”

အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး”

သူက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ သည်။

“ချွမ်း”

သူသည် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေသည်။

ဖန်ချီလင်း မျက်မှောင်ကြွယ်လိုက်လေသည်။

ပေ့ချွမ်းသည် ဖြစ်သလို ရပ်လိုက်သော်လည်း သူ့အနေ အထားမှာ ခံစစ်၊ တိုက်စစ်၊ ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက် မရှိအောင် အဆင် သင့် ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းက မဟုတ်လား”

ပေ့ချွမ်းက...

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်က ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းရဲ့ သံမဏိတံတိုင်း ဓားကွက် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းဝင်တော့ မဟုတ်ဘူး”

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျား အခု ရပ်နေတဲ့ပုံဟာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းဝင် မဟုတ်၊

ဒီလောက် ပီပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေ့ချွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နာမည်ကြီးသိုင်းကွက်တွေကို စုဆောင်းလေ့လာ

တတ်လို့ပါ”

ဖန်ချီလင်းက...

“ခင်ဗျားဟာ တကယ် ထူးချွန်တဲ့ သိုင်းသမားပဲ”

ပေ့ချွမ်းက ပြုံး၍...

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းပညာထက်မြက်မှန်း သိတဲ့လူ နည်းပါး တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ်ဟာ သိုင်းသမား မဟုတ်လို့ပဲ”

ဖန်ချီလင်း ပခုံးတွန့်ကာ...

“ကျုပ်လဲ အခုမှ သိရတော့တာပဲ”

ပေ့ချွမ်းက...

“ခင်ဗျားဟာ ရွှေလက်ချောင်းဘွဲ့နဲ့ နာမည်အတော်ကြီးတဲ့ ဂျိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်က မင်းရဲ့ပညာကို လေ့လာခွင့်ရတာ ဖြစ်ယူပါတယ်”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ ခုတ်လှုပ် ဆုတ်သွားသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ဓားသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ပထမ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ သုံးဆယ့်ခြောက်

ကွက် ဖြစ်သည်။

ယင်းဓားချက်များသည် လေခုန်တိုင်းပမာ အဆက်မပြတ် မာန်အပြည့်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖန်ချီလင်း၏မျက်လုံးများ စူးရဲတောက်ပနေ၏။

သူက ရှောင်တိမ်းရင်း ပေချွမ်း၏သိုင်းကွက်များအား မလွတ်တမ်း အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ပေချွမ်းက သုံးဆယ့်ခုနစ်ကွက် စတင် တိုက်ခိုက်လိုက် တော့မှ သူသည် စတင်တုန်ပြန်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ရင်းမှ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပူးကပ်လာသည်။

ပေချွမ်းသည် အပူးမခံပါ။

တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ရင်း နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွား၏။

တစ်ဖန်...

ဖန်ချီလင်း ခုန်ဝင်မလာမီ ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူက ဓားရိုးမှ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးအား အသုံးပြု ကာ ပစ်လွှင့်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပ သွားသည်။

သူသည် ဤအခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်

မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တိုးဝင်လာသော ဓားအား ပွတ်ကာ သီကာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ရုံမျှမက သူ၏လက်ချောင်းများသည် ဓားရိုးအား ဆုပ်ကိုင်မိသွားလေသည်။

“ဟင်”

ထိုအချင်းအရာကို တွေ့မြင်လျှင် ပေချွမ်း ရင်ထိတ်သွား လေသည်။

ယင်းခဏလေးမှာပင် ဖန်ချီလင်းသည် လက်ထဲမှ ဓားအား ပစ်လွှတ်ရင်း တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်ထွက်သွားသည်။

ပေချွမ်းသည် မြှားတစ်စင်းအလား တိုးဝင်လာသော ဓား အား မဖမ်းဝံ့သောကြောင့် ဘေးဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းပေး လိုက်သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ဖန်ချီလင်း တိုးဝင်လာပြီး သူ၏လက် ချောင်းကလေးများသည် ရင်ဘတ်တစ်ဝိုက် ထိုးဖောက်သွားတော့ သည်။

“အား”

ပေချွမ်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်လည်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

သူ၏ရင်ဘတ်၌ အပေါက်ကလေးများ ဖြစ်ကာ သွေးများ ကျနေ၏။

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရင်ဘတ်ရှိ အဓိကသွေးကြောများ ပျက်စီးသွားကာ
အသက်ရှင်ရန်လမ်း မရှိတော့ပါ။

ဖန်ချီလင်းက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရပ်ကာ ကြည့်နေ၏။

ပေ့ချွမ်းက သူ့အား ကြည့်ကာ...

“ရွှေလက်ချောင်းလို့ ဘာကြောင့် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သွားပါပြီလေ”

စကားဆုံးလျှင် သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“ဝုန်း”

အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

* * *

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

အပြိုင်အဆိုင်

ပေ့ချွမ်း လဲကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်းက တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေဆဲပင်။

ယင်းအချိန်မှာပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ခု လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့

ရ၏။

ဖန်ချီလင်း၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ
လေသည်။

သူ၏အပြုံးကား အလွန်ထူးခြားနေပေတော့သည်။

* * *

လူတစ်စု လှမ်းထွက်လာသည်။
 ဦးဆောင်လာသူကား ဘီလူးမည်းရှကွေပင် ဖြစ်ပါသည်။
 ရှကွေနှင့်အတူ ဝံပုလွေဖြူ ဦးဆောင်သော လက်ပွေးစင်
 ဆယ်ယောက်ခန့် ပါရှိနေ၏။
 ချူးမိသားစုခြံဝင်းမှ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများသည်
 ဖန်ချီလင်းအား ချက်ချင်းပင် ပိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။
 ဘီလူးမည်းရှကွေက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်...
 “ငါတို့ ပြန်တွေ့ကြပြီနော်”
 ဟု ပြောလာသည်။
 ဖန်ချီလင်းက ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း...
 “ဒီတစ်ခါ တွေ့ဆုံမှုဟာ ခင်ဗျားအတွက် ကံမကောင်းနိုင်
 တော့ဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ရှကွေ၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။
 “မကြာခင် မင်းသေရတော့မယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”
 ဖန်ချီလင်း ပခုံးတွန့်လိုက်၏။
 “ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို အနိုင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထား
 သလား”
 ရှကွေက ဝံပုလွေဖြူအား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...
 “ဝံပုလွေဖြူအပြင် ချူးတာဖုံးနဲ့ ဓားကဝေတို့လဲ ရှိသေး
 တယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း တတ်နိုင်ပါ့မလား”

ဖန်ချီလင်း ရယ်မောကာ...
 “ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းလို့ တယ်သူက ပြောသလဲ”
 သူ၏စကားကြောင့် ရှကွေ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။
 ပြီးမှ တစ်ချက်မဲ့ရင်း...
 “ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူး၊ အခု မင်းတစ်ယောက်
 တည်း ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”
 ဖန်ချီလင်းက စိုက်ကြည့်ကာ...
 “ကျုပ်ကလဲ ဝံပုလွေဖြူတစ်ယောက်ပဲ တွေ့တယ်”
 “ဪ ဒီလိုကိုး”
 ရှကွေက တစ်ချက်ပြုံးရင်း...
 “ဓားကဝေက မင်းတို့နောက် ခြေရာခံလိုက်ခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့
 ပေ့ချွမ်း တိုက်ခိုက်နေတာတွေ တော့ ကျုပ်တို့ကို လာပြီး အကြောင်း
 ကြားတယ်လေ။ မင်းက ပေ့ချွမ်းနဲ့ တွေ့ပြီး လုယက်ထားတဲ့ ရတနာ
 ကိစ္စ ပေါ်တော့မှာကို တွက်မိလို့ ချူးတာဖုံးနဲ့ ဓားကဝေတို့က-ရတ
 နာတွေကို လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာမှာ သွားဝှက်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ အာ
 ဇာသားတွေ လာစစ်ဆေးရင် ဘာမှတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ခင်ဗျားတို့က သဲလွန်စဖျောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာကိုး”
 “ဟုတ်တယ်။ ငါ့ရဲ့အကြံ ထောင့်မစေဘူးလား၊ ချူးမိသားစု
 ခြံဝင်းလဲ ဒုက္ခမရောက်ဘူးလေ။ ဟဲ့..ဟဲ့။ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ မကြာခင်
 ချူးတာဖုံးနဲ့ ဓားကဝေ ရောက်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါ မင်း ဘာခံနိုင်မှာ
 လဲ”

ပိုင်နိုင်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဖန်ချီလင်း အသာပြိုးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ပြောပြချင်ပါသေးတယ်”

ရှကွေက...

“ပြောပါ၊ မင်း မသေခင် ပြောချင်တာပြော”

သရော်သလိုဖြင့် ပြောလာသည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ချူးမိသားစုခြံဝင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြို့စားကြီးရဲ့

လက်ရွေးစင်အဖွဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး စောင့်ကြပ်နေကြတယ်၊ ချူးတာဖုံးတို့ လှုပ်ရှားတာနဲ့ ကျိန်းသေချေမှုန်းခံရမှာပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ရှကွေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဖန်ချီလင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့၊ ဓားကဝေ ခြေရာခံလိုက်လာတာကို ကျုပ်ရိပ် စားမိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြို့စားအဖွဲ့နဲ့ အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားအချို့ ထားရှိခဲ့ တယ်၊ ဒီတော့ မကြာခင် မြို့စားအဖွဲ့က ဒီကို ရောက်လာကြတော့ မှာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ရှကွေ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ သွားလေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း မည်းမှောင်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့တွင်းတစ်နေရာမှ မီးရောင်များ ဝင်းခနဲ

လက်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အဆောက်အအုံတစ်ခုခု မီးလောင်နေသည်မှာ သေချာလှ ၏။

ရှကွေ၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ...

မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာ နေရာသည် ချူးမိသားစု ခြံဝင်း တည်ရှိရာဘက်မှ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်းက...

“ဟော ကျုပ်ပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား၊ ချူးတာဖုံးတို့ တော့ တိုက်ခိုက်ခံနေရပြီ၊ ဒီနေရာကိုလည်း မြို့စားကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ မကြာခင် ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် အကောင်းဆုံး အကြံ ပေးချင်တာ အဖမ်းခံလိုက်ဖို့ပါပဲ”

ရှကွေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း လောက်အောင်ပင် တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ မုဆိုးမှ သားကောင်ဘဝ ကျရောက်သွားခဲ့ ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖန်ချီလင်းအား စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းကို သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ချူးမိသားစု ခြံဝင်းမှ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများသည် ဖန်ချီလင်းအား စတင်တိုက်ခိုက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်း၏လက်ချက်ဖြင့် သုံးယောက် လဲကျသွားသော အချိန်၌ ဝံပုလွေဖြူနှင့် ရှကွေ့တို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ဖန်ချီလင်းအား သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်လာကြ လေသည်။

ဖန်ချီလင်းမှာ ပြင်းထန်စွာပင် ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက် ရတော့သည်။

* * *

ဝံပုလွေဖြူ၏သိုင်းပညာ မခေပါ။

ရှကွေ့၏သိုင်းပညာမှာလည်း ထက်မြက်လှသည်။

ထို့အတူ...

ချူးမိသားစု လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား၏ စုပေါင်းတိုက် ခိုက်မှုမှာလည်း အန္တရာယ် များလှပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဖန်ချီလင်းအဖို့ ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ကြိုနေရတော့သည်။

သို့သော် သူက အားမလျော့ပါ။

မကြာခင် မြို့စားကြီး၏ ကိုယ့်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ ရောက်လာ

မည်ဟု ကျိန်းသေယုံကြည်ထားပေသည်။

“အား”

“အွန်”

လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားနှစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။

ထို့အတူ ဝံပုလွေဖြူ၏အားချက်မှာ ဖန်ချီလင်းအား ရှပ်၍

ထိသွားလေသည်။

ဖန်ချီလင်းမှာ ရှကွေ့နှင့် ဝံပုလွေဖြူတို့အား အဓိက တိုက် ခိုက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရှကွေ့နှင့် ဝံပုလွေဖြူတို့အား အဓိကထားကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း သောကြောင့် ရှကွေ့နှင့် ဝံပုလွေဖြူတို့ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ဝံပုလွေဖြူသည် လဲကျသေဆုံးနေသော ပေ့ချမ်း ၏အလောင်းအား ခလုတ်တိုက်ကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားလေသည်။

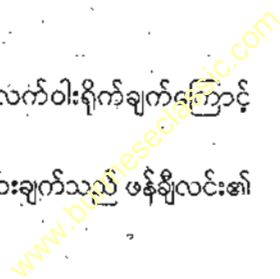
ယင်းခဏမှာပင် ဖန်ချီလင်း၏လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ဝံပုလွေဖြူ၏ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဝံပုလွေဖြူမှာ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထို့အတူ လက်ရွေးစင်တစ်ဦး၏အားချက်သည် ဖန်ချီလင်း၏

၂၀၆ ❖ တုန်းကြွယ်

နောက်ကျောအား ရှုပ်၍ ပွတ်ဆွဲသွားသည်။
 ဖန်ချီလင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။
 ချက်ချင်းပင် လက်ကို နောက်ပြန်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
 “ဝုန်း”
 လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားမှာ ကြိုးပြတ်သွားသော စွန်တစ်
 ကောင်အလား လွင့်ထွက်သွားသည်။
 ယခု ရှကွေနှင့် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားလေးယောက်သာ
 ကျန်ရစ်တော့သည်။
 ထိုအတူ ဖန်ချီလင်းသည်လည်း ဒဏ်ရာသုံးလေးချက်မျှ ရ
 ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။
 ရှကွေ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဟန်
 မူရာများ ပေါ်ထွက်လာသည်။
 သူတို့က အလွတ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လျှင် ကျိန်းသေ အနိုင်
 ရမည်ဟုလည်း တွက်ဆလိုက်မိသည်။
 ထို့ကြောင့် အချက်ပြုကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။
 ယင်းအခိုက်မှာပင် လက်ရွေးစင်နှစ်ယောက် တုန်းခနဲ လဲ
 ကျသွား၏။
 သူတို့၏ရင်ဝဠံ မြားတံများ စိုက်ဝင်နေ၏။
 တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြို့စားကိုယ်ရံခတ်တပ်ဖွဲ့ လျင်မြန်
 သော အရှိန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။
 ရှကွေမှာ အခြေအနေ မဟန်မှန်း သိလျှင် ခြေဆောင့်ကာ

အထီးကျန်သူရဲကောင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

ခုန်ထွက်သွား၏။
 ဖန်ချီလင်း ယခုတစ်ကြိမ် အလွတ်မပေးနိုင်တော့ပါ။
 အနီး၌ ရှိသော ဓားအား ကောက်ယူကာ အားကုန်ပစ်လွှင့်
 လိုက်သည်။
 ထွက်ပြေးရန် စိတ်အားသန်နေသော ရှကွေ မရှောင်တိမ်း
 နိုင်တော့ပါ။
 ဖန်ချီလင်း ပစ်လွှင့်လိုက်သော ဓားသည် နောက်ကျောအား
 စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။
 “အား”
 ရှကွေ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း ဒီလိမ့်ကောက်ကွေး လဲကျ
 သွားလေသည်။
 ကျန်ရစ်သော လက်ရွေးစင်နှစ်ယောက် အညံ့ခံလိုက်ကြ
 တော့သည်။
 ဖန်ချီလင်းက ယခုမှပင် စိတ်လျှော့ကာ မြေပေါ် ထိုင်ချ
 လိုက်လေတော့သည်။

* * *

မြင်းတစ်စီးသည် ပူးရင်မြို့အား ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာ
 ၏။ မြင်းပေါ်ဝယ် ပတ်တီးများစည်းနှောင်ထားသော မြင်းစီး သမား
 တစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။

၂၀၈ ❖ တုန်းကြွယ်

ထိုလူကား ဖန်ချီလင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖူးရင်မြို့ ပြဿနာကား ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ချူးမိသားစု ခြံဝင်း ပြိုကွဲသွားပြီး ချူးတာဖုံးနှင့် ဓားကဝေ တို့ လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်ကြရသည်။

တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်း လျှို့ဝှက်ထားရှိခဲ့သော ရတနာများအား ပြန်လည်သိမ်းယူရရှိခဲ့သည်။

ရှကေ့ သေဆုံးသွားပြီးနောက် တစ္ဆေနက်ဂိုဏ်းကား လုံးဝ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်ချီလင်းသည် မကောင်းမှု ဖြေရှင်းနိုင်သော်လည်း ပျော် သင့်သလောက် မပျော်မိပါချေ။

သူ၏မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအချို့သည် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရ၏။

မိမိသည် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အများ အကျိုး ဆောင်ရွက်ပေးမည်။

မည်သည့်အခါဝယ် သေဆုံးသွားရမည်ကို မပြောတတ်ပါ။

တကယ်တော့ ဖန်ချီလင်း ဘဝသည် အထီးကျန်ဆန်သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးနယ်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

